

IRAK'TA VAHŞET!

**TÜRKİYE'DE
DAHA BÜYÜĞÜ VAR**

**6 KADINI
DİRİ DİRİ
YAKTILAR**

**Irak İşgal Altında... Türkiye
Güya İşgal Altında Değil
Irak'ta Büyük Amerikan Zulmü
Türkiye'de Zulüm Daha Katmerli**

**Ulucanlar...
hamamda
işkenceyle
10 ölüm**

**19 Aralık 2000'de
tüm hapisanelerde...
BİR GECEDE... Diri diri yakı-
larak, kurşunlanarak, gaz
bombalarıyla boğularak
28 ÖLÜM**

**Buca...
maltadaki
kan gölünde
3 ölüm**

**Diyarbakır...
kafaları
ezilerek
10 ölüm**

**Ve F tipleri...
111 ölüm...
Tabutlar çıkmaya
devam ediyor**

**Ümraniye...
kurşunlar,
bombalar ve
4 ölüm**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 109 / Tarih: 9 Mayıs 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

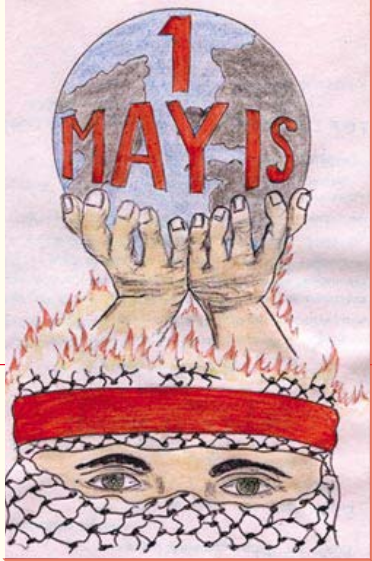
**Direnışte 111. şehit:
SELMA KUBAT**

**Emperyalizmin ve oligarşinin
operasyonlarına alanlarda cevap verdik**

**KIZILBAYRAKLILARIN
YÜRÜYÜŞÜ
DURDURULAMAZ**

**Statüko
kırıldı
TAKSİM'i de
kazanacağız**

Merhaba

Bugün 1 Mayıs

Bugün, emek gücünden başka kaybedecek bir şeyi olmayan DEV'in; kapitalistlerin sınıf kinine, zulmüne, vahşi sömürsünü ayakta tutma acımasızlığına Şikago meydanlarında üzerine sıkılan kurşunlarla, atılan bombalarla tanık olduğu, onlarca sınıf kardeşini kalplerine gömdüğü gündür.

Bugün, asalak-sömürücü burjuva sınıfına, emperyalist ve işbirlikçi faşist iktidarların düzenine-politikalarına karşı dünya emekçilerinin birlik, dayanışma ve kavgaya günüdür...

1 MAYIS

Heey kol gücü,

kafa gücü!

Heey, bir lokma ekmeğe esir edilmiş,

emeğini pazarda satan DEV!

Senin olan dünyada

sefalette olan sen,

senin olan cennette

Ölüm yürüyüşünün 200'ü günlerindeki ölüm orucu direnişçisi **Hüseyin Çukurluoğ**'ün yoldaşlarına gönderdiği 1 Mayıs kartında yeralan ve 1 Mayıs'la dördüncü yılındaki büyük direniş birleştiren çizimiyle, 1 Mayıs üzerine yazdığı dizeleri, **bir direnişçinin 1 Mayıs çağrısı** olarak okurlarımıza sunuyoruz:

“Kır prangalarını...”

cehennemde olan sen,
Uyanıp dev uykundan
silahına sarılmanın mevsimindesin.
Bugün 1 Mayıs!..

Bak,
çevir gözlerini geriye;
yarattığın tarihe bak,
geleceğini gör...
Alanlarda bedenine sıkılan kurşunlara,
darağaçlarında sallanan
başlarına,
diz kırıdılıp yerlere
ensene sıkılan
kurşunlara bak...

Bak ve
sarıl geleceğine...
Kurtuluşunun al köpüklü
ab-ı hayat suyu
tepende gürül gürül
çağlayarak akıyor...

Kalk ayağa
cenneti yeryüzüne
indirmeye yürü...
At sırtındaki aldatıcı vaadlerle
dolu küfeyi,
kır prangalarını;
kudretini ve bilincini,
örgütlü gücünle
sür asalakların ve zalimlerin üzerine...

Selma KUBAT

2000/2004 Ölüm Orucu Şehidi

EkmeK ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Mustafa Köşker
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54
Aksaray Fatih İstanbul İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66
Faks: 0212 347 69 65 Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yabancı Dil Veri merkezleri: 907 A
50825 Köln Tel: 0049 221 280 87 74
0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresleri: ekmekeveadale@arcor.de
Adres: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arka sokak Apt. No:102 Tel-Faks: 0 332 351 97 25
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Kızılay Tel-faks: 0 312 419 27 38
Adres: Armutlu Mahallesi Ermiş Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-Faks: 0 328 223 87 18
Buğaz: Boğaziçi Cad. Çarşı İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-Faks: 0 212 224 05 97
Hırvatistan: Hırvatistan Zemin Kat No: 1 HOPVA Tel-Faks: 0 485 351 42 89
İtalya: Milano-Küçükçekirgen Cad. No: 17/104 Tapeliye İş Merkezi KoruKorur Tel-Faks: 0 232 482 29 54
Kosova: Hırvatistan Caddesi Gökkuş Kurbanı Saray İşhanı

Kat: 7 No: 79 Tel-Faks: 0 262 321 65 51
Malatya: Düzbağ Mah. Bakırözü Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı Kat: 1 No: 43 Tel: 0422 323 24 77
Manisa: Balıç Mah. 4804 Sk. Yünlü Apt. Kat: 1/6
Samsun: Tahminen Cad. Bozluçay İş Hanı Kat: 3/42 Tel-Faks: 0 362 435 25 60
Tirol: Karmay Mah. Kandıracak cad. Dedeoğlu sokak Pınarlar İşhanı Zemin Kat No: 4 Tel-Faks: 0462 321 14 80

- 3... *Devrim ırmağı kendi yatağında akıyor...*
- 5... *Taksim coşkusuyla Sarachane'de onbinler...*
- 10... *Anadolu'da 1 Mayıs...*
- 15... *Çiçek "Koçları'nı" kaçırıyor*
- 16... *Selma Kubat kızıl bayraklarla selamlandı*
- 17... *Türkiye'deki zulüm Diyanet-Sen'i ilgilendiriyor mu?*
- 18... *Avrupa Konseyi, "Tukluluk Koşulları Şartı" hazırlıyor; Tecrit ve katliama yeni "satandartlar"!*
- 19... *Selma Kubat mı terörist?*
- 20... *Selma Kubat, büyük bir onurun ve ahlakın temsilcisi...*
- 22... *İş isteyen cop! Kim eğitti bu guruhu?...*
- 26... *Irak'ta Ebu Garib'de... Türkiye'de F tiplerinde işkence...*
- 30... *Emperyalizm vahşettir*
- 35... *Abide-i Hürriyet kapanı kırıldı şimdi hedef TAKSİM*
- 38... *Önvesi sonrasıyla 1 Mayıs 2004*
- 42... *Denizlerin izinde Umudu büyütüyoruz...*
- 44... *Selma Kubat'ın bant takma töreni konuşması...*
- 46... *Tayyip'in "Reel Politikası"*
- 48... *Yurtdışında 1 Mayıslar'da...*
- 49... *Akerikan imparatorluğuna karşı dünyanın dört bir kıtasından devrimcilerden ortak tavır...*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Devrim ırmağı kendi yatağında akıyor

1 Mayıs, oligarşinin operasyonlarına, oligarşiyle işbirliği içindeki sendika ağalarına, statükoculuğu dayatan reformizme rağmen kazanılmıştır. İstanbul'da Abide-i Hürriyet kapanından çıkılıp oligarşinin dayattığı statüko bozulurken, Anadolu'nun onlarca il ve ilçesinde de meydanlarda devrimin ve sosyalizm'in bayrakları dalgalandırılmıştır. 1 Mayıs meydanlarındaki kızıl bayraklar, devrimci hareketin katliamlarla, işkence ve F tipleriyle, hukuksuzlukla devrim ve sosyalizmi savunmaktan vazgeçirilemeyeceğinin kanıtıdır. Kızıl bayraklarımız ülkemizin onlarca meydanında dalgalanmıştır, dalgalanmaya devam edecektir. Tutuklama kampanyalarına, terör demagojisine rağmen, 34 yıllık tarihe bağlı olanlar, 34 yılda büyük bedeller ödenerek varedilen umuda güvenenler, kızıl bayraklı kortejleri boş bırakmadılar.

Sarachane'de toplanan onbinler, yasaklı bir meydana ayak basma cüretiyle, saldırı, çatışma ihtimalini göze alarak oraya gelmişlerdir. Sarachane'de Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin kızıl bayrakları altında toplanan binlerce kişi ise, bunun da ötesinde "terör demagojsiyle" yürütülen gerçek bir terörün somut saldırılarına meydan okumuşlardır. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nde yeralan demokratik kurumlara yönelik "terörize etme ve tutuklama" operasyonları onları bu bayrak altında toplanmaktan alıkoyamamıştır. Bu toplanış, oligarşinin en yoğunlaşmış biçimde devrimci harekete karşı sürdürdüğü tecrit ve imha politikasının da iflasıdır. Bir kez daha bayrağımızın altında alnımız ak, başımız dik yürümenin onurunu, yenilmezliğin, yokedilemezliğin gururunu taşıyarak yürüdük.

Bizi hayatın her alanında yoketmek için planlar yapıp, komplolar kuran, kendi yasalarını dahi çiğneyip her yöntemi kullanarak bize saldıranlar, bu yürüyüşü yoketme planlarının iflasının belgesi olarak izlediler. Elbette bizi yoketmek politikasından vazgeçmeyecekler. Bu bilinen birşey. Bilinmeyen veya en azından dostlarımızın da, düşmanlarımızın da merak ettiği bu saldırıların bizi ne kadar ve nasıl etkilediği. Bu sorunun karşılığını meydanlarda gördü herkes. Meydanlar tek cevabımız değildir ama cevaplarımızdan biridir. Meydanları dolduran binlerce kızıl bayrak ve aynı gün, bu kızıl bayrak denizine alevlerini katan Selma Kubatlar, yenilmezliğimizin ötesinde devrim yürüyüşümüzün her koşulda, herşeye rağmen sürdüğünü ve sürecini göstermiştir dostlarımıza.

Bütün mesele de buradadır. Oligarşiyle devrim hareketi arasındaki bugünkü kavga, devrimi yatağından çıkarma kavgasıdır. Devrim bir kez yatağından çıktı mı, onu tasfiye etmek, etkisizleştirmek artık egemen sınıflar için çok zor değildir. F tiplerinde somutlaşan "Ya düşünce değişikliği, ya ölüm!" dayatmasının anlamı buydu. Bağımsızlıktan vazgeçip küreselleşmeye teslim olmamız, halk için demokrasiden vazgeçip burjuva demokrasisine razı olmamız, ve devrimden, sosyalizmden nihai olarak vazgeçmemiz isteniyor bizden. İnfazlarıyla, kesintisiz gözaltı ve tutuklamalarıyla, F tipleriyle, bunu dayatıyorlar. Bizse bunu reddediyor ve yolumuza çıkarılan katliamlara, cesetlerimizden dağlar oluşmasına rağmen vazgeçmiyoruz bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yürüyüşümüzden.

Yokolmamak, yenilmemek, bizim için bu yürüyüşü sürdürmektir. Bu yürüyüşten, ideallerinden, inançlarından siyasal strateji ve hedeflerinden

vazgeçtik sonra “varlığını” sürdürmüş olmanın hiç bir anlamı yoktur. Nitekim, bugünkü reformizm, dünkü strateji ve hedeflerinden vazgeçerek “varolma” yolunu seçmiş örgütlerdir. Bu yokedilemezlik, yenilmezlik değil, tam tersine bir yokoluş ve yenilgidir.

Bütün meseleleri, bağımsızlık, devrim ve sosyalizmi savunmaktan vazgeçirmektir. 34 yıldır aynı çizgide oluşumuzu, “SSCB yıkılmasına rağmen”(!) sosyalizmi savunmaya devam etmemizi “dinazorluk”, “doğmatiklik” suçlamalarıyla mahkum ederek devrimci hareketi adeta toplumsal bir baskı altına almaya çalışır. (Ki bu noktada yığınlardan, dönemlerden ve çoğu kez onlarla aynı noktada buluşan reformizmden de hatırı sayılır bir destek alırlar.) Hatırlayın, 19 Aralık katliamı sonrası Avrupa Birliği’ni temsilen ülkemize gelen Bendit, hücrede devrimci tutsakların temsilcisi Şadi Özpolat’la görüşmesinin ardından F tiplerini asil ziyaret nedenini, görüşmenin asıl konusunu bir yana bırakıp “*taş devri düşüncelerini savunuyorlar*” diye demeç vermişti. Düşüncelerimiz, Avrupa emperyalizmi için de, Amerika için de ve tabii oligarşi için de “**yokedilmesi gereken**” düşüncelerdir.

34 yıldır katliamlara rağmen devrimin yatağın-
dan saptırılmasını, çıkarılmasını kabul etmedik. Bu ırmağın yatağı halktır. Bu ırmağın yatağı şehirler ve kırlardır. Bu ırmağın yatağı barışçıl, barışçıl olmayan tüm mücadele biçimleridir. Oligarşi, çok çeşitli saldırı ve manevralarla, devrimci hareketi nefessiz, hareketsiz bırakmaya çalışır. İnfazlar, kayıplar, demokratik alana yönelik gözaltı terörü, tutuklama operasyonları bu çok yönlü saldırıların ifadesidir. Biz işte bütün bunlara karşın yolumuzdan sapmamayı, hedefimizden dönmeyi temsil ediyoruz. Üzerimize bu kadar yoğun bir biçimde gelmelerinin nedeni budur.

Alanlardaki kızıl bayraklarımız da işte bu noktada çok simgesel bir öneme sahiptir. Herkes biliyor ki, **kızıl bayraklar** devrimin ve sosyalizmin simgesidir. Reformizmin geliştiği hemen her yerde, şaşmaz bir şekilde “kızıl”dan da uzaklaşılır. Parti bayraklarının, pankartların rengi bile değişir; “Kızıl”dan uzaklaşmak, düzen içinde siyaset yapmanın işaretlerinden biri gibidir (istisnaları vardır elbette, her durumda bire bir ölçü olmayabilir, reformizmin bataklığında yüzen kimileri, yüzlerini gizlemek için fazlasıyla “kızıl”a da kesebilirler, ama bunlar istisnadır ve söylediğimiz genellemeyi değiştirmez). Ölüm mangaları tarafından kuşatıldığımızda da, yakılıp yıkılan ha-

pishanelerde de, meydanlarda da, kısacası her koşulda ve her yerde dalgalandırdık kızıl bayrağımızı. Türkiye tarihinin en büyük imha saldırılarının karşısına alını kızıl bantlılarımızla çıktık. Kalbimiz attığı, nefesimiz yettiği süreçte devrim ve sosyalizmi savunacağız, eğer bu kavgada son nefesimizi verirsek de, son nefesimizi yine devrim ve sosyalizm için vereceğiz. Bu herhangi bir kararlılık ilanı, sıradan bir iddia değildir. 32 yıl önce Kızıldere’de Mahirler’in, daha bir kaç gün önce Selma Kubatlar’ın kanıtladığı ve meydanlarda binlerin kızıl bayraklarıyla sahiplendiği bir kararlılık ve iddiadır.

Türkiye solu, 1 Mayıs 2004’ü her açıdan çok iyi değerlendirmelidir. Saraçhane’de onbinlerin toplanması da, Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde binlerce kişinin yürümesi de çok şey anlatıyor. Nasıl kiteselleşileceğinin, haklar ve özgürlükler mücadelesinin nasıl yürütülebileceğinin, bedeller ödemeyi göze almayan bir mücadele çizgisiyle hiç bir yere varılamayacağının dersleri vardır bu tabloda. Eğer reformizmin, statükoculuğun, icazetçiliğin politikaları, “büyük politika”lar adına AB’ciliğin veya Amerikan düzenini kabul etmenin teorileri doğru olmuş olsaydı, ne onbinlerin Saraçhane’ye çıkması, ne de kızıl bayraklar altında binlerin yürüyüşünün mümkün olmaması gerekirdi. Devrimcilerin tecrit ve tasfiye edilmesi politikasına dolaylı olarak katılanların, devrimcilerle yanyana gelmek için bozgunculuk yapanların, halkın cephesinin oluşturulmasını engelleyenlerin bir kez daha düşünmesi gerekiyor. Dört yıldır süren büyük direnişe burun kıvrıranların, sırt dönenlerin politikalarını gözden geçirmeleri gerekiyor. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda yürüyeceklerse, bunu yapmak zorundalar.

Halklar, emperyalizmin ve oligarşilerin her türlü zulmüne rağmen direnişlerini sürdürüyorlar. Direnmekle yetinmeyip emperyalizmi kovup oligarşileri yıkma hedefine de yöneleceklerdir. Biz bu yolun kar makinalarıyız. Türkiye halkları, er geç devrim ve sosyalizm yolunda birleşecektir. Halkların devrim yürüyüşü, emperyalizmin ve oligarşinin tüm zulüm ve pasifikasyon yöntemlerini ezip geçtiği gibi, bu yolda karşısına çıkan küçük hesapları, grupçulukları, statükoculukları da ezip geçecektir. 1 Mayıs meydanlarında dalgalanan kızıl bayraklar umudumuzu büyütmüş, buna inancımızı daha da kesinleştirmiştir.

EMPERYALİZMİN ve FAŞİZMİN KARŞISINDA

BİZ VARIZ

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, başta İstanbul Sarayhane olmak üzere, ülkenin dört bir yanında meydanlarda kızılbayraklarını dalgalandırdı. İstanbul'dan Ankara'ya, Adana'dan İzmir'e, Hopa'dan Adıyaman'a, Hatay'dan Samsun'a meydanlar birlik, dayanışma ve mücadele sloganlarıyla inledi. Alanlar, bütün baskı ve yasaklara rağmen kitle hareketinin gelişebileceğini gösterdi.

Taksim Coşkusu İle Saraçhane'de Onbinler Toplandı

İstanbul'da yıllar sonra yeniden Taksim meydanı tartışmalarının yaşanması, coşku ve kararlılığı yükseltti. Saraçhane'de toplanan onbinler, öncelikli olarak bu coşku ve kararlılığın bir yansımasıydı. O gün Saraçhane'de toplananlar, direnmeyi, çatışmayı göze alan onbinlerdi. Günlerdir süren devletin tehditlerine aldırmayan, 1 Mayıs'ın devrimci anlamına uygun olarak kutlanması için alanlara koşanlardı. Bu coşku ve kararlılık Saraçhane'de atılan sloganlara, yürüyüşe yansdı. Taksim'e çıkmak şimdilik "yarım kalmış bir coşku" olsa da, Abide-i Hürriyet kapanından çıkılmış olması, 1 Mayıs'ın statükodan kurtarılması bile coşkuyu yükselten bir etkendi.

Yeni Kapı'ya yürüyüş boyunca kızılbayraklıların gür adımlarına, kararlı sloganlarına halk alkışlarla destek verdi. Saraçhane'deki yaklaşık 30 bin kişi, çeşitli taleplerin yer aldığı pankartları, oligarşiye öfkeleri, faşizmin saldırılarına karşı direniş mesajları ile Yeni Kapı'ya yürüdü.

**Sermayeye Mesaj;
Direnecek,
Mücadele Edecek,
Ve Kazanacağız**

Yıllardır Şişli Abide-i Hürriyet'e hapsedilen 1 Mayıs kutlamaları, Saraçhane'de toplanan onbinler tarafından coşkuyla kutlandı. Son güne kadar belirsizliklerin sürmesi, AKP iktidarının tehdit, gözdağı ve baskısı gibi etkenler nedeniyle aksaklıklar yaşanmış, katılımı etkile-

miş olsa da, Saraçhane'de sabah saatlerinde itibaren faşizme, sermayeye karşı direnme kararlılığının sloganları yankılandı.

Saat 10.30'a geldiğinde Saraçhane Parkı önünde toplanan kitle kortejler oluşturmaya başladı. Polisin alanı kuşatması, gözdağı çabası, yoğun baskısı ve dayatmaları altında 11.30 sıralarında kortejler oluşturuldu.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin kızılbayrakları, pankart ve resimleriyle yerini aldığı kortejde, çeşitli devrimci gruplar da kortejler

oluşturdu. Türk-İş ile yaşanan ayrışmanın ardından ileri bir adım atan KESK ve DİSK'in yanı sıra TMMOB, TTB gibi odalar ve demokratik kitle örgütleri ile TKP, ÖDP, ESP, SDP, DEHAP, EHP ve Halkevleri gibi siyasi gruplar da kortejleri, pankartları ile alandaki yerlerini aldılar.

1 Mayıs emeğin birlik, dayanışma ve mücadele günüydü. Ve oligarşi en çok da 1 Mayıs'ın mücadele günü olduğunu unutturmak istiyordu. Saraçhane'de haykırılan sloganlar, sergilenen kararlılık, 1 Mayıs'ın mücadele günü olduğu gerçeğini, birliğin de mücadele kararlılığı üzerinde kurulacağını bir kez daha herkese gösterdi.

1 Nisan Terörüne Cevap: Haklar ve Özgürlükler Cephesi Kızılbayraklar ve Sloganlarla Yine Alanlardaydı

Dostun da düşmanın da dikkatini çevirdiği kortejin **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** korteji olduğu kuşkusuzdu. 1 Nisan'dan bu yana sindir

mek, demokratik alanı baskı altında tutmak, meydanlara çıkamaz, mücadelesini yürütemez hale getirmek için oligarşinin başvurmadığı yol kalmamıştı. Onlarca insan tutuklanmış, yüzlercesi için alakasız şekilde “aranır” kararları çıkartılarak korku yaratılmak istenmiş, dernekler, kültür merkezleri, dergi büroları basılmış, insanlar işkencehanelere taşınmış, Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin çalışma yaptığı gecekondu mahallelerinde terör estirilmişti. Öyle ya, bu koşulda acaba Haklar ve Özgürlükler Cephesi alana nasıl çıkacaktı?

Sorunun cevabı alanda verildi. Dostlarımızı sevindirdik, haklar ve özgürlükler mücadelesinin düşmanlarını yine üzdük. Haklar ve Özgürlükler Cephesi’ni hiçbir baskı yönteminin sindiremeyeceği, yok edemeyeceği, 1 Mayıs’ın Cephesiz olmayacağı, her şeye rağmen kızılbayrakların alanlarda dalgalandırılacağı bir kez daha ortaya çıktı. Son ana kadar yaşanan alan belirsizliği nedeniyle HÖC kortejine katılacak olan bir çok insan Abide-i Hürriyet’te Kızılbayraklıları ararken, Saraçhane’de oluşturulan kortejde 4500 kişi, kortejlerin ilk oluşturulmaya başlandığı andan itibaren “KURTULUŞ KAVGADA ZAFER CEPHEDE, MAHİR HÜSEYİN ULAŞ KURTULUŞA KADAR ŞA-VAŞ” sloganlarını haykırdı. Saatlerce hiç susmayan Haklar ve Özgürlükler Cephesi korteji, 1 Nisan terörüne verilmiş en net cevaptı. HÖC, 1 Mayıs’ın kavganın, direnişin, mücadelenin günü olduğunu haykırdı. İşçisi, memuru, öğrencisi, gecekondulusu, kadını, erkeği ve “Kurtuluş İçin Büyüyoruz” pankartı taşıyan küçük çocukları ile emekçi halk, HÖC kortejinde oligarşiye “bizi yenemezsiniz” mesajı veriyordu.

Uzun süre yürüme-yürütmeme tartışması yaşandı. KESK ve DİSK yöneticilerinin görüşmeler yaptığı polis şefleri, iktidardan aldıkları talimatla kitleyi yürütmeyeceklerini belirtirken, alandan yankılanan sloganlardaki kararlılık, işinin hiç de kolay olmadığını kanıtlıydı. Başta HÖC olmak üzere yürüme kararlılığı sergilenmesi üzerine Yeni Kapı’ya yürüme kararı verildi. Ses düzeninden Grup Yorum’un seslendirdiği 1 Mayıs Marşı yankılanırken, coşku giderek yükseldi.

Çelebi: “Gerçekten Mücadele Edenlerle Birlikte Olacağız”

Kortejlerin oluşturulmasıyla, kitlenin bir ucu Sa

İzlenimler...

➡ İşçiler, Memurlar, Öğrenciler; Emekçi Halk Devrimci Kortejlerde:

Saraçhane’de kitlenin büyük bir kısmını devrimci gruplar oluşturuyordu. Bugüne kadar da hep böyle olmuştu. Sendikacılık mücadele kararlılığını yitirdikçe, alanlara işçi taşıyamaz olmuş, 1 Mayıs alanları devrimciler tarafından doldurulmuştu. Devrimciler olmadan 1 Mayıs’ın olamayacağı bir kez daha görüldü.

Başta Haklar ve Özgürlükler Cephesi korteji olmak üzere, devrimci kortejler, aynı zamanda işçilerin, memurların, gecekonduluların, öğrencilerin yani bütün emekçi halk kesimlerinden insanların kortejleriydi. Burjuva basın “İşçilerden çok örgütler vardı” derken bu gerçeğin üzerini örtmek istiyordu. 1 Mayıs’ı üç beş sendikacıyla, işçilerin alanlarda taleplerini dile getirmesini de sendikacıların yasak savmalarıyla sınırlamak istiyorlardı. Her yaştan, meslekten emekçi halk Saraçhane’de devrimci kortejlerdeydi. KESK ve DİSK’in Türk-İş karşısında aldığı olumlu tavrın, katılımlarına yansımadağı, üyelerini alana taşıma konusundaki eksiklikleri de göze çarpan bir başka olguydu.

➡ Emekçi Düşmanı AKP’nin Polis Sürüşü:

Saraçhane’de toplanma anından itibaren AKP iktidarının polisi kitleyi baskı altında tutmaya çalıştı. Özellikle kitlenin Taksim’e yürüyeceği korkusu açık bir şekilde gözleniyordu. İstanbul dışında takviye edilmiş emekçi düşmanları, yürüyüş boyunca da, kortejlerin yan yolunda adeta ikinci bir kortej oluşturdular.

➡ Demokratik Mücadele Kararlılıkla Gelişir, Taksim Mücadeleyle Kazanılır:

Alan tartışmalarının ardından, Saraçhane’de polis-le yaşanan tartışmalarda, miting tertip komitesinin tereddütlülüğü söz konusu oldu. Taksim’den şimdilik vazgeçildiğinin önceden açıklanmış olmasındaki eksiklik bir yana, ikinci alternatif olarak Beyazıt’a yürüme konusunda da ısrarcı olunmadığı gözlemlendi. Taksim’i kazanmanın kendisinin bir demokratik mücadeleye dönüştüğü koşullarda, demokratik mücadelenin ancak kararlılıkla geliştirileceği gerçeği bir kez daha ortaya çıktı.

➡ **Otobüslere Engel:** Anadolu yakasından ve çevre illerden gelen 15 otobüsün Saraçhane’ye gelmesi, polis tarafından TEM Kavacık girişinde durdurularak engellendi.

Büyük direnişin şehitleri yine onbinlerle birlikte alanlarda, kavganın, direnişin ortasındaydı. 1 Mayıs'ı 1 Mayıs yapanlardan, Taksim'i, meydanları kazanma direnişinin şehidi M. Akif Dalcı, yine nasırlı elinde taşı, gözlerinde proletaryanın sermayeye öfkesi ile yol gösteriyordu.

Sayı 109

8

9 Mayıs
2004

raçhane'deyken diğer ucu Fatih'e kadar uzandı. KESK'e bağlı sendikalardan Eğitim-Sen, SES, BES ile DİSK'e bağlı Genel İş, Birleşik Metal İş, Lastik İş, Limter İş, Tekstil, Nakliyat İş, Emekli Sen mitinge kitlesel olarak katılırken, yapılan görüşmelerin ardından KESK ve DİSK adına kürsüden konuşmalar yapıldı. KESK Başkanı Sami Evren, memurların ve işçilerin mücadelesi açısından Saraçhane alanının da tarihsel bir önemi olduğunu dile getirdiği konuşmasında, "1 Mayıs alanlarını yasaklayanlar, bu alanların sahibinin olmadığını mı zannediyor, işçilerin, işsizlerin, gençlerin, devrimcilerin olmadığını mı zannediyor? Bu alanların sahipleri var. Bizi engelleyemezsiniz. Çünkü biz halkız" dedi. Taksim'e çıkma tartışmalarına da değinen Evren, emekçileri bölme gibi bir niyetlerinin olamayacağını söyleyerek, "ancak yasaklara tavır almak gerekiyordu, bunun için buradayız" dedi. NATO zirvesine de konuşmasında yer veren Evren'in ardından, 1 Mayıs şehitleri için saygı duruşu yapıldı.

Daha sonra söz alan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, sermayenin kölelik düzenini yeniden canlandığını belirttiği konuşmasında, iki miting tartışmalarına da değindi ve şöyle dedi: "Biz yapay birleşme taraftarı değiliz. Bundan sonra da sınıftan yana olanlarla, gerçekten mücadele edenlerle birlikte olacağız."

Konuşmalardan sonra kitle Yenikapı'ya doğru sloganlarla yürüyüşe geçti.

Halk Kızılbayraklıları Alkışlıyor

Haklar ve Özgürlükler Cephesi Korteji, en önde

Mahir Çayan'ın büyük resmi, arkasından Taksim'i yeniden kazanma mücadelesinin şehidi M. Akif Dalcı'nın büyük resmiyle adeta devrimin yolunu ve 1 Mayıs'ların kavgayla kazanıldığını anlatıyordu. "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyen kitleyi görenlerin merakı da giderilmişti. Dalga dalga kızılbayraklıları yürütenler. Kızılbayraklıların yürüyüşü durdurulamamış, yine alanlarda direnişin, mücadelenin sloganlarını haykırıyorlardı.

Dalcı'nın resminin ardından kortejde, "Haklar ve Özgürlükler Cephesi" pankartının yanı sıra, devrimci hareketin önder şehitleri ve büyük direnişin şehitlerinin resimleri de

yürüyordu. İlk duyulduğu günden bu yana, mücadele eden, direnen, hak arayan bütün halk kesimlerinin sloganı haline gelen "Haklıyız Kazanacağız" pankartının yer aldığı kortejde onlarca "AKP İktidarı Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarıdır" yazılı pankartlar dizildi.

"Kurtuluş İçin Büyüyoruz" yazılı pankartın ar-

kasındaki "Umudun Çocukları" kortejin ön sıralarında yer alırken, evlatlarını, yakınlarını, eşlerini, kardeşlerini, yoldaşlarını şehit veren, alanlardan sesleri hiç eksilmeyen TAYAD'lı Aileler, beyaz başörtüleri ve kızıl-bantları ve "Hapishanelerde 110 İnsan Öldü Duydunuz mu?" pankartı ile yürüdüler. Sık sık, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Tecriti Kaldırın, Ölümleri Durdurun", "Zafer Direnen Halkların Olacak", "Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganları atılırken, Temel Haklar, İdil Kültür Merkezi, Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi de kurumlarının basılması, yönetici ve üyelerinin tutuklanmasına karşı HÖC kortejindeki yerlerini almışlardı.

Ve Kızılbayraklılar...

Ellerinde kızıl sancaklar, yolları inleten adımları ve "Titre oligarşi Parti Cephe geliyor", "Umudun adı DHKP-C", "Yaşasın DHKP-C" sloganlarıyla sancak ekibi, halkın yoğun ilgiyle karşılandı. Sadece HÖC kortejinin değil, yürüyüşün, bütün kitlenin coşkusu, kararlılığını etkileyen sancak ekibinin yürüyüş boyunca attığı sloganlara çevrede toplanan halk alkışlarla destek verdi. Halkla içiçe bir 1 Mayıs'ın coşkusu hem kitleye, hem de İstanbul halkına yansıyor.

Ellerinden düşürmedikleri sancakları, AKP iktidarının gerçek yüzünü gösteren pankartları, kahraman şehitleri, kitlenin dalgalandığı yüzlerce kızıl-bayrakları, coşkuları, kararlılık ve disiplinleri ile Haklar ve Özgürlükler Cephesi, umudu kavgayla büyütenlerin cephesi olduğunu ve bu yürüyüşün durdurulamayacağı bir kez daha dost, düşman herkese gösterildi.

"İşçi-memur el ele genel greve", "Yaşasın 1 Mayıs", "İstanbul NATO'ya Kapılarını Kapatıyor", "Irak'ta İşgale Son" gibi onlarca pankartın taşındığı kortejlerde genel olarak, 1 Mayıs'ı Abide-i Hürriyet tecritinden kur-

tarmış olmanın coşkusu yansırken, kitlenin bir ucu Yeni Kapı'ya vardığında, diğer ucu Saraçhane'den yeni hareket etmişti. Sık sık NATO'yu protesto eden ve zirveye yönelik tepkilerin dile getirildiği sloganlar atılan 1 Mayıs kutlaması Yeni Kapı Meydanı'nda yapılan konuşmalarla saat 14:30'da sona erdi.

İstanbul'da Diğer Kutlamalar

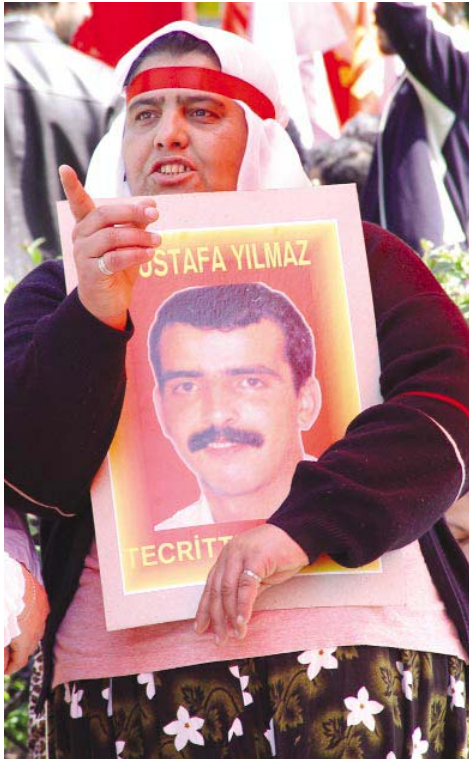
Saraçhane dışında İstanbul'daki bir başka miting yeri de Abide-i Hürriyet Meydanı'ydı. Türk-İş tarafından düzenlenen mitinge, Türk-İş'e bağlı sendikaların yanı sıra, çeşitli siyasi gruplar da katıldı. Devrimci grupların çoğu Saraçhane'de yer alırken, EMEP, Demokratik Haklar Platformu, Partizan, Devrimci Hareket, Alnteri Şişli'deydi.

İstiklal marşıyla başlayan mitingte Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçiler Salih Kılıç'ın konuşmasını protesto ettiler. Özelleştirmenin sloganlarla protesto edildiği mitinge Türk-İş'in bugüne kadar hiç olmadığı şekilde "kitlesele" katıldığı gözlemlendi. 1 Mayıs'lara temsili olarak katılmayı bir politika olarak benimseyen Türk-İş'in tepesine çöreklenmiş sendika ağaları statükolarının sarsılmasını bu şekilde örtmeye çalışmışlardı.

"Büyük Ortadoğu Projesi'ne ve sermayenin küresel saldırılarına karşı direniş", "Kamu hizmetlerini çökerten, sosyal devleti ortadan kaldıran, Kamu Yönetimi Temel Kanunu geri çekilsin" pankartlarının taşındığı ve 10 binden fazla kişinin katıldığı mitingte, işbirlikçi sendikacılığın yarattığı ruhsuzluğu nispeten bozan yine sol grupların kortejleri oldu. Ancak buna rağmen 1 Mayıs coşkusunun alanda karşılığını bulamadığı gözlemlendi.

Kutlama yapılan bir başka yer de Taksim'di. Mücadele Birliği Platformu'na üye gruplar meydana pankart açtılar ve polis tarafından gözetim altına alındılar.

2004 1 Mayıs'ı genel olarak tüm baskılara, yasa-kılara, AKP terörüne karşı, kitle hareketinin taşıdığı gelişme dinamiklerinin görülmesi açısından umut verdi. Devrimci coşkunun açık bir şekilde ortaya çıktığı, halkla içiçe, işçi sınıfının,

1 Mayıs Anadolu'nun 40'tan fazla il ve ilçesinde kutlandı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi onlarca kentte katıldığı mitinglerde umudun sloganlarını haykırdı. HÖC kortejleri coşkusu, dinamikliği ve kararlılığı ile Anadolu topraklarında kızılbayrakları dalgalandırarak emperyalizme ve faşizme karşı direnişin sesini tüm Anadolu'ya yaydı.

Çukurova'da İncirlik Üssüne Öfke

(Adana Ekmek ve Adalet) 5 bin kişi Uğur Mumcu Meydanı'na NATO, özelleştirme karşıtı, iktidarı protesto eden sloganlarla yürüdü. Sendikaların yanı sıra çok sayıda siyasi grubun katıldığı mitingte, HÖC, sancak ekibi, kızılbayrakları ile yerini aldı. "Haklıyız Kazanacağız" ve "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidardır" pankartları taşıyan HÖC kortejinde sık sık "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları haykırıldı. İncirlik Üssü'nün kapatılması istenen sloganların atıldığı, konuşmaların yapıldığı mitingte Çukurova Tekstil, Tekel, Mensa, Bossa işçisi de pankartları ve sloganları ile taleplerini dile getirdiler.

Adıyaman'da Direniş Sloganları

700 kişinin katıldığı mitingte kortej oluşturan Adıyaman Temel Haklar, bir gün önce polis baskınına maruz kalmasına rağmen kitleselliği ve coşkusu ile alandaki yerini aldı. Gündoğdu marşıyla yürüyüşe geçen Temel Haklar, dernek pankartının yanı sıra, "Yaşasın 1 Mayıs Haklıyız Kazanacağız" pankartı ve kızılbayraklar taşıdı. Mitingte sık sık "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı.

Afyon'da Da 1 Mayıs Sloganları

Faşist baskıların yoğun olduğu yerlerden Afyon'da, Valilik Meydanında 500 kişinin katılımıyla kutlanan 1 Mayıs'a KESK, Türk-İş, Memur-Sen ile çeşitli siyasi gruplar katıldı. Gençlik Dernekli öğrencilerin de olduğu alanda, "Haklıyız Kazanacağız, Halk İçin Bilim Halk İçin Eğitim, Yaşasın 1 Mayıs, NATO'ya Hayır" sloganları atıldı.

Başkentte Kızıl Sancaklıların Yürüyüşü

(Ankara Ekmek ve Adalet) 10 bine yakın kişinin katıldığı kutlamalarda, Ankara Garı'nda Sıhhiye Meydanı'na yüründü. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin sancak birliği, kızılbayrakları, şehit resimleri, "Haklıyız Kazanacağız" ve "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidardır" pankartları, en önde Mahir Çayan'ın büyük beze yapılmış resmi ve ardından şehitlerin resmi ile yerini aldığı yürüşte, siyasi grupların yanı sıra, KESK, DİSK, Türk-İş'e bağlı sendikalar, odalar ve DKÖ'ler NATO, emperyalizm karşıtı sloganlar attılar. Tüpraş işçileri

ANKARA

Anadolu'da 1 Mayıs: AKP

nin özelleştirme karşıtı pankartlar taşıdığı yürüyüş boyunca HÖC, coşkusu, görkemi ve dalga dalga kızılbayrakları ile başkent'in 'bürokratik havasını' dağıtan sloganlarıyla Sıhhiye'ye aktı.

"Emperyalist Saldırganlığa, İşgale ve NATO'ya Hayır", "Tam Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Ücretli Kölelik", "ABD Bölgemizden Defol" pankartlarının doldurduğu alanda, HÖC'ün 750 kişiyle, coşkulu adımlarla "Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor" sloganlarıyla alana girişi alkışlarla karşılandı. Tek tip elbiseli, bereli sancak birliğinin alana girişinde polislin engelleme girişimleri kitlenin kararlılığı ile geri püskürtüldü ve kızılbayraklılar devrim coşkusu ile alana yürüdü. Abdi İpekçi'deki TAYAD'lıların da yerini aldığı HÖC korteji "Haklıyız Kazanacağız, Umudun Adı DHKP-C, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarını haykırdı. Tertip komitesi adına İsmail Sağdıç ile Kaya Güvenç'in birer konuşma yaptığı mitingte, 1 Mayıs'a yönelik yasakların kaldırılması, sendikal hakların tanınması, özelleştirmelere son verilmesi istendi.

Antalya-Antep-Amasya-Diyarbakır

Antalya'da Pazartesi Pazarı'nda gerçekleşen mitingte 2 bin kişi katıldı. Türk-İş ve DİSK'e bağlı sendikaların yanı sıra, siyasi grupların kortejler oluşturduğu yürüyüşte, Haklar ve Özgürlükler Cephesi pankartları, bayrakları ve umudun slo-

Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarındır

ganları ile yerini aldı.

Amasya'daki kutlamalar Yavuz Selim Meydanı'nda gerçekleştirilirken, **Diyarbakır'da** valiliğin kent dışında bir alan vermesi nedeniyle miting iptal edildi. Valinin tutumunu protesto açıklaması yapan kitleye saldıran polis, 5'i Dicle Gençlik Derneği üyesi olmak üzere çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Bursa: Tutuklamalar, Komplolar Bizi Yıldırılmaz

(Bursa Ekmek ve Adalet) Bursa'da da 1 Mayıs işçi bayramı tüm saldırılara rağmen alana çıkılarak kutlandı. Yaklaşık 3500 kişi Fomara'da kortejler oluşturarak Gökdere Bulvarı'na yürüyüşe geçti. Mitingde Haklar ve Özgürlükler Cephesi de pankartları, sloganları ve ellerinde kızılbayraklarıyla yerini aldı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" ve "Tutuklamalar, Komplolar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atan HÖC korteji, haklar ve özgürlükler mücadelesinin sindirilemeyeceğini haykırdı.

Dersim: Umudun Adı Yankılandı

(Dersim Ekmek ve Adalet) Dersim'de cuntadan sonra ilk kez düzenli kortejler oluşturularak 1 Mayıs kutlandı. Dersim Temel Haklar, ESP, Devrimci Demokrasi ve İşçi Köylü'nün bulunduğu Dersim Devrimci Halk Güçleri "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan" ve "Emperyalist işgale tecrite NATO'ya geçit vermeğe-

ceğiz" pankartları ile kortej oluşturdu. Sendikaların, DKÖ'lerin ve çeşitli siyasi grupların yer aldığı mitinge 2 bin kişi katılırken, Haklar ve Özgürlükler Cephesi en önde Mahir Çayan, Hüseyin Cevahir, Ulaş Bardakçı ve M. Akif Dalcı resimleriyle, ardından kızıl bantlı TAYAD'lı Aileler, sancaklar ve kızıl bayraklarıyla katıldı mitinge. Kızılbayraklılar "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" ve Umudun adının sloganlarıyla kitleyi coşturdu.

Elazığ: Alanlar Bizimdir

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin pankartları, kızılbayrakları ile 1 Mayıs alanına direniş sloganlarını taşıdığı yerlerden biri de Elazığ'dı. 2 bin kişinin katıldığı mitingte, "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarındır" pankartını alana sokmak istemeyen AKP polisi, kitlenin kararlılığı karşısında geri adım atarken, HÖC kitlesi sloganlar ve alkışlarla alandaki yerini aldı.

Erzincan: En Kitleysel Kortejden "Mahir Hüseyin Ulaş..." Sloganları Yükseliyor

Kızılbayraklar Erzincan'da da dalgalandı. Belediye önünden Cumhuriyet Meydanı'na yürüyen kitlenin en kitleysel kortejini Erzincan Gençlik Derneği oluşturdu. Kızılbayraklarıyla, "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarındır, Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi" ve Erzincan Gençlik Derneği pankartı taşıyan kitle, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur, Soruşturmalar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz, YÖK'e Hayır, Hülya Şimşek Ölümsüzdür, Zehra Kulaksız Ölümsüzdür" sloganları atarken, en coşkulu şekilde atılan sloganlardan biri de, "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları oldu. Siyasi grupların, sendikaların da katıldığı mitingte, Eğitim-Sen şube başkanı ile Erzincan Gençlik Derneği Başkanı konuşma yaptı. Eylem davullu zurnalı ve coşkulu halaylar ile sona erdi.

Eskişehir'de Dev-Genç Coşkusu

(Eskişehir Ekmek ve Adalet) 3 bin kişi basma fabrikasından İstasyon Meydanı'na yürüdü. Sendikaların, siyasi grupların ve DKÖ'lerin kortejler oluşturarak yer aldığı mitinge HÖC, "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarındır" ve "Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi" yazılı pankartlarla ve kızıl bayraklarla katıldı. Alanda yapılan konuşmalarda sermayenin saldırılarına, NATO zirvesine yer verilirken, gençlik, Dev-Genç logolarının bulunduğu bayrakları alanda dalgalandı. Miting bitiminde kitleye saldıran polis ikisi Gençlik Derneği üyesi 17 kişiyi gözaltına aldı.

Hatay'da Coşkulu 1 Mayıs

(Hatay Ekmek ve Adalet) 4 bin kişi Uğur Mumcu Meydanı'na "Kahrolsun ABD Emperyalizmi, Katil

Sayı 109

11

9 Mayıs
2004

ADYAMAN

HOPA

BURSA

ANKARA

ABD İşbirlikçi AKP, Yaşasın 1 Mayıs, Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüdü. En kitlesel kortej olan Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde en önde, ölüm orucunda şehit düşen yakınlarının resmini taşıyan TAYAD'lılar yer aldı. "Halkız Haklıyız Kazanacağız, AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidardır" pankartları ve kızılbayraklarıyla alanı kızıla boyayan HÖC, aynı zamanda devrimci coşkunun, direnişin de odağıydı. Yaylıca yöre derneği de "Yaşasın 1 Mayıs" pankartıyla HÖC kortejine katılırken, alana girişte kortejin önünde kızıl sancakları, tek tip kıyafetleri ile sancak ekibi yerini aldı. Sancak ekibinin yürüyüşü kitlenin coşkusunu üst boyuta çıkardı ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur, Devrim Meşale Bizim Kadınlarımız, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede" sloganları atıldı.

Tertip komitesinden DİSK adına yapılan konuşmanın ardından, KESK adına konuşan Kasım Birtek, hayatın her alanında tecritin olduğunu, buna karşı hapisanelerde ölüm orucunda direnenlerin olduğunu söyleyerek, "Hapishanelerde 110 İnsan Öldü Duydunuz mu?" sorusunu sordu ve "Bu soruyu sorarlara baskı yapıyor, ancak biz bu soruyu sormaya devam edeceğiz" dedi. Miting Şemsul Cenubi (Güneyin Güneşi)'nin türküleri eşliğinde halaylarla sona erdi.

Hopa: Devrimcilerin Birliği

(Hopa Ekmek ve Adalet) Haklar ve Özgürlükler Cephesi, ESP, Halkevleri tarafından düzenlenen mitinge 1000 kişi katıldı. HÖC korteji kızılbayraklar ve şehitlerin resmini taşıırken, "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede" ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarını haykırdı. Sokak tiyatrosunun oynandığı kutlamalar geçmiş yıllara göre daha coşkuluydu. Artvin'de düzenlenen mitingte toplanan bin kişi de, 1 Mayıs'ı kutladı.

İzmir: Gündoğdu'da Cephe Sloganları

(İzmir Ekmek ve Adalet) Dört konfederasyonun düzenlediği 1 Mayıs mitingine yaklaşık 15 bin kişi katıldı. Türk İş'in Alsancak Limanı girişinde, DİSK'in Basmane, KESK'in Konak Meydanı'nda ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de bulunduğu siyasi grupların da Gümrük'te toplanarak Gündoğdu Meydanı'na yürüdüğü kutlamalarda, HÖC tutuklamalara rağmen 500 kişilik kitlesi, kızılbayrakları ve tek tip giymiş sancak birliğiyle 1 Nisan terörüne cevap verdi.

HÖC kortejinde en önde Haklar ve Özgürlükler Cephesi pankartı yer alırken, "Haklıyız Kazanacağız" ve "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidardır" pankartları, yüzlerce kızılbayrakları ile HÖC'lüler her zamanki gibi coşkuluydular. "Halkız Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede" sloganları atıldı. HÖC korteji Gündoğdu Meydanı girişine geldiğinde, polis DEHAP'lıla-

sopalarla karşılık vererek barikata yüklendiler. Kitlenin öfkesi karşısında polis barikatı kaldırdı. Direnişin ardından yeniden disiplinli şekilde toplanıp kortej oluşturan HÖC, alana sancak ekibinin parti-cephe sloganlarıyla, şehitlerin resimleri ve kızılbayraklarla alkışlar arasında girdi. HÖC'lülerin, "**Titre Oligarşi Parti Cephe Geliyor, Ümidin Adı DHKP-C, Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi**" sloganları Gündoğdu Meydanı'ndaki kitlenin alkış ve sloganlarıyla selamlandı.

HÖC Kars'ta Da 1 Mayıs'ı Kutladı

1 Mayıs mitinginin yapılmadığı yerlerden biri olan Kars'ta kutlamalar basın açıklamasıyla yapıldı. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Devrim Şehitleri Onurumuzdur, Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganlarının atıldığı eylemde, "*Hapishanelerde 110 İnsan Öldü Duydunuz mu?*" pankartı açıldı. Yapılan konuşmada, hapishanelerdeki tecrite ve Irak'ta, Filistin'de işgallere yer verildi.

Malatya: Tek Tip Elbiseli Sancaklılar Alanda

(Malatya Ekmek ve Adalet) Geçen yıl miting başlamadan HÖC kitesine polisin saldırısı ve açılan davanın gerekçesi "tek tip elbise" olmuştu. Mahkemede bu hakkı savunan devrimciler, bu yıl da 1 Mayıs'a tek tip elbiseli sancak ekibi ve kızılbayrakları ile katıldı. Paşaköşkü Camii'nden başlayan yürüyüşte HÖC, "*Haklıyız Kazanacağız*", "*Haklar ve Özgürlükler Cephesi*" ve "*AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidardır*" pankartları ile tecrit ve NATO'ya karşı dövizler, kızılbayraklar ve şehit resimleri taşıdı. HÖC, ESP, İLPS, DEHAP ortak imzalı "*NATO'ya geçit vermeyeceğiz*" pankartı da açılırken, alana girişte polis barikatıyla karşılaştı. HÖC kortejinin önünde yürüyen sancak birliğini bahane eden polis, "alana bu şekilde sokmayacağız" dedi. Bu yasadışılığa HÖC, ESP, İLPS, DEHAP oturma eylemiyle cevap verdi. Eylem esnasında "*Direne Direne Kazanacağız*" sloganları atıldı. Barikatın kaldırılması ile HÖC korteji alana "*Ümidin adı DHKP-C*" sloganıyla girdi. "*Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Titre Oligarşi Parti Cephe Geliyor*" sloganlarının haykırıldığı alanda, sık sık ölüm orucunu destekleyen, tecriti ve NATO'yu protesto eden sloganlar atıldı. Mitinge toplam 600 kişi katıldı.

Mersin: Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz

(Mersin Ekmek ve Adalet) Devlet Hastanesi önünde toplanan 3 bin kişi, miting alanına NATO, AKP karşıtı sloganlarla yürüdü. Sendika, parti ve DKÖ'lerin kortejler oluşturduğu kutlamalarda, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, kendi pankartının yanı sıra, ölüm orucu şehitlerinin resimlerini, "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidardır" pankartı ve kızılbayraklar taşıdı. HÖC'ün yer aldığı bütün mitinglerde olduğu gibi, Mersin'de de sancak ekibi kortejin önünde "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Titre Oligarşi Parti Cephe Geliyor" sloganlarıyla yürüdü. TAYAD'lıların da beyaz ba-

ANKARA

ELAZIĞ

İZMİR

ANTALYA

HATAY

şöslendirik Saltanatı DEHA, HÖC ve ESF'lerle karşı-
lılığını alana taşıdığı. HÖC kortejinde sık sık "Yaşa-
sın Halkın Adaleti", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi-
miz", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Tecritli
Kaldırın, Ölümleri Durdurun" sloganları atıldı. Ter-
tip komitesinin konuşmalarından ardından miting çeki-
len halaylarla sona erdi.

Sakarya'da Dev-Genç'lilerin Kararlılığı

Sendikaların İstanbul ve İzmir'teki 1 Mayıs'a katılma kararı, ÖDP, SHP ve EMEP'in **“sendikalar olmadan yapılamaz”** tavı Sakarya'da 1 Mayıs kutlamasının yapılamaması durumunu ortaya çıkardı. Ancak Dev-Gençliler vardı. Emeliğin birlik dayanışma ve mücadele gününü her koşulda kutlama kararlılığı gösteren Gençlik Derneklilerin çabası ile, EMEP, SHP ve DEHAP da kutlama kararına katıldı. 1 Mayıs günü, belirlenen saatte Gar Meydanı'nda Dev-Genç flamları, kızılbayrakları ile sadece gençlik vardı. "AKP Açlığın ve Adaletizliğin İktidarıdır" pankartıyla tek başına alana çıkan Gençlik Derneği'nden bir süre sonra DEHAP alana gelebilirken, SHP'den sadece ilçe başkanı vardı. SDP'lilerin kenardan izlediği eyleme, bir gün önceki gece arayarak "biz katılmayacağız" diye "fikir değiştiren" EMEP'liler katılmadı. Gençlik Derneği ve 'Tertip Komitesi' adına konuşmalar yapılan alanda, "*Haklıyız Kazanacağız, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephe-de, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşla Kadar Savaş, Yaşasın Halkların Kardeşliği*" sloganları atıldı.

Samsun: Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede

(Samsun Ekmek ve Adalet) Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı kutlamalarda Haklar ve Özgürlükler Cephesi, "HÖC" ve "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidardır" pankartları ile kızılbayraklar, direnış şehitlerinin fotoğrafları taşıdı. Sendika ve siyasi grupların kortejleri oluşturduğu yürüyüş esnasında, "*İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek, Devrimci Tutsaklar Onuru muzdur, Devrime Meşale Bizim Kadınlarımız, Yaşasın 1 Mayıs Yaşasın Kavgamız*" sloganları atıldı. Cumhuriyet Meydanında yapılan mitingde tertip komitesi adına konuşmalar yapılırken, Samsun'da da "**Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş, Kur-**

tuluş Kavgada Zafer
Cephede” sloganları
yankılandı.

**Sivas: Kahramanlar
Ölmez Halk Yenilmez**

600 kişinin katıldığı mitingte, Gençlik Derneği'nin yanı sıra, KESK'e bağlı sendikalar, Halkevi, ÖDP, ESP, EMEP katıldı. Gençlik Derneği'nin "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarındır", "Gençlik Der-

nekleri Federasyonu Girişimi, Sivas Gençlik Derneği' pankartlarını taşıdığı kutlamalarda, gençlik çok sayıda Dev-Genç logolu flamalar dalgalandırdı. Disiplini ve coşkusuyla alanların sahibi bizim diyen Gençlik, mitinge damgasını vurdu. Tertip komitesinin konuşmasının ardından mesajlar okundu. Gençlik Derneği mesajında, 'mücadele günü olan 1 Mayıs'ta ekmek ve adalat kavgası veren tüm emekçi halkları selamlıyoruz' denildi. Alanda “Yaşasın 1 Mayıs, NATO'ya Hayır, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz ve “Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez” sloganları atıldı.

Trabzon: Karadeniz Şehitleri Selamlandı

(Trabzon Ekmek ve Adalet) 1000 kişinin katıldığı yürüyüş TEDAŞ önünden başladı. HÖC'lüler "Haklar ve Özgürlükler Cephesi" imzalı "Haklıyız Kazanacağız" pankartıyla, Mahir Çayan'ın resmi, "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidardır" döviz ve kızıl bayraklarla yürüdü. Yürüyüş boyunca kortej "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür, Yaşasın Halkın Adaleti, Sinan Kukul Ölümsüzdür, Bahattin Anık Ölümsüzdür, Tahsin Elvan Ölümsüzdür" ve "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadara Savaş" sloganları attı.

Zonguldak: İşçi-Gençlik Elele

Madencilerin yoğunlukta olduğu 2500 kişinin katıldığı kutlamalarda, Gençlik Dernekli öğrenciler “AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarındır” pankartı açtı. Pankartı madenci anıtına asan gençlik, taşıdığı kızılbayraklarla, işçi sınıfının kurtuluşunun devrimde olduğunun mesajını verdi. İşçiler gençliğin çöküşü ve mücadele mesajlarına alkışlar ve sloganlarla destek verdi.

1 Mayıs ayrıca, Van, Siirt, Yüksekova, Lüleburgaz, Kayseri, Şırnak, Manisa, Konya, Muğla, Urfa, Ordu, İzmit, Çanakkale, Bolu, Balıkesir, Sinop, Giresun, Aksaray, Niğde, Çorum, Antep ve Batman'da düzenlenen mitinglerle kutlandı.

Susurlukçu Mafya Çakıcı Da Kaçtı! Çiçek 'Koçları'nı Kaçırıyor

Resmen devlet tarafından aranan, Karagömrük Lokali'nin taranmasından dolayı yargılanıp hüküm giyen Alaattin Çakıcı elini kolunu sallayarak yurtdışına kaçtı.

Kaçtığı resmi olarak Emniyet tarafından açıklandı.

Çakıcı'nın Fransa'dan kendi isteğiyle iadesi günlerinde mekanizma hazırlanmıştı. Susurluk tetikçilerinin devletin korumasında olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Önce tahliye edildi, sonra arama kararı çıkarıldı, ardından yurtdışına çıkarıldı.

Kim mi yaptı? Cemil Çiçek'e sorun, o bilir.

Bahçelievler katliamcısı Haluk Kırıcı'yı nasıl serbest bıraktırdıysa, Çakıcı'yı da öyle kaçırdı. "Örgüt", tetikçilerini korumaya devam ediyor.

Susurlukçuların avukatıdır Cemil Çiçek. Susur-

luk'un ölüm mangalarının deşifre edilmemesini isteyen, ölüm mangalarının şefine KİT'lerde iş teklif eden Cemil Çiçek, bugün bütün Susurlukçuların iktidar içindeki hamisidir.

Sıra Hangi Susurlukçu'da?

Hürriyet, "sanki 'kaç' denmiş" başlığı atıyor olaya ilişkin. Evet "kaç" denildi. Diyen Cemil Çiçek'tir, Aksu'nun başında bulunduğu polis teşkilatıdır. Hürriyet'in güya "eleştirel" manşeti ise bir başka riyakarlık örneğidir. Susurlukçulara yine işimiz düşecek diyen Hürriyet değil miydi? Fehriye Erdal'ın iadesi için kampanyalar yapan Hürriyet bakalım Çakıcı için de aynı kampanyayı yapacak mı?

Yapmaz. Çünkü Çakıcı onların çocuğudur. Cemil Çiçek'in, Aksu'nun, Hürriyet'in çocuğudur Çakıcı.

Çakıcılar, Kırıcılar Cemil Çiçek'in "koçlarıdır".

"Devlet için kurşun atan şerefli vatan evladı koçlar" onlar! Şimdi sırada Korkut Eken var.

Haydi Cemil Çiçek, bir yolunu bul ve Eken'i de kaçır! Susurlukçular sana minnettar.

Susurlukçuları Cemil Çiçek'e Sorun!

Sayı 109

15

9 Mayıs
2004

Sami Evren'e Saldırı! Lanetliyoruz!

KESK Başkanı Sami Evren, KESK Genel Merkezi'ne girişte, "cübbe giymiş, 25-30 yaşlarında" olduğunu belirttiği bir kişinin yumruklu saldırısına uğradı.

Evren, daha önce de telefon ve e-mail yoluyla tehditler aldığını belirterek, "bu olayla bizi yıldırırmaya çalışıyorlarsa yanılıyorlar" dedi.

5 Mayıs günü KESK Genel Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenleyen Evren, "bu saldırıyı planlayanları uyarıyoruz. Mücadelemizden rahatsız olan çevrelerin bizi yıldırırmaya yönelik hiçbir faaliyeti başarıya ulaşamayacaktır" dedi.

Sami Evren'e saldırı, AKP iktidarının saldırısıdır. Sorumlusu, KESK'i sindirmek, yok etmek, memurları gerici sendikalara yedeklemek isteyen AKP iktidarıdır.

İnfaz Yasası'na Protesto

Yeni Ceza İnfaz Yasası Adana'da düzenlenen bir eylemle protesto edildi. 4 Mayıs günü İnönü Parkı'nda yapılan eylem, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, BDSP, ESP, Alinteri, Devrimci Demokrasi, EKB, İHD, İşçi Mücadelesi, Sosyalist Barikat ve SDP tarafından düzenlendi. Kurumlar adına ortak açıklamayı okuyan Eylem Güden, yeni infaz yasasının sessiz ölümlere davetiye anlamına geldiğini belirterek, demokratik kamuoyunun insanlık suçu olan tecrite son verilmesi isteğine iktidarın cevap vermediğini söyledi. Yeni İnfaz Yasası adı altında tutsaklara 12 Eylül cuntasının uygulamalarının dayatıldığını ifade eden Güden, "siyasi iktidar, 12 Eylül cuntası uygulamalarının anti-demokratik ve baskıcı olduğunu ve bu uygulamaların değişmesi gerektiğini hiç dilinden düşürmüyor. Ancak aynı siyasi iktidar, tutsaklara dayatılan ve direnişlerle püskürtülen TTE ve zorunlu çalıştırma yasallaştırarak hayata geçirmeye çalışıyor" dedi.

Mersin ve Antep'te de düzenlenen basın açıklamaları ile infaz yasası protesto edildi.

SELMA KUBAT KIZILBAYRAKLARLA SELAMLANDI

1
M a y ı s
g ü n ü
G e b z e
H a p i s -
h a n e -
s i ' n i n
h a v a -
l a n d ı r -
m a s ı n -
d a b e -
d e n i n i
t u t u ş t u -
r a r a k ,
s o n a n ı -

na kadar sloganlar atarak şehit düşen Selma Kubat, sloganlar ve kızılbayraklarla 3 Mayıs günü selamlandı. Malatya'nın Arguvan'a bağlı Koyuncu Köyü'nde, polislin baskısı ile sessiz sedasız gömülen Selma, büyük ailesi tarafından kızılbayraklarla selamlandı ve mezarına karanfiller bırakıldı.

Anmaya Elazığ, Dersim ve İstanbul'dan gelen TAYAD'lılar köye girişte jandarmanın keyfi uygulamalarıyla karşılaştılar. Polislin ve jandarmanın cenazeye katılmamaları yönünde köylüleri tehdit ettiğini öğrenen TAYAD'lıların, feda eylemine yaşıyan bir anma için öfkeleri daha da bilendi.

Devrimcileri halkın sahiplenmesinden korkan oligarşi, "cenazesi yerde kaldı" demagojisi yapabilmek için bu tür baskılara yeni başvurmuyordu. Ve herkes biliyordu ki, halk için savaşıyan hiçbir devrimci, hiçbir cepheli sloganları ve kızılbayrakları olmadan uğurlanmazdı. Hele, bedenini kızıl ateşlere veren, alevler içinde kurtuluşu haykıranlara kızılbayraklar yakışırdı.

TAYAD'lı Aileler köyden mezarlığa doğru "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartı açarak, sloganlar eşliğinde yürüdü. Kızılbayraklar Selma için dalgalandı Malatya dağlarında. "Selma Kubat Ölümsüzdür, Katil Devlet Hesap Verecek, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" sloganları atıldı. Mezarlıkta yapılan anma saygı duruşu ile başladı. TAYAD'lıların konuşmasının ardından ölüm orucu şehidi Feride Harman'ın babası Asaf Harman kısaca ölüm oruçları ve tecriti anlattı. 'Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Bize Ölüm Yok, Haklıyız Kazanacağız' marşlarının ardından karanfillerin bırakılmasıyla anma son buldu.

Anmaya ESP ve Partizan temsilcileri de katılarken, mezarlık dönüşü aileyi ziyaret eden TAYAD'lılardan 3 kişi köy çıkışında jandarma tarafından gözaltına alındı.

Selma Kubat İçin Anmalar: Bu Ateş İşbirlikçileri De Yakacak

Adana: 3 Mayıs günü TAYAD'lı aileler İnönü Parkı'nda basın açıklaması yaparak Selma Kubat'ı selamladı. Yapılan eylemde, "Hapishanelerde 111 İnsan Öldü Duydunuz mu? Selma Kubat'ın Katili AKP İktidarındır" pankartı açan aileler, 'Katil Devlet Hesap Verecek, Selma Kubat Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz' sloganları attı. ESP, Alinteri ve İHD'nin de destek verdiği eylemde, kızılbayraklar açan aileler adına Karip Polat bir açıklama yaptı. "Tecrit can almaya devam ediyor, ölümlerin sorumlusu işbirlikçi AKP iktidarındır" diyen Polat, AKP iktidarının tutsakları katlederken, dışarıda da zulüm uyguladığını, açlığın ve adaletsizliğin iktidarı olduğunu söyledi.

İzmir TAYAD'lılar 4 Mayıs günü Konak Sümerbank önünde yaptıkları eylemde "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" ve "Selma Kubat Ölümsüzdür" pankartları açtılar. Yapılan açıklamada "Selma Kubat'ın alevleri faşizmin, emperyalizmin ve emperyalist işbirlikçilerinin politikalarını da tutuşturacaktır" denildi.

Mersin Temel Haklar ve TAYAD'lılar 4 Mayıs'ta

yaptıkları basın açıklamasıyla Selma'yı andılar. ESP, SDP ve Halkevleri'nin de katıldığı açıklamada konuşan Gülbeyaz Karaer, "tecrit politikasına karşı mücadele edeceğiz ve herkesi bu mücadeleye çağırıyoruz" dedi.

'AB ve ABD'nin tecrit hücrelerinde 111 insan öldü'

Ankara Yüksel Caddesi'nde düzenlenen eylemde TAYAD'lılar "Selma Kubat Ölümsüzdür", "Çözün, Tecriti Kaldırın", sloganlarını haykırdı. 'AB ve ABD'nin tecrit hücrelerinde 111 insan öldü', 'Tecrite Sansüre Son' dövizleri taşıyan eylemde, "Selma'nın katili tecrittir" denildi.

Bursa: Haklar ve Özgürlükler Cephesi Heykel Meydanı'nda düzenlenen eylemde, şehitlerin sayısının 111 olduğunu hatırlatarak, "Buradan AKP hükümetine sesleniyoruz; daha kaç insan ölecek, tecriti kaldırın ölümleri

Türkiye'deki Zulüm Diyanet-Sen'i İlgilendiriyor Mu?

Diyanet-Sen, 5 Mayıs günü "tarihinde ilk kez eylem yaparak", ABD ve İngiltere büyükelçilikleri önüne çelenk bıraktı. Din görevlilerinin, imamların sendikası olan Diyanet-Sen Genel Başkanı Ahmet Yıldız, süper gücün zulmüyle karşı karşıyayız derken, eylemde "Saddam'dan farkınız ne?", "Ey ABD, Özgürlüğün Bu Mu?" pankartları açıldı.

Hiçbir din zulme onay vermez. Hatta zulme karşı çıkmayı öğütler. Anlaşılan Diyanet-Sen üyeleri de buna uygun tavır alıyorlar. İyi de yapıyorlar. Geç bile kaldılar.

Ancak, bu imamları, Diyanet-Sen üyelerini bu ülkedeki zulüm ilgilendiriyor mu? Diri diri yakılan kadınlar, tecavüze uğrayan kadınlar ilgilendiriyor mu? Zulme son verilmesi için,

inançlarından ve düşüncelerinden vazgeçmemek için hücre hücre ölenler ilgilendiriyor mu?

Amerika'ya karşı çıkmak şimdi kolay. Tüm dünya karşı, herkes protesto ediyor. Diyanet-Sen de bu ortamda çıkmış protesto yapıyor. Gerçekten zulme, işkenceye, vahşete karşıysa, özgürlüklerden yanaysa önce yaşadığı topraklardaki zulme karşı olmak zorundadır.

Üstelik Irak'ta açık bir işgalde yaşıyor bu zulüm. Yani işgalin kendisi zulümdür, yaşananlar işgalin en doğal sonuçlarıdır. Ama Türkiye'de güya bir işgal yok. Böyle bakıldığında Türkiye'de yaşanan vahşetin çok daha çarpıcı ve katmerli olduğu görülecektir. Sadece 19 Aralık hapishaneler katliamı bile bunu görmek için yeterlidir. Bu ülkenin ordusu tüm

hapishanelere giriyor ve bir gecede 28 ölü yüzlerce yaralı çıkıyor. Bütün hapishaneler yerlebir ediliyor, kadınlar diri diri yakılıyor, dört duvar arasında korumasız insanlar kurşunlanıyor.

Bu zulme sessiz kalanlar, dünyanın hiçbir yerindeki zulme bir şey diyemezler. Diyorsalardı, riyakardırlar, bu ülkedeki işkencelerin, zulmün bilinçli ya da bilinçsiz destekçileridir.

Aynı İslamcı riyakarlığın bir örneği de İslamcı basında yaşıyor. En büyük işkence karşıtları kesildiler. Türkiye'deki zulmü destekleyen, zulmü uygulayan AKP'ye her konuda destek veren sanki onlar değil.

Dedik ya, şimdi ABD'yi eleştirmek en kolayı, ABD üzerinden "işkenceye karşıtlık" da moda!

Sayı 109

17

9 Mayıs
2004

durdurun" dedi. Eylemde 'Hapishanelerde 111 İnsan Öldü Duydunuz mu? Selma Kubat Ölümsüzdür' pankartı açılırken, 'Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Katil Devlet Hesap Verecek, Selma Kubat Ölümsüzdür, Bedel Ödeteceğiz, sloganları atıldı ve zılgıtlar çekildi.

Viyana-Londra: Selma Kubat, Viyana'da düzenlenen gösteriyle selamlanırken, Londra Türkiye Elçiliği önünde protesto gösterisi yapıldı. "Türkiye Hapishanelerinde 111 İnsan Öldü Duydunuz mu?"

yazılı pankart taşıyan İngiltere HÖC'lüler, oligarşinin katliamcılığını teşhir ettiler ve Selma'nın direnişini selamladılar.

Bu Ülke Gerçeklerine Sırtını Dönmeyen Aydın Tavrı Cezmi Ersöz Abdi İpekçi'deki TAYAD'lıları Ziyaret Etti

Yüzlerce gündür zulmün başkentinde zulmü haykıran TAYAD'lıların 5 Mayıs günü bir ziyaretçileri vardı. Abdi İpekçi Parkı'nda tecrite ve sansüre karşı direnişte olan TAYAD'lı Aileleri ziyaret eden şair-yazar Cezmi Ersöz, aynı gün Ankara'da Ardış Kitabevi'ndeki söyleşi ve imza gününe katıldı.

Ölüm Orucu direnişçileriyle Armutlu'da tanışan ve direnişin bu ülke toprakları için anlamını, direniş karşısında sol'un ve aydınların tavrını her fırsatta dile getiren Ersöz, TAYAD'lılardan direnişlerine dair bilgiler aldı.

TAYAD'lılar 4 yıldır sordukları soruyu, bu vesileyle Abdi İpekçi'den yeniden soruyor; bu ülkenin aydınları nerede?

AKP onların çığlığını duymazdan geliyor; YA AYDINLAR?!...

Avrupa Konseyi, “Tutukluluk Koşulları Şartı” hazırlıyor; Tecrit ve katliama yeni “standartlar”!

Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi, tüm AB üyesi ülkelerde geçerli olmak üzere “**Tutukluluk Koşulları Şartı**” hazırlanması doğrultusunda karar aldı.

Kararın gerekçesinde “tüm çabalara rağmen hapishanelerdeki tutukluluk koşullarının iyileşmediği... tutukluların kötü uygulamalara maruz kaldığı”ndan hareketle, “bu şart ile hapishanelerin sağlıklı bir ortama kavuşturulmasının hedeflendiği” belirtiliyor.

Amaç, benzer tüm uluslararası düzenlemeler olduğu gibi son derece “ulvi” görünüyor.

Fakat, ülkemizde F tiplerinin açılmasının da “**hapishane reformu**” olarak adlandırıldığı, F tipleriyle hapishanelerin “daha sağlıklı bir ortama kavuşturulduğu”nun iddia edildiği hatırlanacak olursa, Avrupa Konseyi’nin amacından şüphe etmek için elimizde yeterince kanıt var demektir.

Avrupa’nın son üç yıldır yaptığı tüm yeni yasal düzenlemeler temel olarak iki amaca yöneliktir: **Birincisi**; “Teröre karşı mücadele” adı altında her türlü muhalefetin sindirilmesi, **ikincisi**, ekonomik hakları sürekli kısıtlanan kitlelerin muhtemel tepkilerinin denetim altına alınması. “Avrupa Tutukluluk Koşulları Şartı” da bu politikanın dışında olmayacaktır. Bu düzenlemenin içerebileceği bazı haklar, bu temel yanını değiştirmez.

F tiplerini teşvik eden, 111 kişinin öldüğü bir katliama rağmen teşviğini sürdürüp tecrit politikasını onaylayan bir Avrupa’nın hapishaneler konusunda hazırlayacağı “standartlar”ın tutukluların haklarını genişleteceği, hapishanelere herhangi bir “demokratikleştirme” getireceği beklenemez. F tipleri katliamına onay veren Avrupa, hapishanelerde iyileşmenin değil, **zulmün standartını** oluşturabilir ancak.

F tipleri katliamının ‘muhalefetteki ortağı’ CHP!

Avrupa Parlamentosu’nda bu konu görüşülürken Türkiye delegasyonu adına **CHP** milletvekili Ayşe Gülsün Bilgehan konuştu. Bilgehan konuşmasında şöyle diyordu:

“2001’den bu yana Türkiye’de tutukluluk şartlarında örnek gelişmeler olmuştur. Türkiye’deki cezaevi koşulları, Avrupa Birliği ülkelelerinden daha ileridedir. Bu nedenle Türkiye olarak Avrupa Tutukluluk Koşulları Şartı’nı çekincesiz kabul edeceğiz...”

CHP, 19 Aralık katliamından beri F tiplerine verdiği desteği sürdürüyor. Ve aynı CHP, Ebu Garip’teki işkenceleri kınamak için açıklama yayınlıyor. Temeline daha bugünden **111 insanın gömüldüğü işkencehaneleri “örnek hapishane uygulaması”** olarak gösteren CHP, hangi yüzle Ebu Garip Hapishanesi’ndeki işkenceleri kınayabilir?

DGM’ler Kalksa Ne Olur?

“AB’nin isteğiyle” (ifade AKP’nindir) Anayasa’da yapılan makyajlama sonucu DGM kaldırılıyor. DGM’lerin hakimleri, savcılar, siyasi şube işkencileri “boşluk doğar endişesi taşıyorlar”mış. Merak etmesinler “doğmaz”. Bu ülkede gelecektir, “demokratikleşme” adına yapılan her değişikliğin ardından daha antidemokratik yasalar çıkarılır. İhtisas Mahkemeleri ya da DGM dosyalarına bakacak Ağır Ceza Mahkemeleri de buna göre yeniden düzenlenecek, yeni atamalar, yetkilendirmeler yapılacaktır.

Ama asıl önemlisi, bu değişikliklerin “demokratikleşme”

olarak pazarlanmasıdır. İster DGM’yi kaldırın, isterse onlarca yasayı, anayasa maddesini değiştirin, bu sistem demokratikleşemez. Faşizmin yasalardaki makyajlarla, şu bu kurumu kaldırıp, yerine başka adlarla yenisinin istihkam edilmesiyle demokratikleşeceğini düşünenler, bu ülkede onyıllardır kafalarını faşizmin duvarlarına çarparak uyanıyorlar.

Bugün cunta yıllarını aratmayacak, hatta 19 Aralık katliamında olduğu gibi, cuntayı da aşan bir zulüm yaşıyor ülkemizde. 12 Eylül yıllarında cunta yönetimindeki hapishanelerde böyle bir katliam yaşanma-

mıştı. Keza Sıkıyönetim mahkemeleri ile DGM’ler kıyaslandığında, cunta mahkemelerinin daha “hukuku” gözeten mahkemeler olduğu bile söylenebilir. AB’cilik oyunuyla gerçeklerin üzeri örtülerek, demokratikleşme oyunu daha pervasızca oynanıyor. Yasalarda hak ve özgürlüklerin yazılıp, pratikte varolmadığı ya da sisteme muhalif olmayanlarca vitrin süsü olarak kullanıldığı bir oyun izlettiriliyor. Takiyye ustası İslamcıların bu oyunu “iyi” oynadıkları da açık.

DGM’lerin kalkması da bu aldatmanın bir parçasıdır.

Ve bu aldatma, halka karşı oynanan bu oyunu AB de biliyor ve destekliyor. Onun tek sorunu tekellerinin çıkarları.

HÜCRELERDEN

Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
üç şehit verdi...

üç ölüm orucu
direnışçisi
Ölüm yürüyüşünü
“Ya zafer, ya ölüm!”
diyerek
205 Gündür
sürdürüyorlar...

üç şehit veren Gültekin Koç Ölüm
Orucu Ekibi'nin diğır direnişçileri:

Selami Kurnaz
(Tekirdağ F tipi)

Hüseyin Çukurluöz
(Sincan F Tipi)

Bekir Baturu
(Sincan F Tipi)

Halkı vatani için ölümü kucaklayan onursuzluğa ve ahlaksızlığa teslim olmaktansa bedenini tutuşturan **SELMA KUBAT MI TERÖRİST?**

Ekmek ve Adalet'in önceki sayısında, bu sayfada, Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi'nin iki direnişçisinin şehit düştüğü belirtiliyor ve halen ölüm orucunu sürdüren direnişçilerin isimleri sıralanıyordu.

İsmi sayılan dördüncü direnişçinin adı Selma Kubat'tı.

Onun adı, artık, Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi'nin verdiği şehitlerin arasında.

Geçen hafta, bayrağı taşıyanların içinde geçen adı, bu hafta artık bayrağı devredenlerin içinde yer alıyor.

O, düşüncelerini, inançlarını inkar edip, emperyalizme ve işbirlikçi oligarşiye boyun eğerek yaşamayı reddetti.

Pekala o da bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadele eden biri olmaktan vazgeçerek “yaşayabilirdi”!

Ama o, hiçbir inancı, ideali olmayan, emperyalizm karşısında ulusal onurunu, faşizm karşısında insanlık onurunu savunmayan biri olarak yaşamayı reddetti.

Düzenin dayattığı “kendini kurtarma” bireyciliğinin, yoz bir yaşamın içinde olmayı reddetti.

Böyle bir yaşamı kabul etmektense, büyük bir onurun ve ahlakın temsilcisi olarak, devrimci düşüncenin ve ideallerin temsilcisi olarak ölümsüzleşti.

Şimdi böyle birine kim “terör suçlusu” diyebilir?

Adalet Bakanlığı adı verilen ama aslında Tecrit ve Katliam Bakanlığı olan kurumun hazırladığı yeni “infaz tüzüğü”nde “siyasi suçlular” kavramı tüzükten çıkarılmış!

“Suçlu”luğu hiçbir zaman kabul etmedik ve etmiyoruz da. Çünkü mücadeleimiz, tarih ve halklar önünde haklı, meşrudur. Ortada suç yoktur. “Siyasi tutsak” olduğumuzsa tartışmasızdır. Siyasi kimliğimizle her zaman onur duyduk.

Tüzük “siyasi” kavramını çıkarıp yerine “Terör suçlusu” kavramını koyacakmış. Devrimci tutsakların siyasi kimliğini 12 Eylül yokedemedi, AKP'de yokedemeyecek. 12 Eylül'den bu yana, siyasi kimliğimiz onurumuzdur diyerek direndik. Siyasi tutsak statüsü için bedeller ödedik. AKP iktidarı, hapishaneleri yakıp yıkabilir, bizi hücrelere hapsedebilir, fiziken yokedebilir, ama bir tek bunu, siyasi kimliğimizi yoketmeyi başaramaz.

Halkın özgürlüğü ve vatanın bağımsızlığı için mücadele eden devrimcileriz. Ve bu tartışmasız şekilde “siyasi” bir kimliktir. Her eylemimiz siyasal bir amaca yöneliktir. Herkes biliyor ki, siyasal hedeflerimiz nedeniyle tutsak edildik. Evet, bu düzeni değiştirmek istiyoruz ve düzeni değiştirmenin kendisi siyasi bir eylemdir. Bizi tutuklarken “düzeni değiştirmek istemekle” suçlayanlar, iş hapishane tüzüğüne gelince bu gerçeği inkar etmeye kalkışıyorlar. Siyasi kimliğimiz, inancımızla, eylemlerimizle, ödediğimiz bedellerle yazılmıştır hayata; hiçbir yasa, tüzük, bu gerçeği değiştiremez.

Selma Kubat, büyük bir onurun ve ahlakın temsilcisi olarak, direnişin 111. Şehidi oldu

1 Mayıs sabahı, kaldığı hücrenin havalandırmasına çıktı kararlı adımlarla. Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi'nde bayrağı birlikte taşıdıkları yoldaşı Günay Öğrener gibi, kararlılıkla çaktı kibriti.

Bir an yanmamakta ısrar etti üzerindeki giysiler; Zulmün, oligarşinin engel olamadığı bir feda ruhunun önüne geçebilir miydi üç beş bez parçası... Artık hiç bir şey, önünde duramazdı onun iradesinin...

Sonunda alevler yükseldi bedeninden. Yükselen alevlere sloganlarıyla eşlik etti.

Tutuşturdğu ateşle *“ey dünya, ey Türkiye; F tiplerindeki zulmü duyun!”* diye haykırıyordu. Haykırıyordu; *“Birazdan kömürleşecek bedenim, zulmün ve zulme karşı direnişimizin gizlenemez, yok sayılamaz anıtidır!”*

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi (10. Ekip) direnişçilerinden Selma Kubat, 1 Mayıs günü, F tiplerindeki tecrite karşı direnişinin 197. gününde, zorla müdahaleyle direnişin kırılmak istenmesine karşı bedenini tutuşturarak şehit düştü.

Selma Kubat, 197 gün boyunca sürdürdüğü ölüm orucuyla “tecritle son verin” talebini dile getirdi. 197. gününde bedenini tutuşturarak tecrit ve işkence gerçeğini alevlerin yakıcılığıyla tüm dünyaya bir kez daha haykırdı; bu sesi duymazlıktan gelmek, insanlıktan çıkmaktır.

ABD, AVRUPA ve AKP, AYNI POLİTİKANIN UYGULAYICISIDIRLAR

F tipinin hücrelerinde 4 yıldır günün 24 saatinde süren tecritin aramızdan aldığı canların sayısı, Selma Kubat'la 111'e ulaştı.

F tiplerindeki tecrit politikası, 4 yıldır Amerika'nın ve Avrupa'nın desteğiyle sürdürülüyor. Çünkü Amerika, Avrupa ve AKP iktidarı, emperyalizme ve faşizme karşı direnenleri işkenceyle, tecritle, katliamla yoketme politikasında hemfikirdirler.

Bunun için devrimcilere ve vatanseverlere karşı, Amerika'da da, Avrupa'da da, ülkemizde de aynı bas-kılar, aynı araçlarla uygulanıyor. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hükmettiği her yerde Ebu Garibler, F tipleri var. Devrimciler ve vatanseverler, hücrelerde iş-

Sayı 109

20

9 Mayıs
2004

**Siz bu halkın çiçeklerisiniz
En zor günlerde açan
en önde yürüyen
en önde taşınan
umudumuzun çiçekleri
Siz en değerlilerisiniz çiçeklerin
her zaman her yerde açan
umudun solmayan çiçekleri...**

Selma Kubat, 2 Eylül 2003'te Bakırköy'den gönderdiği bir kartın girişine yazmıştı bu şiiri.

Şimdi biz bu şiiri kendisine ithaf ediyoruz. Çünkü şiirde anlatılan kendisidir. Umudun solmayan çiçeklerinden o. Mektuplarının, kartlarının sansür edilmesi karşısında öfkeyle şunları yazmıştı bir defasında da: *“Hadi herşeyi imha etsinler; yaşadıklarımızı, tarihimizi, tarih yazıcılığımızı nasıl yok edecekler. Bunu yapmaya kimsenin gücü de soluğu da yetmez.”*

Yetmedi. Umudun çiçeği kavganın en zorlu yerinde açtı...

kenceyle, tecritle teslim alınmaya çalışılıyor. F tiplerinde devrimci tutsaklara, 4 yıldır aynı şey dayatılıyor; "Düşüncelerinizi değiştireceksiniz!" Direniş, halkların özgürlüğünü, vatanın bağımsızlığını savunma direnişi olarak sürüyor.

Selma Kubat, sindirme, yıldırma politikalarına verilmiş yürekli bir cevaptır; Selma Kubat, 13 Kasım 2001'de Armutlu'dan gözaltına alınarak tutuklandı. Armutlu'da bulunmasının nedeni, F tiplerine karşı sürdürülen direnişi desteklemektir. Onu tutuklayarak direnişi desteklemekten alıkoymak isteyenlerin karşısında direnişin asli unsuru olarak, bir ölüm orucu direnişçisi olarak çıktı. İşkencelerden geçirerek, tutuklayarak bu onurlu direnişi tecrit etmeye çalışanlara yürekli bir cevap verdi. Selma Kubat, F tiplerine karşı direnişi desteklediği için F tiplerine atılan ilk kişi değildi; F tiplerine karşı çıktığı için F tiplerine atılanlar, yılmadılar, sinmediler, F tiplerine karşı çıkmaktan vazgeçmediler. AKP'nin de tüm sindirme çabaları boşunadır. Tecrit sürdükçe, tecrite karşı çıkanlara karşı uygulanan terör sürdükçe, ne direniş, ne direnişçiler bitmeyecek.

Aklı ve vicdanı olan herkes, insanlık dışı işkencelerin olmadığı bir yerde, kimsenin "tecrite ve işkenceye son!" diyerek canını feda etmeyeceğini bilir. Amerikancı AKP, **Selma Kubat'ın da katili** olarak işbirlikçilik suçunu büyütüyor.

EBU GARİBLER, F TİPLERİ, HALKLARI TESLİM ALAMAZ!

Cephe tarafından Selma Kubat'la ilgili yapılan 3 Mayıs 2004 tarihli, 332 No'lu açıklamanın sonu işte bu cümleyle bitiriliyordu.

Selma Kubat'ın direnişi bunun kanıtıdır.

19 Aralık 2000'den bu yana yaşananları bir düşünün; Katliam, işkence, hücre, tecrit, zorla müdahale, yasaklar, faşist yasalar, yalanlar, sansür... Oligarşinin başvurmadığı hiç bir yöntem kalmamıştır. Zorla müdahale, oligarşinin direniş karşısındaki son kozlardan biriydi. Böylelikle yüzlerce tutsak, sakat bırakılarak, "ölmesi" için verilmeyip yaşayan ölüye dönüştürülerek direniş etkisizleştirilecek ve kınılacaktı. Onlarca direnişçi oligarşinin bu manevralarına rağmen ya zafer ya ölüm yürüyüşünü tamamladı. **Muharrem Karademir ve Günay Öğrener**'in ardından Selma Kubat'la Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi direnişçileri, tutuşturdukları bedenleriyle oligarşinin elinden bu kozunu da çekip alıyorlar. Direniş bütün manevraları dağıtıp, engelleri ezip geçiyor.

F Tiplerindeki, Felluce'deki direnişçiler bir kez daha kanıtıyor ki, halkların direnişi hiç bir yöntemle engellenemez. Bu, onuru savunan vatanseverlerin gücüdür. Bu, inançlarını savunan devrimcilerin gücüdür.

Sayı 109

21

9 Mayıs
2004

Selma Kubat, dünya halklarının yenilmez, yokedilemez direnişinde yaşayacak!

Yoldaşları tarafından yapılan açıklamada Selma Kubat'ın devrimci yaşamı şöyle anlatılıyordu:

Dünya halklarının birlik, mücadele, dayanışma gününe tutuşturduğu bedeniyle güç veren Selma Kubat, Malatya Arguvan Koyuncuköyü'nde 1978'de doğdu. Çiftçi bir ailenin çocuğuydu. Lise yıllarından itibaren devrimcileri tanıdı. Devrimci yayınları izlemeye başladı. Devrimci hareketle 1997'de ilişki kurdu. Devrimci Gençlik dergisinde çalışmaya başladı. Bu süreç onun tercihlerinin de netleştiği bir süreç oldu. Düzen mi devrim mi kararını vermesine bağlı olarak gençlik hareketinde giderek artan görev ve sorumluluklar üstlendi.

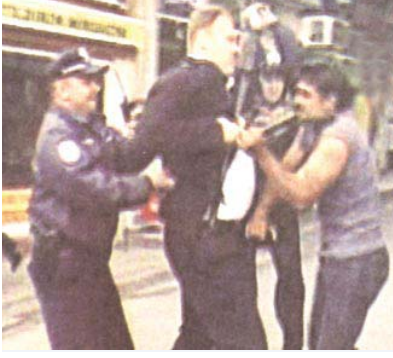
Mücadele içinde yermeye başlamasıyla gözaltı ve işkencelerle, hapishanelerle de tanıştı. Onun yaşadığı gözaltılar, bu ülkede demokratik mücadelede

yer alanların karşı karşıya kaldığı baskıların karakteristik bir özetidir: 1997'de, şehit düşen bir devrimci için düzenlenen anmada ilk kez gözaltına alındı. İkinci gözaltısını Sağmalcılar hapishanesinde ziyaretten çıkışta yaşadı. Gençlik dergisinin muhabiri olarak Bağcılar'da bir ilkokuldaki gelişmeleri haber yapmak için gittiğinde üçüncü kez gözaltına alındı. Dördüncü kez TAYAD'a yapılan baskının haberini yapmak için TAYAD'a gittiğinde gözaltına alındı. Kısa süreli tutukluluklar yaşadı. Son gözaltı ve tutuklanması da, yine haklı, meşru, demokratik bir direniş tavrı göstermesi nedeniyleydi. Direnme hakkını yoketmek isteyenler, aynı 1 Nisan 2004'teki "DHKP-C operasyonu"nda olduğu gibi, Armutlu'da direnişe destek eylemi yaparken gözaltına aldıklarını da "örgüt üyeliği"nden onlarca yıl hapis cezaları verdiler.

Ama direnme hakkını yokedemediler.

Selma'lar, sahip oldukları onur ve ahlakla buna izin vermediler.

Herkes gördü ki, bu ülkede Selma'lar tükenmez. Selma'ların bitmeyeceği bir ülkede, işkencelerle, yasaklarla, cezalarla, F tipleriyle halkların zulme karşı direnişini bitirebileceği hayalini kuranlar, boş hayal kuruyor.

İş İsteyene Cop! Kim Eğitti Bu Güruhu?

Edirne esnafının gözleri önünde, kameraların kayıta olduğu bir anda, iki genç polisler tarafından yerlerde sürüklenerek dövüldü ve işkenceciler evire çevire dövdükleri gençlere “al sana iş, al sana iş” diye vurdular, yere yatırıp kafasına ayaklarını basarak “iş isteyenleri etkisiz hale getirdiler.”

Edirne’li Aydın Örs ve Mesut Tezgider’in suçları ne miydi? Suçlarını polis kendi ağızla söylüyor; “al sana iş!” Demek ki, iş istiyorlar. Milyonlarca işsizden ikisi onlar.

Ama gelin görün ki, Edirne valisi başta olmak üzere devletin, emniyetin açıklamalarında yine halk suçlu. Vali Fahri Yücel, polisin çabasının, “*sabıkalı, alkollü, eli bıçaklı saldırganın etkisiz hale getirilmesine yönelik*” olduğunu söyledi. Resmen yalan!

Başbakan iş isteyeniyi azarlıyor, polisi de copluyor. Her ikisinin gözünde de, halk dedğiniz, işsizler dedğiniz zaten başına vurup susturulacak yaratıklardan ibaret. Peki kim eğitiyor bu işkenceci güruhu-

nu? Resmen serseri, lümpen bir kişilik hangi eğitimle veriliyor? İş isteyen bir gence öfkeyle vuran işkenceciler bu ruh halini nasıl kazanıyorlar?

Hiç kimse “polis az maası, yorgunluğu, fazla mesaisi” ile açıklayamaz bu görüntüleri. Ve unutulmasın ki, bu tür görüntüler hemen her gün yaşanan şeylerdir.

Bu düzen eğitiyor, bu devlet eğitiyor. Okuldan başlayarak tüm halk düşman, potansiyel terörist gösteriliyor. Polisin “gösterileri bastırma tatbikatlarını” izleyin. “Gösterici” rolündeki polislerin attıkları sloganlara dikkat edin, genel olarak “Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek” ya da “Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız” gibi sloganlardır.

Bu sloganları atanlar, üzerine gaz bombası atılması, dövülmesi gerekenlerdir.

Böyle eğitiliyorlar. Herkesin susup sırasını beklediği, haklarını aramaktan korktuğu bir halk yaratmak için böyle eğitilmiş polisler ihtiyacı var düzenin. Bu nedenle büyük yetkilerle donatılıyorlar.

AKP polisinin her türlü hak ve özgürlük talebine cevabı cop, gaz bombasıyla oluyor.

Yine Çete, Yine Polis

Uyuşturucu kaçakçılığından tutuklu Sıddık Karakuş’un 17 yaşındaki oğlunu fidye için 16 Nisan günü kaçıran fidye çetesinde yine 2 polis bir asker çıktı. Polis memurları Fahrettin Özsolak ve Abdullah Alican ile çevre güvenliği için görevlendirilen Alemdağ Karakolunda görevli uzman çavuş Ergün Ünal’ın da aralarında bulunduğu 6 kişi gözaltına alındı.

Bir çete ve değişmeyen suçlu profilleri; bu ülkede çete, mafya, uyuşturucu, kadın ticareti söz konusu olup da, içinde polisin, jandarmanın bulunmadığı tek bir örnek var mı? Her türlü suçun içindeki bir serseri güruhu! Bu çürüme, yozlaşma birkaç polisle sınırlı değildir. Polis teşkilatı bu batağın ortasında boğazına kadar batmıştır.

Önder Babat Hedef Alınarak Öldürüldü

İstanbul Beyoğlu’ndaki Devrimci Hareket Dergisi’nden çıktıktan sonra tek kurşunla öldürülen Önder Babat’ın iki aydır oyalanan Adli Tıp raporu çıktı. Rapora göre, 9 milimetre çapındaki kurşun, kafatası kırığına yol açıp beyincik sapını geçerek göze yakın bir kemiğe saplanıp içeride kaldı ve Babat, beyin kanamasından öldü. Adli Tıp Uzmanları Babat’ın “kaza kurşunu” ya da polisin açıkladığı gibi, “**yorgun kurşun**”la değil; hedef gözetken bir kurşunla katledildiğini belirttiler. (3 Mayıs, Milliyet)

Suçlu, cinayeti örtbas etmek isteyen İstanbul polisi’dir! Daha hiçbir rapor hazırlanmadan, inceleme yapılmadan “kaza” açıklamaları bunun sonucudur. İstanbul polisi şimdi suçunu “zaman aşımına” ve unutturmaya bırakacaktır. İzin ver-meyelim.

AKP’nin Kontrgerilla Politikaları Bir Kişi Daha “Kaçırıldı”!

Son aylarda yoğunlaşan “kaçırma” olaylarına bir yenisi eklendi. Bursa’da SDP üyesi Mehmet Kanalp, 1 Mayıs akşamı kaçırıldı, sorgulandı ve bir tarlaya atıldı.

SDP İl Örgütü tarafından yapılan açıklamada, üyeleri Mehmet Kanalp’in kafasına arkasından vurularak bayıltıldığını ve ağızyla gözlerinin bantlanarak bir araca bindirilerek kaçırıldığı söylendi. Görükle içindeki bir binaya götürüldüğünü belirten Kanalp, burada bir saat boyunca tehdit, küfür ve kaba dayığa maruz kaldı ve vücudunun çeşitli yerlerinde kesik ve darp izleri oluştu. Kanalp daha sonra ise boş bir tarlaya atıldı.

Kim kaçırıyor, kim işkence yapıp boş tarlalara atıyor; bellidir. Bu kontrgerilla yöntemlerini ülkemiz çok iyi tanıyor. Polis, JİTEM elemanları ve kullandıkları faşist güçler ilericileri sindirmek için onyıllardır kullanıyorlar bu yöntemleri.

Devrimci Kurumlar, DKÖ'ler Onyıllardır Polis Tarafından Yasadışı Şekilde Dinleniyor

Polisin, Sanat ve Hayat Dergisi'ne gelen bütün e-mail-leri kendisine yönlendirerek, devrimci kurumları, kişisel e-postaları izlediği ortaya çıktı...

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün, devrimci, muhalif ilericu kurum ve kişilerin "kişisel" e-postalarını bazı kurumların e-mail sistemlerine girerek kendisine yönlendirip izlediği ortaya çıktı. Olay, Sanat ve Hayat Dergisi'ne gönderilen e-maillerle ortaya çıktı. Dergiye ulaşmak isteyen okurlarının ulaşımı engellenirken, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden uyarı mailleri gönderildi. Bu maillerde, "Mail göndermek istediğiniz kullanıcının mail kutusunda yeteri kadar boş alan kalmamıştır. Kullanıcı ile irtibata geçerek mail kutusunu boşaltmasını öneriniz". Yani Sanat ve Hayat'ın mail adresi İstanbul Emniyeti'ne bağlanmış, üstelik olay öylesine sıradanlaşmış, rutin hale gelmişti ki, polis mail kutusunu boşaltmayı da unutmuştu.

Yasadışı uygulama ile ilgili olarak internet servis sağlayıcısı hiçbir açıklama yapmazken, Emniyet'in açıklaması, tam da gözaltına işkencede ölüm olaylarındaki açıklamasını andırır nitelikteydi. Yasadışılığını savunmayan polis, "virüs olabilir" diyerek, hukuka, özgürlüklerle bakışını da ortaya koydu.

Burjuva basında dahi manşetlere taşınan olay, aslında rutin bir uygulamanın örneğidir. Bu ülkede devrimci kurumlar, kişiler yasadışı şekilde onyıllardır dinlenmektedir. Hatta dinlenen telefonlardan, iletişim araçlarından provokasyonlar, tehditler, tacizler yapılması da polisin sıradan uygulamalarındandır. Kimi zaman polis telefon konuşmalarında araya girerek küfürler eder.

Yani yasadışılık öylesine kanıksatılmış ve alenileştirilmiştir ki, gizleme gereği bile duymazlar.

Ne hukuku, ne iletişim özgürlüğü hiçbir şey bilmez bu ülkenin polisi. O sadece provokasyon yapmayı, komplo kurmayı, tacizi, işkenceyi bilir.

Yasadışılık, polis devletin belkemiğidir. Devrimci, ilericu kişi ve kurumlara yönelik, polisin hiçbir davranışında yasallık bulamazsanız. "Terör" demagojisi ile bütün yasadışılıklarını böyle meşrulaştırırlar. İktidarlar önlerini açar, her türlü yasadışı, hukukdışı, kontra yöntemini uygulamakta özgürleşirler. İzleyin; bu olayla ilgili olarak da hiçbir hukuki işlem yapılmayacak, soruşturma konusu dahi olmayacaktır. AKP iktidarının "hukuk" demagojisi devrimciler söz konusu olduğunda rafa kaldırılacaktır. Tıpkı bugüne kadar olduğu gibi, 1 Nisan operasyon teröründe yaşadığı gibi.

NATO Zirvesi Terörü Sürüyor

Emperyalist efendilerinin güvenliği için İstanbul'u açık hava hapishanesine çevirmeye hazırlananlar düğünleri bile yasakladılar

Haziran ayı sonunda yapılacak olan emperyalist saldırganlık örgütü NATO'nun zirvesi için "güvenlik" adıyla terör uygulamaları sürüyor. Beşiktaş'taki bütün evleri fişleyen AKP iktidarının polisi, bu kez de zirve günlerinde Beyoğlu, Beşiktaş ve Şişli'de yapılacak bütün düğünleri iptal ettirdi.

AKP'nin uşaklık ruhu depreşti! Bush geliyor, evlenmek bile yasak!

Resmen hak ve özgürlükleri gasbetmenin şimdiki adı "zirve güvenliği"! CIA tarafından eğitilen İstanbul polisi şimdi her türlü gasbı bu kılıfa sokarak açıklıyor. Zirve bitince başka gerekçeler bulacaktır. Çünkü aslolan, kalıcı olan haklar ve özgürlüklerin şu veya bu vesileyle gasbidir.

Irak'ı işgal edenlerin, Afganistan'ı bombalayanların, Balkanları kan gölüne çevirenlerin, başka işgallere, pazar alanlarını paylaşmaya hazırlananların "güvenlik içinde" halklara düşmanlık planları yapmaları, ülkelerin zenginliklerini nasıl paylaşacaklarının pazarlıklarını yapabilmeleri için İstanbul halkı açık hava hapishanesine kapatılacak.

Bush ise en sıkı korunacakların başında; ne de olsa en suçlu O. Suçlular korkar ve kendilerine Gettolar yaratır. NATO Zirvesi'nde de "yarasa koruması" adı verilen yöntemle korunacakmış emperyalist efendiler. Kan içici yarasalara 'yarasa koruması' yakışır!

Zirve yaklaştıkça demokratik kurumlara yönelecek baskı, yasak, baskınlar, gözaltılar artacak, yasalara yazdıkları demokratik gösteri hakkını dahi askıya alacak ve bu hakkı kullanmak isteyenleri susturmak isteyenlerdir. Buna rağmen Türkiye halkının emperyalistlere öfkesini haykırmasına engel olamayacaklar.

Sayı 109

23

9 Mayıs
2004

JİTEMÇİ Aygan itiraflarını Sürdürüyor AKP İktidarı Susuyor

Susurlukçu Çiller'in "Bu devlet için kurşun atan da, kurşun yiyen de şereflidir" politikası, AKP tarafından sürdürülüyor. Devlet için yapıyorsa, katletme, kaçırma, kaybetme ve her türlü suçu işleme özgürlüğü sürüyor.

Tüm bu itiraflar bu ülkede, AKP iktidarında yaşıyor. Ama ne mahkemelerden, ne iktidardan, ne de MGK'dan hiçbir ses yok

Yanda, küpürlerinden bazılarını gördüğünüz itiraflar JİTEM elemanı Abdulkadir Aygan'ın suç itirafları. İlk bölümü bir ay önce yayınlanan itirafların ikinci bölümünün yayını halen sürüyor.

Sanki bu ülkede böyle bir olay yok. Bir JİTEM elemanı çıkıp; "şu tarihte şu kişiyi biz kaçırdık, şu cinayeti biz işledik, şu provokasyonu biz yaptık, şu generalden emir aldık..." diye anlatmıyor.

Bu ülkede hukukun, adaletin olmadığını, "demokratikleşmenin" yalandan başka bir şey olmadığını başka nasıl bir örneği yaşanabilir. "Faili meçhuller aydınlanmalı" deniyordu, işte suçlu kendisi anlatıyor. Ama ne bir tek savcı soruşturma başlatıyor, ne bir milletvekili konuyu meclise getiriyor, ne de Adalet, İçişleri Bakanlıklarından bir açıklama yapıyor.

Çünkü, AKP iktidarı Susurluk politikalarını sürdürüyor. O politikada mafyacı, JİTEMÇİ, faşist bütün tetikçilerin devlet için ne anlama geldiğini, en özet ifadeyle dönemin başbakanı Tansu Çiller anlatıyordu. "Devlet için kurşun atan da, kurşun yiyen de şereflidir" diyordu.

Şimdi aynı politika AKP iktidarı tarafından sürdürülüyor. JİTEMÇİ'nin itiraflarının dikkate alınması, MGK'nın, hükümetlerin sanık sandalyesine oturtulması, Susurluk'un yargılanması demektir. AKP, geçmiş hükümetin "yolsuzluklarını yargılama" şovu yapar bunda bir sakınca yok, ama örneğin Susurluk'un cinayetlerini, kayıpları ve katliamlarını araştıramaz. Çünkü AKP de bu politikaları bugün farklı biçimlerde sürdürüyor. Yarin ihtiyaç olduğunda yeni Ayganların AKP tarafından da kullanılacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

"Çiçek ve Aksu Coplu Tecavüzleri Biliyordu"

İşte size bir örnek. JİTEMÇİ Aygan, Burdur'a tayin edilmesinin ardından orada da işkencelerini sürdürdüğünü anlatıyor. Bunun üzerine Karaaliler Köyü'nde işkence gören köylülerden Tahir Yıldız, coplu tecavüz dahil tüm işkence ayrıntılarını Adalet Bakanı Cemil Çiçek ile İçişleri Bakanı Aksu'ya bir mektupla iletiyor. Aygan hakkında hiçbir işlem yapılmadığı gibi, Tahir Yıldız'ı arayıp soran da olmuyor.

Ve Tahir Yıldız şu sözlerle Türkiye'de iktidar, hukuk gerçeğini anlatıyor: "Artık yürüttüğüm hukuk mücadelesinde yorgun düştüm. Görevli kişi ve kuruluşların olayları istedikleri mecra ya nasıl sürüklediklerine, nasıl isteksiz davrandıklarına, görevlerini yapmadıklarına, savsakladıklarına defalarca tanık oldum." (Ülkede Özgür Gündem, 3 Mayıs)

Sayı 109

24

9 Mayıs
2004

Örgütlenmeyi Engellemede Her Türlü Yasadışılık Serbest

Polis Amasya Gençlik Derneği Başkanı'nın İmzasını Taklit Ederek İstifa Dilekçesi Yazdı

Yanlış okumadınız, “adi bir sahtecilik” olayı değil bu. Resmen devletin polisi tarafından yapılan sahtecilik.

Kurulduğu günden bu yana, çalışmalarını engellemek için Amasya polisi ve jandarma seferber oldu. Öğrencilerin köyüne, ailelerine kadar giderek tehdit edip korkuttu, baskı yaptırdı. Polis her demokratik eylemlerinde gözaltına alıp işkence yaptı, tehdit etti. Engellemek istediği yasal, demokratik bir dernekten başkası değildi. Başaramayınca bu kez de sahte belge hazırladı.

Amasya Gençlik Derneği Başkanı Senem KOCA, geçtiğimiz günlerde Amasya Emniyet Müdürlüğü Dernekler Masası'na bir evrak vermek üzere gittiğinde polisin son yasadışılığına tanık oldu. Dernek masası kayıtlarına göre, **Senem KOCA, 20 Nisan günü istifa etmişti!**

Senem KOCA böyle bir şey olmadığını söyleyerek, imzasına bakmak istedi. Israrları sonucu baktığı “istifa dilekçesi”ndeki imza kendine ait olmayan, benzetilerek yerine atılmış bir imzaydı.

Polisin sahte ifade tutanakları hazırlayarak altına taklit imza attığı örnekleri yaşanmıştı, ama bir derneğin başkanını istifa ettirmek için böyle bir yola başvurucağı belki “sıradan” bir durum değildi. Polisin bu sahtekarlığının altındaki mantığı gördüğümüzde, aslında bu durumun da polis için olağan, sıradan bir şey olduğu anlaşılacaktır.

Önce Senem KOCA'nın dergimize verdiği bilgilerden devam edelim. “Ben de bunun üzerine bir dilekçeyle tekrar dernekler masasına gitti-

ğimde, Siyasi Şube polisleriyle karşılaştım. Dalga geçerek; ‘istersen suç duyurusunda bulun, ama ne yazıkki daktiloyla yazmışlar’ dediler. Ben de imzanın bana ait olmadığını yazarak ‘istifamı’ geri çektim.”

Her şey demokratik örgütlenmeyi engellemek için. 1 Nisan operasyon teröründeki mantık ne ise, orada da İstanbul polisi nasıl ve neden sahte belgeler hazırladıysa; Amasya polisi de aynı amaçla sahtecilik yapmıştır. Yasadışılıkta hiçbir sınır yoktur polis için. Ama sanılmasın ki, bu yasadışılık Amasya polisinin işgüzarlığıdır. Bizzat AKP iktidarı tarafından, İçişleri Bakanı Aksu tarafından önleri açılmıştır.

Yasadışılığı yapıyor ve pervasızca “istersen suç duyurusunda bulun” diye dalga geçiyor. Hukukmuş, hakmış, özgürlüklermiş; bu kafa, bu politika bunlardan anlayabilir mi, saygı duyabilir mi bu haklara?

Peki suç duyurusunda bulunulursa ne olacak? Katliamlarda bile korunan polislerden tek birinin “örnek imza” vermesi, ekspertiz raporları hazırlanması binbir yolla engellenecek. Aylarca, belki yıllarca sürececek bir dava ile gençlik oyalanacak, bu süre içinde de dernek başkanı, bu tüzel kişiliği ile faaliyetlerini sürdüremeyecek.

İşte size demokratik faaliyeti, örgütlenmeyi engellemenin alçakça bir yolu.

Demokratik kurumları “yasadışı” ilan eden işte bu polistir. Her türlü yasadışılığa başvurmakta pervasızca davranan da aynı polis.

Sayı 109

25

9 Mayıs
2004

AKP İşkenceciliği Bir Korsakoff'lu Daha Tutuklandı

AKP İktidarı, ölüm orucuna katıldıktan sonra “iyileşemez” raporları verilen Korsakoff'luları tutuklamaya devam ediyor. Son örnek, Necati Önder oldu. Önder tıpkı önceki örnekler gibi, Adli Tıp'dan alınan 3 tane “sürekli hastalık” raporuna karşın, 2 yıl tedavi gördüğü Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nin verdiği karar doğrultusunda yeniden Sincan F tipi'ne gönderildi. Önder, Bakırköy'de tedavi gördüğü günlerde de polis tarafından “canlı bomba” olarak lanse edilmiş ve “aranmaya” başlanmıştı.

İktidar işkencecilikte sınır tanımıyor.

1 Nisan Terörü DKÖ Baskınları Ve Tutuklamalar Sürüyor

Sarıgazi Temel Haklar 1 Mayıs öncesinde basıldı. Dernekten gözaltına alınan iki kişinin dışında, evleri basılarak bir çok dernek üyesi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan, Sinan Ünlü ve Ümit Karaaslan çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı. Baskınlarında hukuki gerekleri bile yerine getirmeyen polis, demokratik kurumlara yönelik yasadışı baskınlarını sürdürüyor.

1 Mayıs öncesinde basılan yerlerden biri de Adıyaman Temel Haklar oldu. Adıyaman Temel Haklar'ın demokratik örgütlenmesini, 1 Mayıs'a katılımını engellemeye çalışan polis, buna rağmen amacına ulaşamadı. Adıyaman Temel Haklar 1 Mayıs kutlamasında kitlesel olarak yerini aldı.

Irak'ta Ebu Garib'de Türkiye'de F Tiplerinde

İşkence
İşkence
İşkence
İşkence

*"Irak'ta işgal, işkence ve ölüm!
F tiplerinde tecrit, işkence ve 111 Ölüm!"*

F tiplerindeki tecrite karşı direnişte 111. ölümün adı Selma Kubat'tı. Cephe, Kubat'ın direnişin 111. şehidi olduğunu duyurduğu açıklamasına işte bu başlığı koymuştu.

*"Irak'ta işgal, işkence ve ölüm!
F tiplerinde tecrit, işkence ve 111 Ölüm!"*

Bu başlık, ülkemiz medyasında günlerdir süren bir riyakarlığa cevaptı aynı zamanda.

Bu başlık, Ebu Garib'teki işkencelerin resimlerini yayınlayıp, F tiplerindeki tecrit işkencesinin bir deri bir kemik haline getirdiği tutsakların resimlerinin sansürlenmesine isyandı.

Bu başlık, Ebu Garib'teki işkenceleri kınayıp, kendi ülkesinin hapishanelerinde altı kadının diri diri yakılmasını görmezden gelen riyakarlığa atılmış bir tokattı.

*"Irak'ta işgal, işkence ve ölüm!
F tiplerinde tecrit, işkence ve 111 Ölüm!"*

Kimse bunları birbirinden ayrı düşünmez.

Irak'ın Ebu Garib Hapishanesi'nde yapılan işkencelerin resimleri var bugünlerde her yerde. Televizyonlar, gazeteler, internet siteleri, insanlık dışı, vahşet, alçaklık gibi bildiğimiz tüm kelimelerin izah etmekte zorlandığı bu resimlerle dolu.

Amerikancı gazeteler bile "yüzkarası, insanlık ayıbı" gibi manşetlerle veriyorlar bu resimleri. Başka türlüünü isteseler de yapamazlar zaten. Başka türlü yapmak, insanlık alemi önünde lanetlenmekle eşdeğer çünkü,

Ama...Tüm bu manşetlerde, haberlerde sinsi, sinsi olduğu kadar iğrenç bir ikiye bölünmüşlük var.

Sanki ilk kez karşılaşıyorlardı işkenceyle.

Sanki Irak'ın işgalini savunurken, işgalin işkence demek olduğunu düşünmemişlerdi... **Ve sanki** kendi ülkelerinde işkence hiç yoktu.

Türkiye'de kaç Ebu Garib vahşeti yaşandı, hatırlıyor musunuz? Diyarbakır, Metris, Buca, Ümraniye, Burdur, Ulucanlar, Bayrampaşa...

12 Eylül'ün arifesinde başladı ülkemiz hapishanelerindeki sistematik işkence. Ve o günden sonra da işkence çarkı hiç durmadı. Metris'te, Diyarbakır'da, Mamak'ta, ve Maraş'tan Gaziantep'e onlar-

ca şehirde askeri hapishanelerde yaşanan işkenceler, onlarca kitap, binlerce dosya doldurdu. 24 saat kesintisizdi işkence.

1990'lı yıllarda tutsakların kazanımları sonucunda işkenceyi 24 saat sürdüremeyenler, büyük operasyonlar düzenleyerek gerçekleştirmeye başladılar işkence ve katliamlarını. 1995 Eylül'ünde Buca'da üç tutsak, 96 Ocak'ında Ümraniye'de dört tutsak işkenceyle katledildiler. Aynı yıl, 10 tutsak, kalaslarla başlarına vura vura katledildi Diyarbakır Hapishanesi'nde. 1999 Eylül'ünde Ulucanlar'ın hamamının nasıl bir işkencehaneye dönüştürüldüğü, o operasyonda katledilen 10 tutsağın otopsi raporlarından açıkça anlaşıyordu. Ulucanlar'ın hiçbir farkı yoktu Ebu Garib'ten.

Burası Ebu Garib

Burası Ulucanlar

Ve 19-22 Aralık 2000'de, Türkiye'nin 20 hapishanesi Ebu Garib'e dönüştürüldü. 6 kadın diri diri yakıldı. 28 tutsak kurşunlanarak, gaz bombalarıyla katledildi. Ve istisnasız, tüm tutsaklar, kadın erkek, soyularak, işkenceden geçirildi.

Kısacası, bu ülkenin hapishanelerinde 24 yılda, 70'i adli mahkum, kalanları siyasi tutsaklar olmak üzere, 350'yi aşkın tutuklu ve hükümlünün öldürüldüğü bir ülkeden söz ediyoruz. Bir değil, onlarca Ebu Garib zindanının olduğu bir ülkeden söz ediyoruz.

Türkiye'de işkenceli ölüm hücrelerinin "F tipi" adı altında katliamla açıldığını unuttunuz mu?

19 Aralık katliamıyla daha inşaatları bile bitmeyen F tipi hapishaneler açıldı. Hala yeni F tipleri açılmaya ve yapılmaya devam ediyor. F tipleri "hücre tipi" hapishanelerdi. F tiplerinin açılışından bu yana geçen dört yıl gösterdi ki, hücre, "işkenceli ölüm" demektir.

F tipleri, **sistematiik işkence** amacıyla geliştirilmiş bir hapishane statüsüdür. F tipi savunucularının, F tiplerindeki tecrit politikasını sürdürenlerin işkenceye karşı çıkıyor görünmeleri, aldatmacadır. Amerikası, Avrupası F tiplerinin destekçisidir. Amerikancılar, Avrupacılar da öyle. İşgal altındaki ülkelerde vatanseverler, devrimciler Ebu Gariblerde işkenceyle sindirilmeye çalışılırken, “gizli işgal” altındaki ülkelerde bu iş F tiplerinde yapılıyor.

Ebu Garib'te Amerika, F tiplerinde Amerikan işbirlikçileri

Irak'ın Ebu Garib Hapishanesi'ndeki işkencelerle Ftiplerindeki işkencelerin nasıl ki bir farkı yoksa, Ebu Garib'te ve F tiplerinde işkence yapanların da farkı yoktur.

Ebu Garib'de yapılanlar da, F tiplerinde yapılanlar da aynı amaca hizmet ediyor; Amerikan imparatorluğu, direnen tüm halkları katliamlarla, işgallerle ve işkencelerle ezmeyi amaçlıyor. Amerikan imparatorluğunun işgallerine karşı direnen vatanseverler işkenceler altında katlediliyor. Direnen halkların onurları aşağılanıyor.

Yeni-sömürgelerdeki Amerikan işbirlikçisi iktidarlar da, kendi ülkelerindeki vatanseverlere, devrimcilere karşı aynı yöntemleri uyguluyorlar.

Ebu Garib'teki ve F tiplerindeki tutsaklara söylenen aynı şeydir: ABD'ye, Amerikancı kukla yönetimlere direnmeyin! Direnirseniz, katlederiz, iş-

Burası Ebu Garib

Burası Bayrampaşa

kence yapınız, hücrelerde çürütürüz!..

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 3 Mayıs'ta yaptığı “Irak'ta Amerika, Türkiye'de Amerika'nın öğrencileri” başlıklı açıklamada haklı olarak soruyor:

“ABD'nin işbirlikçisi AKP, ülkemizdeki vatanseverleri, devrimcileri sindirmek, yoketmek için F tiplerindeki katliamı pervasızca sürdürüyor. Peki bunların Irak'tan, işgalci Amerikalıların yaptıklarından **FARKI NE?** Tek farkı diri diri yakarken kahkahalar atan özel timcilerin, tutsakları kurşunlayan askerlerin, işkenceyle katledilen tutsakların resminin olmayışıdır.

Tek farkı bu ülkenin hapishanelerinde işkenceyle nasıl insanları katlettiklerinin fotoğraflarının olmayışıdır.”

Bu fark da “izafi”dir. 19 Aralık vahşetinin video çekimleri devletin, Jandarma Genel Komutanlığı'nın arşivlerindedir. Ulucanlar katliamının videoya kaydedildiği bizzat yetkililer tarafından ifade edilmiştir. Görüntüleri açıklayın, TBMM soruşturma komisyonlarına verin diye onlarca kez çağrılar yapıldı. Vermediler. Çünkü gerçekleştirdikleri

Sayı 109

27

9 Mayıs
2004

“Çok utanılacak ve hafızalardan çıkmayacak fotoğraflar...”

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, işkencenin belgeleri karşısında rol yapıyor; “Çok utanılacak ve hafızalardan çıkmayacak fotoğraflar...”

Cemil Çiçek 'de katılıyor rol kesmeye: ““Bu bir vahşet... Bunu hiçbir şekilde, hiçbir vicdanın kabul etmesi mümkün değildir...”

Sanırsınız ki bunlar polisin hiç çöp kullanmadığı, işkence tezgahlarının hiç olmadığı, hapishanelerinden tek bir cesedin çıkmadığı bir ülkenin bakanları.

Peki 19 Aralık vahşetinin görüntüleri unutulacak mı? Ulucanlar Hapishanesi'nin hamamında tutsakların vücutlarının nasıl delik deşik hale getirildiğini gösteren morg fotoğrafları unutulacak mı?

Ulucanlar vahşetinin fotoğraflarını gören

Utanmazlık!

TBMM Soruşturma Komisyonu üyelerinin sözlerini hatırlayın; çoğu fotoğraflara bakmaya bile tahammül edememişti.

Peki o fotoğraflardan niye utanmadınız? O fotoğrafları vicdanınız nasıl kabul etti ki, on tutsağın işkenceyle katledilmesinin üzerini örttünüz? 6 tutsağın kahkahalar arasında diri diri yakılmasının üzerini hangi vicdanla örttünüz? Ve üstelik bu vahşetin mimarlarına **madalya taktınız!**

Cemil Çiçek, emri altındaki F tiplerine karşı direnen tutsakların direnişini kırmak için, tecrit hücrelerinde, hastane yataklarında nasıl bir vahşete tabi tutulduğunu bilmiyor mu?

Vicdan, utanç ne arasın bunlarda; İşkence resimlerini kınayıp, F tipleri işkenceciliğine madalya takan İslamcı riyakarlık sırtıyor yüzlerinde!

“Bu bir vahşettir. Hiçbir vicdanın kabul etmesi mümkün değildir.”

“operasyon”da **yasadışı, insanlıkdışı olmayan** tek bir karenin görüntüsü yoktur. O görüntüler de çıkacaktır bir gün ortaya. Ebu Garib’teki işkencelerin fotoğrafları karşısında “kabul edilemez, vicdanlara sığmaz” diyenlerin o sahneleri bu ülkede defalarca bizzat yarattıkları açığa çıkacaktır.

İnsan onuruna, namusuna yönelik soysuzluk, sadece emperyalist Amerikalılara mı mahsus?

İşkencecinin ahlakı yoktur; insani, İslami, manevi hiçbir değeri yoktur. İşkenceci, işkence sırasında öylesine hayvanileşir, öylesine aşağılık bir yaratığa dönüşür ki, işkenceye maruz kalanlar çoğu kez yaşadıklarını anlatamazlar bile.

Metris’ten yaygın kullanılan işkence yöntemi “**kıç falakası**”ydı; bu işkence yönteminde tutsaklar anadan doğma soyulup kalçaları morartılınca kadar coplanırlardı. Türk Silahlı Kuvvetleri’nin binbaşılarının, generallerinin gözleri önünde bir kaç kez değil, bir kaç hafta, bir kaç ay değil, yıllarca sürdürdü bu işkence. Diyarbakır Hapishanesi’nde tutsakların makatlarına sigara sokup karşısında kahkahalar atmak, olağan zulüm yöntemlerinden biriydi.

Bu ülkenin polis ve jandarma karakollarında gözaltına alınıp da cinsel tacize uğramayan kadın yoktur. Daha gözaltının başında araçlarda başlar taciz. Arama bahanesiyle üzerindeki kilerleri çıkarttır-

ma dayatmasıyla ve aklınıza gelebilecek her türlü ahlaksızlıkla sürüp gider.

Tutukluların cinsel organlarından elektrik vermek, bu ülkedeki işkencecilerin en sık başvurduğu yöntemlerden biridir. Zaten hepsi Amerikan eğitimlidir.

Bu ülkede, yüzlerce kadın ve erkek, devletin işkencehanelerinde tecavüze uğramıştır. Bu ülkede, F tipi hapishaneler açılırken, on tutsağa tecavüz edilmiştir.

O fotoğraflara “*bakmaya bile utandığını*” yazanlar, bu satırları okurken aynı utancı duymuyorlarsa, bilin ki, utançları bile riyakarcadır.

Zoraki kınamalarına bakmayın; oligarşi memnun; AKP’nin bakanları, polis şefleri, “bakın onlar da yapıyor” diye ellerini ovuşturuyor.

Adalet Bakanı Çiçek’in sözlerine bakın; “*Amerika insan hakları raporları yayınlar, Türkiye’de insan hakları ihlalleri olduğunu yazar... Türkiye’yi haksız yere insan haklarını ihlal etmekle suçlayanların Irak’ta yaptıkları bir vahşettir.*” (4 Mayıs basın)

İşte bütün derdi bu; bizi eleştiriyordunuz, bakın siz de yapıyorsunuz!

Elleri kan içindekiler, Amerika’nın işgal ortakları, Ebu Garib vahşetine karşı olamazlar.

Bu işkenceler, bu ülkede yapılıyor !

Aşağıda okuyacağınız liste, yüzlerce işkence anlatımından derlenmiştir. Döneme, koşullara göre, işkenceciler bunlardan bazılarını öne çıkarmakta, bazılarını daha seyrek başvurmaktalardır.

Ama hangi yöntemle başvurulursa başvursunlar; özü aynıdır; insanlık onurunu aşağılayarak tutuklunun direncini kırmak. Ülkemizde sıkça “polisin eğitimsizliği”nden sözedilir. Fakat aşağıda okuyacağınız bu yöntemler konusunda “eğitilidir” polis. Hangi yöntemi insan üzerinde hangi etkiyi yaratacağını, hangisinin iz bırakıp bırakmayacağını, bilirler. Bunun eğitimini görmüşlerdir çünkü. İşte Ebu Garib’te başvurulduğu gibi, ülkemizin herhangi bir polis, jandarma kara-

kolunda, MİT’in inlerinde binlerce kez başvurulmuş yöntemler:

- Kaba dayak
- Falaka
- Tartaklama
- Başı duvara vurma
- Çırılçıplak soyma
- Filistin askısı
- Düz askı
- Elektrik verme
- Askıda ağırlık bağlama
- Hayaları sıkma
- Kum torbasıyla vurma
- Cinsel taciz
- Tecavüz tehdidi ve tecavüz (kadın ve erkeğe)
- Cop, şişe vs. gibi sert cisim kullanarak tecavüz
- Vücutta sigara söndürme, jiletle kesme, tırnak sökme

- Saç, bıyık yolma
- Soğuk-sıcak su dökme
- Tazyikli soğuk su sıkma
- Su dolu bir kaba başı batırarak havasız bırakma
- Dolaba, tabutluğa sokma
- Kafaya poşet geçirme
- Buz kalıbı üzerine yatırma
- Araba lastiğine geçirerek işkence
- Çıplak olarak veya ıslattıktan sonra vantilatör ya da pencere önünde tutma
- Pislik yedirme
- Foseptik çukuruna sokma
- Yüksek yerden atma
- Ayakta uzun süre bekletme
- Üyutmama
- El ve ayaklara çivi çakma
- Kaybetme ve öldürme tehditleri, provaları
- Kafaya silah dayama, tetik düşürme
- Ailesine işkence...

Burjuva Medya ve İşkencenin Türleri

ABD alçaklığının fotoğrafları, burjuva medyanın “işkence” konusundaki tavrını şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortaya koydu; Demek ki, işkenceler, yazılabilecekler ve sansürlenecekler diye ikiye ayrılıyor. Veya başka açıdan söylersek, iki tür işkence var: Kınanacak işkenceler, savunulacak (veya görmezden gelinecek) işkenceler.

Irak’taki işkenceleri, şu veya bu nedenle manşetlerine çıkaranlar, kendi ülkelerindeki işkenceyi hala görmezden geliyorlar... Ebu Garib’i yazıyor, 6 kadının diri diri yakıldığı Bayrampaşa’yı hatırlamıyorlar.

İşkencenin nasıl bir insanlık suçu olduğu konusunda ne çok şey biliyorlarmış. Bu fotoğraflarda insanlık onurunun nasıl aşağılandığı üzerine ne derin tahliller yapabiliyorlar. Ama yine de hiçbiriri Ulucanlar’ı, Burdur’u, Buca’yı, Bayrampaşa’yı, F tiplerini hatırlamıyorlar.

Kahkaha atan zebanileri daha önce görmediniz mi hiç?

İşkencecilerin baş hamilerinden Enver Ören’in Türkiye Gazetesi bile “Yüz kararı” diye manşet atıyor. İnfazların alkışçısı Hürriyet, sayfalarca işkence teşhiri yapıyor.

Yeni Şafak’tan bir yazar şunları yazıyor:

“Bu fotoğrafı unutmayın. Bu fotoğraf silinmemeli hafızanızdan. Bu fotoğraf bir istisna değil, kural. Irak’ta insanlık dışı bir sindirme operasyonunun bilinçli bir şekilde izlendiğinin delili. İşkencenin bilinçli ve ‘yukarıdakilerin’ izni ile yapıldığının ispatı. ... Bunlar, yöntemlerini komutanlarının izni dâhilinde yaptıkları için, güvende hissediyor kendilerini. Suratlarında ‘yukarıdan’ aldıkları o güvencenin rahatlığı okunuyor. Güle oynaya işkence ediyorlar. Üstelik bir de poz veriyorlar kameralara... Zulüm, baskı, işkence ve kahkaha. Hepsi bir arada.” (Melikşah Ütku, 4 Mayıs 2004)

Peki Melikşah Ütku şu satırları hiç okumadı mı?

“Yoldaşlarımız diri diri yanarken katliamcılar çatıdan kamerayla eserlerini seyretiliyorlardı zevkle... Askerler, jandarma bu tabloyu çatılardan kahkahalar atarak izliyorlardı... Elleri ise itfaiyenin su hortumları vardı ama yanan koğuşa sıklmıyorlardı...”

Bayrampaşa’da altı kadının diri diri yakılış anını anlatıyordu bu sözler. Ve tabii ki, Bayrampaşa’nın çatısında kahkahalar atan işkenceciler de bunu “yukarıdakilerin” onayıyla yapıyorlardı.

Ama o Yeni Şafak ve oligarşinin tüm medyası, Adli Tıp bile belgeleriyle ortaya koyduğu halde, altı kadının diri diri yakılmasını sayfalarında yazmadılar bir kez bile. Böyle bir vahşeti kınarken bile akıllarına getirmiyorlar.

Başka sahneler de var;

Ellerinde gerillaların kesik başlarıyla poz veren Türk askerleriyle, Ebu Garib’te çınlıplak insanlardan yaptıkları piramidin başında gülerek poz veren işkenceciler arasında ne fark var? Burjuva medya bunun cevabını vermek zorunda.

“Peki ya Türk işkencecileri!”

Burjuva medyada parmakla gösterilecek kadar az olsalar da Ebu Garib’i Türkiye gerçeğiyle birleştirme cesareti gösteren bir iki yazar çıktı.

Bunlardan biri Oral Çalışlar’dı. “Bu işkence fotoğraflarını gördüğümüzde, bize yabancı bir durumla karşı karşıya olduğumuz söylenebilir mi? Türkiye’de de buna benzer işkencelere, hatta daha ağırlarına yıllarca tanık olduk.” diye yazarken, Milliyet’ten Mehmet Y. Yılmaz “Yadırgadığım şey, Türkiye’deki işkenceler karşısında hiçbir zaman sesini çıkarmayan bazı çevrelerin bu olaylar karşısında takındıkları tutum.. Bilmeyen birisi zannedebilir ki bu kişiler aslında İsveç’te yaşıyorlar ve bugün tanık oldukları işkence olayları karşısında dehşete kapılmış olmalarının nedeni budur..” diye yazarak, yazısına “Peki ya Türk işkencecileri!” başlığını koydu.

Evet, tüm medyaya soruyoruz biz de? Irak’taki işkence vahşetini kınadınız; Peki ya Türkiye’dekiler.

Burası Irak

Hayvani zevklerinin aracı olmadığımızda, kendimizi şehvetlerine teslim etmediğimizde bizi nasıl öldüresiye dövdüklerini ifade etmeme izin verin... Hepimizin karnında onların piçleri var! Çoğumuz hamileyiz! Biz dünden ölüme razıyız!

Burası Türkiye

Gözetlince alındım ve Sivas Emniyet Müdürlüğü’ne götürüldüm.

... Üçüncü gün tekrar işkence odasına aldılar. ‘sana bir sürprizimiz var’ diyerek, beni tuvaletin olduğu yere getirdiler. Gözbağımı çözüp bağırmanı engellemek için de ağzımı kapattılar. Eşimi çınlıplak soymuş, işkence yapıyorlardı. Ben eşimi görüyordum ama o beni görmüyordu... Konuşmazsam eşime işkenceye devam edeceklerini, tecavüz edeceklerini söylüyorlardı...

Ebu Garib İşkenceleri Ne İlk Ne De Son Olacak Emperyalizm Vahşettir

➔ **Başka ne bekliyordunuz? İşgalciliğin doğal sonucu, işkencecilik, katliamcılıktır. İşgali, 'akıllı bombaları' şirinceleştirilenler şimdi "şaşırtma" oyunu oynuyor.**

➔ Gördüğünüz işkence resimleri, kapitalizmin, serbest piyasa ekonomisinin geleceği için yapılıyor. Her işkencede piyasalar yükseliyor, borsa coşuyor, parabolalar mutlu oluyor. Kapitalizmi savunanlar, Amerikan vahşetinin de savunucularıdır.

➔ **İşkencecilik, katliamcılık emperyalizmin karakteridir. Ebu Garib işkenceleri, "sapık askerleri" değil, emperyalizmindir. Amerikası, Avrupası ile emperyalizm halklara düşmandır. Çırlıçıplak tepelikler oluşturulan, aşağılanan, üzerine işenen Irak halkının, emperyalistlerin gözünde hiçbir değeri yoktur.**

➔ Amerikan imparatorluğunun, İngiliz sömürgeciliğinin halkların iradelerini yok etmesine, aşağılamasına, katletmesine, işgale karşı çıkan sadece devrimcilerdir. Bu görüntüler devrimcilerin haklılığını bir kez daha ortaya koymuştur.

➔ **Sağdan ve 'Sol'dan "emperyalizmin değiştiği, demokratikleştiği, diktatörlükleri yıkıp özgürlük ve demokrasi getirdiği" teorileri yapanlar, küreselleşmenin nimetlerini anlatanlar; neden susuyorsunuz?**

➔ Irak halkının direnişine karşı çıkan herkes, bu vahşeti savunuyor demektir.

➔ **AKP iktidarı eleştiremez; onlar 19 Aralık vahşetine 'devlet üstün hizmet madalyası' takan ve vahşeti, işkenceci ölümü F tiplerinde sürdürenlerdir. 111 insanın katilleridir.**

➔ Irak halkı bu vahşete, işgale karşı direnecek ve işgalcileri topraklarından defedecektir.

Tüm dünya halkları olarak öfkeliyiz...

Amerikan emperyalizmine karşı dünden daha bir kinle, kararlılık ve inançla mücadelenin vazgeçilmezliği bütün hücrelerimizde sarmış durumda...

Ama şaşkın değiliz. Çünkü biliyoruz ki, işgalin kendisi, işkence, katliam ve aşağılamadır. İşgaller insanlıkdışı uygulamalar olmadan yürümez. Ve yine biliyoruz ki, emperyalizm dünya üzerinden yok olmadan ne işgaller, ne işkenceler, ne de katliamlar son bulacaktır. Bugün Ebu Garib'den yayılan görüntüler yarın başka bir yerde ortaya çıkacaktır. Ya da, bugüne kadar olduğu gibi emperyalist medyanın sansürü ile gösterilmeyecek, yok sayılacaktır. Ama biz yine bileceğiz ki, emperyalistler bir yerlerde birilerini katlediyor, birilerine insanlıkdışı işkenceler yapıyor, bir halkın onurunu yok etmeye çalışıyor, kadınlarımıza, kızlarımıza tecavüz ediyor...

Ebu Garib İşgalin Resmidir

Irak Ebu Garib Hapishanesi'nden yayılan işkence görüntüleri, işgalci güçlerin son sırmalarını da döktü ve çırlıçıplak emperyalizm gerçeği herkesin gözleri önüne serildi.

Üst üste istiflenmiş çıplak Iraklı görüntüleriyle poz veren kadınlı erkekli işgal askerlerinin haleti ruhiyesi kişisel değildir. Onlar, emperyalizmin ahlakının, halklara bakışının resmini vermişlerdir sadece. Ezilen halkların, emperyalistler için "sinek kadar" değeri yoktur. Afganistan kerpiç evlerini bombalayan Amerikan askerinin sözlerini hatırlayın, "kendimi futbol maçında gibi hissediyorum" diyordu.

İşkence görüntüleri aylar önce ortaya çıkmış olmasına rağmen Pentagon sansürledi, ancak, 1968'de Vietnam'ın My Lai Köyü'ndeki katliamı dünyaya duyuran bir Amerikalı gazetecinin çabaları sonucu görüntüler basına yansıdı. Elbette bu görüntüler Ebu Garib ve diğer Irak hapishanelerindeki zulmün küçük bir parçası, buz dağının görünen yüzüdür. Emperyalist vahşet, Irak'ın her karış toprağında, hapishanelerinde, basılan evlerinde, talan edilen ruhlarında, postallarla çiğnenen onurlarındadır. Sadece Irak değil, Afganistan'da, Guantanamo'da da aynı zulüm sürüyor.

Tüm dünya bu görüntülere tepki gösterirken, Bush, Powell, Rumsfeld başta olmak üzere, olayı "münferit" olarak göstermeye, "üç beş askerinin disiplinsizliği, ruh hastalığı" gibi yansıtmaya çalıştılar. Tüm dünyanın gözlerinin içine bakarak, "bu Amerika'yı yansıtmıyor" yalanını söylediler. Aksine, tam da gerçek Amerika'yı yansıtıyordu bu görüntüler. Emperyalizm, tekellerin düzeni tam da buydu işte.

Amerika şimdi geçiştirmeye çalışıyor. Alelacele açıkladıkları "Irak ve Afganistan'da 25 mahkumun işkenceyle öldüğünü tespit ettik" raporu bunun sonucudur. Ne 25'i

Sadece Afganistan'ın Cenk Kalesi Hapishanesi'nde binler-

ce insanı katlettiler.

Sopalarla Tecavüz

Aslında ABD tarafından Şubat ayında bir rapor hazırlanmıştı. Irak'taki işkencelerin anlatıldığı 53 sayfalık bu rapor kamuoyundan gizlendi. Ebu Garib'den çıkan resimlerin ardından bu rapordan kimi bölümler de Amerikan basınında yer aldı. Buna göre, "saddiştçe, kaba ve gayri ahlaki" diye tanımlanan çok sayıda işkence örneği anlatılırken, "Iraklı esirlere sopalar ve farklı aletlerle tecavüz edildiği, çınlıçplak soyuldukları, kadın çamaşırları giymeye zorlandıkları, günlerce su ve tuvalet bulunmayan hücrelerde tutuldukları ve sürekli olarak dövüldükleri" dile getiriliyor.

İşkencelerden ordu istihbaratının sorumlu tutulduğu rapora ilişkin ne açığa alınan bir subay, ne de yargılanan bir işkenceci oldu. Ebu Garib işkencecilerinden 6 subay ve ast-subaya ise, tıpkı Türkiye'deki işkence olaylarındaki gibi komik "kınama" cezası verildi.

Buna rağmen, işgal kurmaylarının kendisini "gözden çıkardığı" telaşına kapılan, Ebu Garib'ten sorumlu Amerikalı kadın general J. Kaprinski'nin anlatımları sistematik işkenceyi açıkça ortaya koyuyor. "Ebu Garib Cezaevi'nin askeri istihbarat tarafından yönetildiğini, taciz ve kötü muamelenin fiilen resmi politika olduğunu ve sorgulamalara CIA ajanlarının da katıldığını" belirten Kaprinski, Irak'taki işgal güçlerinin komutanının her şeyden haberi olduğunu açıkladı.

Aynı Karpinski, Aralık ayında "St. Petersburg Times" gazetesindeki açıklamalarında, Ebu Garib için, "Buralar Saddam döneminde, aşağılama ve işkence merkeziydi. Tutukluların bir kısmı şimdi buradaki yaşam koşullarının evlerinden bile daha iyi olduğunu söylüyor. Korkarım, bir kısmı buradan ayrılmak da istemeyecek" diyordu. (Aktaran Umur Talu) Böyle aldatıyor, böyle yalan söylüyor egemen sınıflar. Ve tüm dünyaya "Irak'ı özgürleştirdik" yalanı söylediklerinde, burjuva medyanın "Saddam işkenceleri" görüntüleri yayınladığında Karpinski yönetimindeki hapishanede işkence sürüyordu.

Hiç kimse bu görüntüler karşısında şaşırmasın. İşgalcilerin orada ne yaptıkları zannediliyordu? Bütün emperyalist işgallerde yaşandı bu manzaralar. Fark şu ki, Irak'ta bu vahşet resimlendi. Bu resim emperyalist işgalin resmidir. Resmi gizleyen, üzerine örtülen "demokrasi ve özgürlük götürme" şalı kalktı, gerçek çınlıçplak herkesin önüne geldi.

**ABD'nin stratejik müttefik AKP İktidarına;
ABD'nin Irak'a özgürlük götürdüğü yalanlarını
yayan ve işgali destekleyenlere;**

"Emperyalizm değişti" diyenlere;

Emperyalist demokrasi hayranlarına;

İTHAF OLUNUR!

-ABD'si, AB'si ile emperyalist demokrasinin resimleridir-

**Halkları "Barbar" diye aşağılayıp
"medeniyet" götür-
renler; halkların
kurtuluş savaşla-
rına, bağımsızlık
ve özgürlük müca-
delelerine "terö-
rizm" diyenler ya-
ratıyor bu vahşeti!
KİM BARBAR?
KİM TERÖRİST?**

Tecavüzcü İşgalcileri Savunmak Talabani'ye Düştü!

-İşbirlikçi Milliyetçiliğin Ar Damarı Çatladı-

Irak'taki Amerikan işkencelerini savunan birisi çıktı. Ama bu kişi, Amerikan ordusu içinden, ya da Beyaz Saray'dan biri değildi.

KYB Lideri Celal Talabani, **"Olayı abartmamak lazım, dünyanın bütün ordularında kötü muameleler var. Saddam döneminde de vardı. Amerika ülkemizi kurtardı, demokrasi ve insan hakları zemini hazırladı."** açıklaması yaparak, tecavüzcü, işkenceci, katliamcılarını savundu.

Ne Amerika ne işgalci kurmayları bile savunmıyor, ama işbirlikçi milliyetçilik arsızca savunuyor. Sözün bittiği yer burası. "Kraldan daha kralcı" sözü bile hafif kalıyor.

Nasıl bir ruh hali ki, tüm dünyanın lanetlediği bir vahşeti bile savunabiliyor. Bu işbirlikçiliği "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı çarpıtarak meşrulaştıranlar, bu kafa yapısına "Irak'taki diğer halkların güven vermesi gerektiğini" söyleyenler ve Kürt milliyetçileri ne düşünüyor?

Kürt aşiret liderliği işbirlikçilik sınırlarını aşmıştı. Sıradan bir işbirlikçiliğin ötesinde bir Amerikancılık bu. Kendini tecavüzcülere siper etmek nasıl "Kürtlerin özgürlüğünü istemekle" açıklanabilir ki?

Bu kafa yapısı, bu politika en başta Kürt halkı için büyük bir utanç olmalıdır. Önce Kürt halkı yargılamalı ve mahkum etmelidir bu işbirlikçiliği. On yıllardır köyleri yakılan, kızlarına, kadınlarına tecavüz edilen bir halk bu aşağılamayı hak etmiyor. Talabani, "tecavüzcüleri, katliamcılarını savunun" diye dayatırken esas olarak Kürt halkını aşağılıyor.

Ey Kürt halkı;

Reddedin bu onursuzluğu!

Reddedin bu Amerikancılığı!

Reddedin bu işgalci avukatlığını!

Esirin Üzerine İşeyen İngiliz Demokrasisi

İşkence görüntülerinin ardından, ortalık en az o görüntüler kadar iğrenç riyakarlık gösterileri ile doldu. Başta AKP iktidarı, Türkiye burjuva basını olmak üzere ülkemizde ve dünyada, daha dün işgali destekleyenler, en azgın Amerikancılar, işkenceye en çok karşı çıkanlar rolüne soyundular.

"Avrupa demokrasisinin beşiği İngiltere"nin

başbakanı Blair, Amerikan askerlerinin işkence görüntülerini "dehşet verici" olarak niteledi. Şii bölgesinde bir çok insanın işkenceyle İngilizler tarafından katledildiğini unutturmak isteyen, demokrasî havariliğine soyunan İngiltere'nin ikiyüzlülüğü hemen ortaya çıktı. Ertesi günü de İngiliz işgal güçlerinin Iraklı esirlere işkence görüntüleri İngiliz basınında yayınlandı.

Daily Mirror Gazetesi'nde yayınlanan fotoğraflarda, başına kukuleta geçirilmiş Iraklıya yapılanlar görülürken, 18-20 yaşlarındaki Iraklıların işkencede öldürüldüğü açıklandı. Gazeteye konuşan İngiliz askerleri, bir gencin Basra'daki toplama kampına alındıktan sonra vahşice dövüldüğünü, başına ve kasiğine dipçikler ve tekmelerle vurulup üzerinde tepinildiğini, ağzına tabanca sokulduğunu ve daha sonra da askerlerin gencin üzerine işediklerini anlattılar. 8 saat süren işkencenin ardından, çenesi ve burnu kırılıp dişleri dökmüş halde, bir kamyonu atılan Iraklı gencin öleceğini anlayan askerler, onu kamyonundan aşağı attılar. Bir asker o anı şu sözlerle anlattı gazeteye: **"Adam ölüyordu. Subay geldi ve 'Ondan kurtulun. Onu hiç görmedik' dedi. Belgelerini yırttık. Başında çuvala, attık"**.

Tüm bunlara rağmen, İngiliz hükümeti **"resimler gerçek mi değil mi araştırıyoruz"** diye dünyayla dalga geçiyor. AB ise **"şok olduk"** diyor! Onlar zaten ya "aşırı güç kullanılmasını" kınarlar ya da şok olurlar! Ne AB'den ne de BM'den İngiltere'ye, Amerika'ya karşı hiçbir yaptırım, kınama dahi yok. Hani nerede o meşhur "uluslararası mahkemeleriniz"?

Ne İngiltere, ne de Amerika gerçek yüzünü gizleyemez. Bush, Arap medyasından Arap halkına seslenecekmiş de, bunların Amerikan politikası olmadığını, gerçek Amerikan değerlerini yansıtmadığını anlatacakmış... Suçlu askerleri bulmak için her taşın altına bakılacakmış... Gerekenler yapılacakmış... Halkları aptal, sadece kendilerini akıllı zanneden zavallı barbarlara özgü bir çırpını.

Küreselleşme Ebu Garib'de!

Üstüste yığılmış Iraklı esirlerin en büyük suçu, ülkelerinin bağımsızlığını savunmaktır. Emperyalizm, **"küreselleşme çağında"** büyük suç ilan etmiş, aptallık, geri ideolojilerin propagandaları demişti vatan savunmasına. Aşağılanan, onurları yokedilmek istenen, (Arap toplumu gelenek ve değerleriyle birlikte düşünüldüğünde) çırılçıplak soyularak kişiliği, namusu yok edilmek istenenler küreselleşmeye (emperyalizm diye okuyun) direnme suçunu işlemişlerdi.

O küreselleşme ki, tüm halklara büyük nimetler sunacak, kimi aksaklıkları olsa da düzeltilebi-

lecek bir dünya düzeni yaratmıştı. Özgürlükler bir uçtan öteki uca tüm dünyaya bir salgın gibi yayılacak ve geri, baskıcı rejimler, diktatörlükler yok olacaktı. Ve bu küreselleşen dünyaya direnenler, Amerika (ve Yugoslavya'da olduğu gibi bazen de Avrupa ortaklığıyla) demokratikleştirilecekti. İşgaller mübahtı. Hatta kutsal ve gerekliydi, "değişmeyi değiştirirlerdi". Beyinlerin bu düşüncelerle teslim alınması için milyon dolarlar dökülen propaganda kampanyaları örgütlendi. "Sol" kimliği taşıyan aydincıklardan propagandistler satın alınıp "emperyalizmin değiştiği" vaz edilmiş. Küreselleşme propagandistleri ne emperyalistlerle ne de birkaç aydincıkla sınırlı kaldı. Dün, emperyalizme karşı mücadeleden söz eden kimi siyasi gruplar da Avrupa solunun rüzgarıyla küreselleşme savunuculuğuna soyundular.

Irak işgali işte böyle bir dünya düzeninde gerçekleşti. Katliamlar, tecavüzler, vahşet sansürlendi, direnenlere terörist denildi, gerçekleri dile getiren devrimciler "zamanı geçmiş emperyalizm teorilerine takılı kalmakla" suçlandı. Zaten küresel dünya teröre karşı savaşıyordu. Terör "batının değerlerine" saldırıyor, onlar bu değerleri koruyordu. Hani şu "insanlığa nimet" diye sunulan batı değerleri! Ebu Garib zulmü karşısında susan "uluslararası hukuk, standartlar, Kopengah kriterleri" şu bu diye de karşımıza çıkarılan o meşhur değerler!

Doğulular "barbardı", hele Iraklılar insan bile değillerdi. Medeniyet götürülmeliydi onlara. Türkiye iktidarı bu "medeniyet götürme" operasyonuna katılmak için çırpındı. Hava, deniz, karayollarını açtı medeniyet Irak'a ulaşsın diye.

Ve medeniyet ulaştı Irak'a!

"Tam gaz Bağdat" (Hürriyet) manşetleriyle dolu dizgin giden zırhlı araçları gözümüze sokarak, ölüm kusan emperyalist silahların nasıl mükemmel ve dahiyane olduklarının çizimlerle propagandalarını yaparak, düştüğü yerde yüzlerce insanı yok eden füzelere "akıllı füzeler" adını takarak ulaştı medeniyet Irak'a.

Büyük bir yalan ve aldatma kampanyası eşliğinde girdi Bağdat'a **Batı Medeniyeti**. Öyle bir hava yaratıldı ki, sanki insani bir işgaldi yaşanan. Ve bugün "şaşıрма" numaraları ile aynı oyunu sürdürüyorlar. Halbuki şaşılacak hiçbir şey yok; işgal altındaki bir ülkede o görüntülerden doğal hiçbir şey yoktur. 1920'lerde İngiliz işgalcileri Anadolu'da ne yapmışsa, Amerika Vietnam'da, Fransa Cezayir'de ne yapmışsa, bugün Irak'ta da bunlar yaşanıyor.

"Değişen emperyalizm" kendisini anlatıyor. Basbas bağılıyor tüm dünyaya; **"ben değişmedim; barbarlık, işkenceler, katliamlar, en büyük vahşet benden sorulur"** diyor. Kafalara vura vu-

ra, o resimlerle mideleri bulandıra bulandıra, öfkeleri büyüte büyüte anlatıyor.

Ebu Garib (ve tüm Irak hapishanelerinde) sorgular özelleştirilerek bir Amerikan tekeline verilmiş bulunuyor. Yani "serbest piyasacı, girişimci, hür teşebbüsçü" kapitalist düzen ve onun çocuğu özelleştirmecilik, kapitalizmin para babalarına işkenceden bile para kazandırıyor.

İşte size küreselleşmenin, kapitalizmin, serbest piyasa ekonomisinin ve değişen emperyalizmin resimleri.

Buyurun izleyin! Utanmadan, sıkılmadan, yüzünüz kızarmadan izleyin! Bu resimler sizin de eserinizdir.

Küreselleşmeyi, kapitalizmi savunan; Amerikan propagandaları yapan; işgale şu veya bu nedenle destek veren; "batı özgürlükleri, demokrasi" hayranlığı yaratan herkes; birbirine cinsel ilişkiye zorlanan üst üste yığılmış çirliçiplak esirlerin görüntülerine katkı sunmuştur.

Emperyalistlerin "İnsan Hakları" Şovuna Prim Verilmemelidir

İster Amerika, isterse Avrupa; emperyalistlerin "insan hakları, özgürlükler" şovuna, halkları aldatmasına izin verilmemeli, alet olunmamalıdır. Ebu Garib'deki görüntüleri yaratan Amerika'nın aynı zamanda düzenli olarak ülkeler hakkında insan hakları raporları hazırlayanların başında yer aldığını unutmayalım. Aynı Amerika, Birtan Altunbaş davası nezdinde işkenceye karşı olma şovu yapmıştı. O mahkeme önünde **"Amerika'nın yeri sanık sandalyesidir"** diyenlerin, ne kadar haklı oldukları bugün daha nettir. Emperyalizmin, "insan hakları, demokratikleşme, özgürlükler" maskesi takmasına bir biçimde hizmet edenler, bunun propagandasına alet olanlar, unutmaları ki, emperyalistler pervasızlığını bu aldatmalarla gizliyor.

Daha bu görüntülerin yayınlandığı günlerde, BM İnsan Hakları Komisyonu'na Sudan'ın seçilmesini *"Sudan insan haklarını ihlal eden bir ülkedir"* diye protesto ederek şov yapıyordu Amerika. Tıpkı Küba'ya karşı yaptıkları gibi. Bu oyun sona ermelidir. Emperyalizmin "insan hakları" adına söylediği her şeyin, her yaptığıının, kendi vahşetini gizleme aracı olduğu asla unutulmamalıdır.

Ve bu çıplak gerçeğe karşı "bunlar eskimiş emperyalist teorilerinin saplantıları" diyenlere kuşkuyla bakılmalıdır. Emperyalizmin bilinçli-bilinçsiz ajanları değilse, en iyi ihtimalle, emperyalizmi bilmeyen cahiller ya da beyinleri çarpıtılanlardır. Emperyalizmin ne olduğunu Lenin'den bir daha okumalıdır.

Sayı 109

33

9 Mayıs
2004

İşkence resimleri karşısında “sapkınlığın analizini” yapanlar, “ABD yönetimini göreve çağırınlar” yanılıyor. Amerikan emperyalizminin resmi sindirme, teslim alma, aşağılama politikasını kişiselleştirmesine, üç beş askerin münferit işkencesi yalanına hizmet ediyorlar.

Olay **sınıfsaldır**. Emperyalist tekellerin çıkarları için yaşanan işgalin doğrudan sonuçlarıdır. Tekeller onyıllardır cuntaları destekleyerek, ülkeleri işgal ederek, işkence eğitimleri vererek bu

suçu onyıllardır işliyorlar. Böyle bir dünyada, ne “Cenevre sözleşmesi”nin ne de BM’nin hiçbir anlamı olmadığı açıktır. Emperyalist tekeller dünya imparatorluğunu kurmak, piyasa ekonomisinin dışında kalan alanları dahil etmek istiyorlar. İster işkenceyle, ister katliamla, isterse “ılımlı islam”ı kullanarak!... Bunun karşısında da halkların her türlü aracı kullanarak direnmekten başka tutacağı hiçbir yol yoktur. Ebu Garib’den Iraklı kadının çığılığı bile tek başına bunu anlatmaya yetmelidir.

Ebu Garib'teki Iraklı Kadınların Çığılığı

“Her gün ırzımıza geçiyorlar”

Eğer kalbinizde, ruhunuzda bir zerre insanlık, haysiyet, onur ve şeref varsa, birleşin ve bu hapishaneye saldırın. Gelin ve kurtarın bizi! Elinize geçen bütün silahlarla bu hapishaneye saldırın! Hem onları hem de bizleri öldürün!!! Biz çoktan ölüme razıyız. Burayı yerle bir edin!

Halkıma, Ramadi'nin, Halidiye'nin ve Felluce'nin insanlarına; erdem ve onurlarını kaybetmeyen tüm dünyadaki insanlara...

Bu size, Amerikan-siyonist hapishanesi Ebu Garib'ten kardeşiniz Nur'un mektubudur.

İnanın buradaki aşağılanmayı, sefaleti ve haysiyetsizliği size nasıl anlatacağımı, kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyorum. Siz sıcak evlerinizde karınlarınızı doyururken.. bizim maruz kaldığımız aşağılanma ve çektiğimiz açlığı, sizler su içerken çektiğimiz susuzluğu, sizler derin uykuda iken Amerikalılar'ın bize yaşattığı uykusuz geceleri, sizler giyinirken bizim yaşadığımız çıplaklığı, bizi soyup önlerinde sıraya dizmelerini nasıl anlatabilir, nasıl kelimelere dökebilirim...

Ey kardeşlerim; Kamyonlarınızı ve arabalarınızı Amerikan malları taşıırken gördüğümüzde kalbimiz sıkışıyor. Çünkü o araçlar benim halkıma ait. Yüreğim kan ağlayarak şöyle diyorum: Allahım! Benim insanlarım, haysiyetlerini ve şereflerini bir avuç Amerikan Doları'na satmış. Yaşadıklarımızı ve kirlenen onurumuzu düşündükçe gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Kardeşlerim; Allah'a yemin ederim ki, yaşadıklarımızı dile getirmekten acizim. Bundan ar ediyorum. Ama yine de kelimelere sığınarak size olanları anlatacağım. ...

Hayvani zevklerinin aracı olmadığımızda, kendimizi şehvetlerine teslim etmediğimizde nasıl öldürseye dövdüklerini ifade etmeme izin verin. Siz ey bizim dini liderlerimiz olarak ortalarda tozup gezenler! Amerikalılar'ın bize reva gördüğü bu cinsel ve hayvani eziyetler karşısında hâlâ nasıl oluyor da açık

alınla ortalaradasınız?

Bizi ve kendinizi birkaç dolar kırıntısı karşılığında pazarlardaki köleler gibi Amerikalılar'a ve Siyonistler'e mi sattınız? Haysiyet ve şerefınızı ne çabuk kaybettiniz? Hani bizleri koruyacak, besleyecek ve namusumuzu asla çiğnetmeyecektiniz?

Mektubumu okuyanları, Allah adına, Ebu Garib'deki vahşiliklere dur demeye çağırıyorum. Buradaki insanlığa sığmayan işkenceleri durdurmak için sesinizi yükseltmeye davet ediyorum. Burada yapılanlar, Siyonistler'in hapishanelerde Filistinli gençlere ve kadınlara yaptıklarından daha berbat. Orada fiziki işkence yapıyorlardı. Oysa burada her gün ırzımıza geçiyorlar. Vahşi, kana susamış hayvanlar gibi bedenlerimize saldırıyorlar. Avazımız çıktığı kadar çığılıklar atıyoruz ama kimsenin bizi duyduğu yok!

Eğer kalbinizde, ruhunuzda bir zerre insanlık, haysiyet, onur ve şeref varsa, birleşin ve bu hapishaneye saldırın. Gelin ve kurtarın bizi! Elinize geçen bütün silahlarla bu hapishaneye saldırın! Hem onları hem de bizleri öldürün!!!

Biz çoktan ölüme razıyız. Burayı yerle bir edin! Hepimizin karnında onların piçleri var! Çoğumuz hamileyiz! Biz dünden ölüme razıyız!

Size yalvarıyoruz; gelin ve kurtarın bizleri! Size, ailelerimize ve ülkemize daha fazla utanç vermek için ölmek istiyoruz! Bizi öldürün! Size yalvarıyorum; Allah için bizleri, Amerikalılar'ı ve onların piçlerini öldürün!

Allah rızası için! Size yalvarıyoruz....

Bacınız Nur. (10 Nisan 2004)

Abide-i hürriyet kapanı kırıldı şimdi hedef TAKSİM

Yasaklanmış bir meydanda, yasaklanmış caddelerde yürüdük 2004 1 Mayıs'ında. İstanbul'da oligarşinin dayatmalarını kabul etmeyecek "onların gösterdiği" yerin dışına çıktık. Her zamankinin iki katı polisle işgal ettiler toplanacağımız yerleri. Saldırı tehditleri altında açtık pankartlarımızı. Daha öfkeli, daha kararlı, daha çok mücadele azmiyle donanmıştık bu yüzden. Ve daha coşkuluyduk; çünkü, işte pankartlarımızı açmış, kızıl bayraklarımızı dalgalandırıyor, sloganlarımızı atıyor, henüz istediğimiz hedefe olmasa da, oligarşinin çizdiği güzergahların dışında yürüyorduk.

Abide-i Hürriyet-Taksim tartışması, statükoya ve tecrite karşı bir çıkıştır!

İstanbul Saraçhane'deki 1 Mayıs'ta coşku ve kararlılık 1990'ların başında, 12 Eylül'den itibaren on yıl boyunca yasaklanan meydanların kazanılmasının ifadesi olan Abide-i Hürriyet, zamanla –özellikle 1996'da Kadıköy'deki 1 Mayıs katliamının ardından– oligarşinin dayattığı bir statükoya dönüştü. Bu statüko içinde işbirlikçi sendikacılığın ve zaman zaman da reformizmin katkılarıyla, devrimciler tasfiye edilmeye, "devrimcilersiz 1 Mayıs" anlayışı yerleştirilmeye çalışıldı. Gerektiğinde alana girmeyip çatışmayı, gözaltıları göze alarak bu oyun bozuldu. MGK sendikacılığına ve oligarşinin 1 Mayıs'ı tecrit politikasına karşı, 1 Mayıs'a devrimci bir muhteva kazandırılmaya çalışıldı.

Bunda büyük ölçüde başarılı olursa da, belli koşulların ürünü olan ve gelinen noktada statü-

koyla tecritin ifadesi haline dönüşen Abide-i Hürriyet statükosunu kırmak, 1 Mayıs'ı tarihsel yerine, Taksim'e taşımak gerekiyordu. Başta devrimciler olmak üzere, mücadele eden, örgütlenen her kesimi, geniş kitlelerden tecrit etme politikasının hayatın her alanında sürdürüldüğü koşulda, oligarşinin Abide-i Hürriyet'le "1 Mayıs'ı tecrit etme" politikası artık daha da açıktı.

Hiçbir alanın kendi başına özel bir anlamı yoktur. Mücadeledeki dengeler ve koşullardan, süreçten, tarihsel bağlantılarından koparıldığında, alan tartışması elbette "soyut" bir tartışmaya dönüşür. Abide-i Hürriyet ve Taksim tartışması soyut bir tartışma değildi. Oligarşinin dayattığı statükolara ve her alanda sürdürülen tecrite karşı tavrın tartışmasıydı. Bu tartışmayı "akla ziyan" bir tartışma olarak görmek veya "nereden çıktı" şaşkınlığıyla karşılamak, oligarşinin dayattığı statükoların dışında düşünemez hale gelmenin sonucudur.

Taksim yasağını sürdürmek, 12 Eylül politikalarını sürdürmektir;

Burjuva basından kimi aydınlara kadar bir çok kesim –bilerek veya bilmeyerek– Taksim alanının "1977 katliamından sonra gösterilere kapatıldığını" söylüyor.

Yanlıştır; Taksim 1977 katliamından sonra değil, sıkıyönetim ve cunta politikalarıyla kapatıldı. 1978'de yüzbinlerce emekçi ve devrimci örgütler yine Taksim'deydiler. Yasak 79'da sıkıyönetim altında başlar.

Sayı 109

35

9 Mayıs
2004

Taksim'in kana bulanmasının sorumlusu, emekçiler değil, oligarşidir. Dolayısıyla eğer Taksim'e çıkması yasaklanması gereken birileri varsa, bu, halk değil, o alanda halkı katledenlerdir. Taksim'i 1 Mayıslar'a yasaklayan tüm iktidarlar, 12 Eylül politikalarının sürdürücüsüdürler. Taksim'i istemek ise, haklı ve meşrudur. Şehitlerimizi sahiplenmek, kazanımlarımızı savunmaktır. Taksim'i fiili olarak kazanmak ise, kararlılık, kavga ve güç meselesidir. Devrimciler 1 Mayıs hakkını ve Taksim'i kazanmak için şehitler verdiler, 1 Mayıs hakkı kazanılırken, Taksim geri planda kaldı. Ama bu, Taksim hedefinden vazgeçilmesi demek değildi hiçbir zaman.

Saraçhane'de somutlaşan kararlılık, Taksim'i kazanacak kararlılıktır

Bu tartışma ve ayrışma yararlı olmuştur. Sendikalardan örgütsüz kitlelere, devrimci gruplara kadar geniş bir kesimde bir Taksim heyecanı doğmuştur.

"Kitle ürküyor, kitle korkuyor" deyip cam çerçeve edebiyatı yapıp kendi statükoculuklarına mazeret arayanlar, Saraçhane'deki kitleselliği iyi anlamalıdır. Onbinler, yasağa, İstanbul Valiliğinin, polisinin, hükümetin tehditlerine rağmen toplandılar oraya. Saldırı ihtimalini göze alarak toplandılar.

Onbinler Taksim'e yönlendirilebilirdi. Sendikalar ve reformist yöneticiler işte bu durumu doğru kavrayıp değerlendiremediler. Değerlendirebilseydiler, Saraçhane'den yöneleceğimiz

yer de farklı olurdu.

Saraçhane'deki coşku ve kararlılık, doğru yönlendirildiğinde, doğru önderlik edildiğinde, militan kitle hareketinin koşullarının asgari anlamda da olsa olduğunu göstermektedir herkeşe. O kitlenin önemli bir bölümünü de işçiler, memurlar oluşturmaktadır. Yıllardır ne kölelik yasalarına, ne grev yasaklarına ne de diğer hak gasbı ve saldırılarına karşı ciddi tek bir direniş örgütlemeyen sendika yönetimleri, görmelidir ki, sorun kitlelerde değil, **kendilerindedir**.

Saraçhane'de bir cüret eksikliği ve kararsızlık vardır. Bu cüret gösterilseydi Taksim zaptedilebilirdi; en azından Taksim fiilen zorlanmış olurdu. Elbette oligarşi saldırabilirdi de. Saldırının sorumlusu biz olmazdık.

1 Mayıs hakkını kazanırken şehitler verdik. Yeni şehitler verebiliriz. Böyle bir ülkede yürütülecek mücadelede kimse bunun tersini garanti edemez. Kimse kavgadan, çatışmadan, bedel ödemekten kaçarak hak ve özgürlükleri kazanamaz. Bu kararlılığa sahip olmazsak, gelecek yıl oligarşinin yeni manevraları yine karşımıza çıkacaktır.

1 Mayıs, devrimcidir

Bir yandan burjuvazi, bir yandan statükoculuğa teslim olup Abide-i Hürriyet'e giden reformizm, Saraçhane'deki mitinge aynı sözlerle kara çalmaya çalışıyor; "*Meydanda sadece devrimciler vardı, emekçiler yoktu*" deyişi, çarpıtmadır. Devrimcilerin kortejlerini dolduran onbin-

1 Mayıs 1977 katliamı dosyası yeniden açılmalıdır!

27 yıldır kesintisiz sürdürülen propaganda bombardımanı sonucunda, 1 Mayıs 1977 katliamının sorumlusu sanki emekçilermiş, devrimcilermiş gibi bir demagoji yerleştirilmiştir.

Bu demagojiyi sürdürebilmek için de 1 Mayıs 1977 katliamı davası "zaman aşımı"ndan düşürüldüğü gibi, katliam toplumsal hafızadan da silinmek istenmektedir.

Gerçeğin açığa çıkmasının yolu, katliam dosyasının yeniden açılmasıdır. Halka kurşun sıkanlar ve katliamın siyasi sorumluları açığa çıkarılmalıdır.

Belgelerin, kanıtların çoğu yok edilmiş olmasına karşın, herşey açıktır. Sıradan bir TV belgeselinde bile görebilirsiniz bu açıklığı.

Sendikalar, hukukçular, tüm emekçiler 27 yıl sonra da olsa sahip çıkmalıdır bu davaya!

Katliamın sorumluluğu bugün AKP ve CHP'dedir

1 Mayıs 1977 Katliamına ilişkin Kanal 7'de yapılan bir haberde, CHP adına yapılan açıklamalarda, Demirel ve Ecevit açıklama yapmaya çağrılıyor. Ama CHP de, AKP de sorumluluğu onlara yıkıp kurtulamaz.

AKP hükümet değil mi? Bu katliamın dosyaları, AKP'nin İçişleri, Adalet Bakanlıkları'nda değil mi? Hükümet, adaletin ve hukukun tecellisinden sorumlu değil mi?

Hiç bir hükümet, "benden önce olanlar beni ilgilendirmez" diyemeyeceğine göre, 1 Mayıs 1977 katliamının dosyasını açmak AKP'nin sorumluluğudur.

Açmadığında, bilinecektir ki, bu Cemil Çiçek'in çok açıkça ifade ettiği gibi **Susurlukçuları deşifre etmeme** politikasının sonucudur.

ler uzaydan mı geliyor? Onlar emekçi değil de başka sınıflardan mı? Kastedilen sendikaların bağımsız katılımının zayıflığıysa, bu doğrudur ve bundan dolayı da devrimciler “siz sendikalar-dan daha kalabalıksınız” diye suçlanamaz.

1 Mayıs “işçi sınıfının birlik, mücadele, daya-nışma” günüdür; ama 1 Mayıslar’ın dünya ça-pındaki yüzelli yıllık tarihine bakan herkes görür ki, 1 Mayıs “kendiliğinden işçi sınıfı” tarafından değil, devrimcileşen işçi sınıfı ve devrimcileşen halk tarafından özüne uygun olarak yaşatılmıştır.

Faşizm ve işgal koşullarında 1 Mayıs hakkı, devrimcilerin, komünistlerin öncülüğünde savu-nulmuştur. Ülkemiz 1 Mayıslar’ının tarihine bakıldığında da aynı şey görülür; 1 Mayıslar devrimcilerin iradesi ve katılımıyla şekillenmiştir. İş-çiler, memurlar, gecekondu yoksulları, öğrenci gençlik, devrimci örgütlülüklerin kortejlerinde ifade etmiştir kendini.

O sendikalar ki, bir çoğu fabrikalardan, sen-dikal örgütlülüklerden devrimcileri tasfiye eder-sek daha kitleselleşiriz diye düşündüler yıllarca. Devrimciler değil de onlar mı “sahibi” sayılacak 1 Mayıs’ın.

Kaldı ki, 1 Mayıs alanlarındaki tablo, ülke-mizdeki sınıflar mücadelesinin, haklar ve özgür-lükler mücadelesinin genel seyrinden ve genel görünümünden farklı değildir. Haklar ve özgür-lükler mücadelesinin, başka deyişle ekono-mik-demokratik mücadelenin en önünde de her zaman devrimciler olmadı mı? Bizim ülkemizde devrimcilerin zorlayıcılığı, yönlendiriciliği veya

desteği olmaksızın sendikal örgütlülüklerin ön-derlik ettiği bir mücadele süreci hemen hemen yoktur.

Saraçhane’de ‘bahar’ın değil, mücadele kararlılığının coşkusu vardı

Bir gazetede “öfkeyle bayram olur mu?” diye yazıyordu (Cumhuriyet, 02 Mayıs 2004). “Ba-tı’da bayram coşkusuyla, oynayarak, eğlene-rek, sevinçle kutlanıyor emek günü. Oysa bizde manzara öyle mi?” diye soruyordu Serdar Kızık. Başka gazetelerde adını bile anmaya değmez kimileri “tek tip üniforma” üzerine demagojiler yapıyorlardı yine.

Artık herkes bilmeli ve alışmalı;

“1 Mayıs bayram değil, kavga günüdür!” Oli-garşi bahar şenliğine, reformizm şenlik gününe çevirmek istese de, ülkemiz koşulları buna izin vermemiştir. Kutlanacak neyi var yoksul hal-kın? Ama kavgasını verecek çok şeyi var. Öfke-mizle, kızıl bayraklarımızla, “rap rap” adımları-mızla kutlayacağız 1 Mayıs’ı. Açlık, sefalet ve adaletsizlik içinde boğuluyorken, faşizmin zul-mü hüküm sürerken, meydanlarda 1 Mayıs’ın “bahar bayramına” çevrilmesi beklenemez. Bekleyenler ve böyle olmasını isteyenler, işçi sı-nıfından, halktan yana olamazlar.

Taksim de gasbedilmiş bir hakkımız olarak kavgamızın bir parçasıdır. Taksim’i kazanaca-ğız. Belki önümüzdeki yıl, belki sonraki... Ama bunun kavgasından hiç vazgeçmeyeceğiz.

Sayı 109

37

9 Mayıs
2004

Vali Güler’in Açacağı Davayı Bekliyoruz; Davayı Onları Vuran Bir Yargılamaya Dönüştürmeliyiz! 1 Mayıs’ı Savunacağız!

İstanbul Valisi, 1 Mayıs ari-fesinde her ağzını açışında teh-ditler yağdırdı; polislin zor kul-lanacağından, gözaltına alma-ya, dava açmaya kadar hep-sini sıraladı.

Muhtemeldir ki, önümüzde-ki günlerde Vali Muammer Gü-ler’in “toplantı ve gösteri yürü-yüşlerine muhalefet”ten aç-a-cağını söylediği dava gelecek gündeme.

Açılacak dava, oligarşinin, AKP iktidarının yargılandığı davaya dönüştürülmelidir; ha-

zırlıkları bugünden yapılmalı; Her dava 77 1 Mayıs’ının katil-lerinden hesap sorma davası-na dönüşmeli, binlerce insan hesap sormalıdır; bunu örgüt-leyecek olan devrimciler, de-mokratlar, hukukçular, sendi-kacılar...

Bu davayı izlemek, davayı 1 Mayıs’ı savunma ve 1977, 1996 1 Mayıs katliamlarının hesabının sorulduğu bir zemi-ne dönüştürmek için, bir komi-te (1 Mayıs’ı Savunma Kom-i-tesi) kurulmalıdır; samimi ola-

rak 1 Mayıs’a, davaya sahip çıkan herkes bu komitede yer almalıdır. Bu komite salt hu-kukçularla veya sendikacılarla sınırlandırılmayıp demokratik güçleri kapsamalıdır.

Çünkü bu dava demokratik mücadelenin bir parçası ola-caktır. Bu davayı beş-on sen-dikacının yargılandığı bir dava olarak sahipsiz bırakmak, 1 Mayıs alanlarındaki kavgamıza karşı sorumsuzluktur.

Sadece sendikacılarla bu dava açılırsa, onlarla birlikte Saraçhane’ye çıkan onbinler, bizi de yargılayın, biz de 1 Ma-yıs’ı, Taksim’i savunuyoruz di-ye dikilmeliyiz oligarşinin yar-ğılarının karşısına.

Öncesi sonrasıyla 1 Mayıs 2004 Statükoculuk, Reformistleşme ve Solda Cüret İhtiyacı

1 Mayıs 2004'te, sola ve halka dayatılan statükoların kırılması doğrultusunda önemli bir adım atıldı. **Statükoyu bozan** her adım gibi bu da ayrışmayı ve tartışmayı beraberinde getirdi.

Ayrışma bir yanıyla 1 Mayıs'ta yaşandı, tartışma ise asıl olarak bundan sonra sürecek. 1 Mayıs'taki pratik ayrışma, elbette nihai, mutlak bir ayrışma olarak görülemez. Böyle ele almak, doğru da değildir. Abide-i Hürriyet'te olup da bundan sonra da yanyana yürüyeceğimiz, veya Saraçhane'de olmasına rağmen yanyana yürümekte zorlanacağımız kesimler vardır.

Bu anlamda, sol, bu tartışmayı doğru bir zeminde, mücadeleyi ve solun birliğini geliştirecek bir tarzda sürdürebilmelidir. Mesele, oligarşiye karşı doğru bir mücadele hattında yürüyebilmektir. Bu açıdan ise, özel olarak şunlara dikkat çekmeyi ve tartışmaları da bu noktalar üzerinden yürütmeyi yararlı görüyoruz:

BİR; 1 Mayıs öncesi tartışmalar sol açısından üzerinde önemle durulması gereken vahim bir gerilemeyi açığa çıkarmıştır. Tartışmalarda gösterilen tepkiler ve alınan pratik tutumlar, **Türkiye gerçeğine ve militan mücadeleye yabancılaşma**, **başka deyişle reformistleşmeyi** göstermiştir.

İKİ; 1 Mayıs'ta Saraçhane'deki tablo, gelecek açısından sola güven ve moral veren olguları göstermiştir. Bu olgular özellikle zulme ve yoksullaştırmaya karşı **"mücadelede birlik"** temelinde, **"halk cephesi"** tarzında bir birliği oluşturma görevini bir kez daha solun önüne koymaktadır.

ÜÇ; **İcâzetçi, işçici, seçime endeksli** politikaların mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermediğini, bu politikaları savunanların kendisi de görmüştür. Ya tikanıklığı görüp farklı arayışlara girecek, ya da daha da sağa savrulacaktır; ayne bu 1 Mayıs'ta yaşandığı gibi. Uzun süredir birbirinden ayrı düşmeyen reformist legal partilerin yaşadığı ayrılık bunun sonucudur.

Bunları kısaca da olsa tek tek ele alalım:

Solda Türkiye gerçeğine ve militan mücadeleye yabancılaşma;

Solun şaşkınlığı, üzerinde ciddiyetle durulması gereken bir noktadır. Aylardır HÖC Taksim'i gündeme getirmişti (bunu ayrı bir yazımızda da ayrıca somut olarak anlattık.) Ama soldaki şaşkınlığın, bu tartışmayı yersiz, zamansız, gereksiz gör-

mesinin nedeni, önerinin şu veya bu zamanda gelmesi değildi.

Abide-i Hürriyet'ten, 1 Mayıs'ın tecrit edilmiş bir alanda yapılmasından rahatsızlık duyulsa da, herkes orada halinden memnundu; her geçen yıl Abide-i Hürriyet'teki 1 Mayıs'ların sıradan bir "şenliğe" dönüştüğünü görmüyordu. Zaten çoğu da "etkinlikleriyle" buna zemin hazırlıyordu. Taksim unutulmuştu. 1 Mayıs'ın niye ve nasıl "kavga günü" olduğu unutulmuştu. Açıkça söylenmese de, gizli düşünce şuydu, AB'ye uyum yasaları çıkıyordu, bizde de 1 Mayıs'lar AB'deki gibi oluyor-du...

Kısacası, solun *"nereden çıktı?.. neden şimdi?.."* şaşkınlığının altından açığa çıkan soldaki reformistleşmedir.

Böyle olduğu için **"niye daha önce gündeme getiremedik?"** sorusu yerine, otomatikman **"nereden çıktı?"** sorusunu sormuştur.

Böyle olduğu için bir çok grup Taksim tartışması karşısında kolaylıkla "provokasyona mı geliyoruz?" düşüncesine kapılmıştır. Her türlü çatışmayı, militanca çıkışı "provokasyon" olarak gören reformizmin damgası vardır bu düşüncede, başka bir şeyin değil.

Bu tartışma, teoride, politikada çok açıkça görünmese de, beyinlerde bir reformistleşmenin yaşandığını göstermektedir. Solun önemli bir bölümünde faşizm koşullarında haklar ve özgürlükler mücadelesinin nasıl verileceği unutulmuştur. Statükolar, demokratik mücadelenin sınırı olarak görülmeye başlanmıştır. Pratikten biliyoruz ki, demokratik mücadeleyi basın açıklamalarına indirgeyen tarz, pek çok grubu bir biçimiyle kuşatmış, birçok devrimci, siyasi hareket yıllardır demokratik mücadelede bunun dışına çıkmamaktadır.

"Neden şimdi, ne değişti ki?" sorusu da en az *"nereden çıktı?"* sorusu kadar yanlıştır.

1988'de, 89'da, 90'da Taksim önünde şehitler verdik, binlerce insanımız gözaltına alındı, yüzlercesi tutuklandı. Ve bir sonraki yıl, alanları kazandık. 1 Mayıs hakkını kazandık. Ama 1 Mayıs'ı kutladığımız alan Taksim değil, başka alanlardı. O zaman geri adım mı atmış olduk? Hayır, Taksim için verdiğimiz kavga, alanları ve 1 Mayıs hakkımızı kazanmamızı sağladı. O gün için bir kazanım olan herhangi bir gelişme, bir süre sonra mücadelenin önünde engel olan bir statükoya dönüşebilir. Sınıflar mücadelesindeki bu dinamiz-

mi kavramadan, gözönünde bulundurmadan politikalar, taktikler tartışılmaz. Tartışanlar, soyut bir tartışma sürdürmüş olurlar.

Abide-i Hürriyet, F tipleri saldırısıyla birlikte yaşadığımız kuşatma sürecinde daha da boğucu hale gelmiştir. Devrimciler tecritin, ilerici sendikacılık tasfiyenin baskısı altındadır. Abide-i Hürriyet statükosuna karşı tepki, bu birikimle bir tavra dönüşmüştür. Buna bağlı olarak Taksim düşüncesi, bugün dünkünden daha fazla kesim açısından somut bir hedef haline gelmiştir. Bu yıl Taksim'e açılan sokaklarda çatışamadık. Belki gelecek yıl çatışacağız. Belki oligarşi bu çatışmayı göze almayıp haklı, meşru hakkımızı tanımak zorunda kalacak.

29 Nisan'da Saraçhane'de toplanıp Beyazıt'a yürüme "kararı" açıklandı; ancak bu karar da hayata geçirilmedi bilindiği gibi. Bunlar, 1 Mayıs'ın

kendi içindeki zayıflıklardır. Bu zayıflıklarımıza karşı da mücadele içinde, süreç, statükoları bozan, halk hareketi etrafındaki kuşatmayı yaran bir doğrultuda gelişecektir. Devrimcilerin görevi bu doğrultuda irade ve inisiyatif kullanmaktır. "Nereden çıktı?" sorusunda bu irade ve inisiyatif yoktur, tersine statükoya, reformizme teslimiyet vardır.

KESK'in ve DİSK'in öğrenmesi gerekenler:

Tartışmalarda "KESK ve DİSK'in samimi olduğunu düşünmüyoruz, KESK ve DİSK, Türk-İş'ten daha ileri değil" gibi düşünceler de dile getirildi.

Mesele sadece "samimiyet" meselesi değildir. Yaşanılan süreç açısından KESK'e ve DİSK'e de söylenebilecek çok şey vardır (nitelikli söylüyoruz da); ama burada sorun, nesnel olarak üstlendikleri roldür. 1 Mayıs'ta üstlendikleri rol, ister tabanın baskısıyla, ister devrimci hareketlerin zorlayıcılığı

"Abide-i Hürriyet Oyunu"nun sonuna Gelinmiştir

Önceki yıllarda da Abide-i Hürriyet 1 Mayıs alanı olarak kullanılmıştı, ancak Kadıköy'de yapılan 1996 1 Mayıs'ından sonra, 1997'den bu yana oligarşinin devrimci, sol güçleri kapattığı bir kapana dönüştü. Bu kapana her yılın 1 Mayıs'ında da gireriz, çıkamazız.

Artık Abide-i Hürriyet kapanına son vermenin zamanı gelmiştir. 2004 1 MAYIS'INDA HEDEF TAKSİM ALANI OLMALIDIR.

Sorun bu doğrultuda alınacak karar, birlik ve dayanışmadır. Abide-i Hürriyet oyununa son verme kararı almamızdır.

Ekmek ve Adalet, Sayı: 60, 11 Mayıs 2003

"Nereden çıktı şimdi bu Taksim?" Taksim Gündemden Hiç Çıkmamıştı!

dır" dediler.

Geçen yıl da KESK'in Taksim'de kutlama açıklaması vardı. Bu düşüncesinde ısrarlı olmadığı, açıklamasını mevcut statükoyu kırma doğrultusunda bir adımla sürdürmediği için dergimiz sayfalarında da eleştirilmişti KESK yöneticileri.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Taksim için çağrı yayınlamıştı.

Bu düşünce, dergi sayfalarında bırakılmayıp bir öneri halinde paylaşıldı da.

Şubat 2003'te ÖDP, SDP ve EMEP ile konuşuldu. SDP, Taksim için olur derken olabileceğine inançsız bir tutumla Kadıköy alternatifini düşünebilir miyiz noktasındaydı. ÖDP ve EMEP ise "28 Mart sonrasına" bırakmışlardı cevaplarını; aradan aylar geçti, 1 Mayıs'a kadar da hala bir cevap vermiş değillerdi.

Öneri birçok siyasi grubun da yer aldığı Irak'ta İşgale Hayır

Koordinasyonu'nda da gündeme getirildi. Siyasi yapıların bir çoğuyla da tek tek konuşuldu. (Nereden çıktı bu Taksim diyenler, bu konuşmaların neden ve nasıl "kulak ardı" edildiğini kendilerine sormalılar önce.)

Devrimci işçiler Taksim'i DİSK yönetiminin toplantılarında gündeme getirdiler. Genel-İş tarafından getirilen öneri, DİSK'in genel kararı haline döndü.

Sanırsınız ki bu yazıları yazanlar, bu anlamsız soruları soranlar, bu ülkede yaşamıyorlar. (Belki de yaşıyorlar ama tüm dünyaları kendileriyle sınırlı olduğu için kim ne diyor, ne yapıyor, pek "farkında" olmuyorlar.)

Tüm bunlar ortadayken, "nereden çıktı bu Taksim?" sorusu sorumsuz, ciddiyetsiz, bilgisiz veya subjektiftir.

Hele ki, bu tartışmanın "Bu işte bir CIA parmağı var"... düzey(sizliğin)inde esprilere konu edilmesi komplo, provokasyon mantığının nerelere kadar uzanabileceğinin trajik bir örneğidir.

Sayı 109

39

9 Mayıs
2004

ğıyla, ister sendikal seçim hesaplarıyla olsun, ileri bir rol olmuştur. Statükonun dışına adım atma cüretini göstermişlerdir.

Ne var ki, bu durumda bile, devrimci örgütlülükler karşı çizgi haline getirdikleri tavırlardan vazgeçmediler. En başta gupçu ve dayatmacıdır. Bu çizgi değiştirilmek durumundadır. Kimse onlara tabi olmak zorunda değildir. Devrimci örgütlenmelerin sendikal örgütlenmeler karşısındaki sorumlu tavrı istismar edilmemelidir.

◆ 1 Mayıslar başta olmak üzere, ortak eylemlerin organizasyonundaki yöntem ve yaklaşım değişmelidir.

◆ DİSK Genel Başkanı Çelebi, yaptığı konuşmada “Biz yapay birleşme taraftarı değiliz. Bundan sonra da sınıftan yana olanlarla, gerçekten mücadele edenlerle birlikte olacağız.”

Gerçekten mücadele edenler kim?

Sorun buna açıkça cevap vermektir.

“Kimlerle birlikte olunacağı” noktasındaki tutumu, oligarşinin baskı ve dayatmalarına göre belirlemektir. Gerçekten mücadele eden kim sorusunun cevabında en başta devrimcilerin sayılacağı tartışmasıdır. O zaman, devrimcilerle birlikte

olacaksınız, icazetçilikten vazgeçeceksiniz.

◆ KESK Genel Başkanı Evren de doğru şeyler söyledi; “1 Mayıs alanlarını yasaklayanlar bu alanların sahibinin olmadığını mı zannediyor, işçilerin, işsizlerin, gençlerin, devrimcilerin olmadığını mı zannediyor? Bu alanların sahipleri var. Bizi engelleyemezsiniz, çünkü biz halkız.”

İşte bu söz, meydana söylenen ajitatif bir söz olarak kalmamalı. Bugünün ihtiyacı, tüm halkı, halk örgütlülüklerini birleştirecek bir perspektifle hareket etmektir. Demokratik alanda mücadeleyi omuzlayacak, organize edecek bir **halk cephesi**, bugün herkesin gündemine girmelidir.

Demokratik mücadelenin önünde devesa sorunlar var. Bu sorunların altından ancak böyle bir örgütlülükle kalkılabilir. Şunun tüzel kişiliği yok, bu çam çerçeve kırar gerekçeleriyle, veya illa KESK-DİSK-TMMOB-TTB belirleyiciliği olacak dayatmalarıyla ve grupçu hesaplarla böylesi bir birliğin önünde engel olunmamalıdır: KESK ve DİSK’e düşen tüm devrimci, demokratik güçlerle birlikte böyle bir cephenin temel taşları olmalıdır.

◆ Abide-i Hürriyet’te işçi sınıfının **tecrit** edilerek istendiğini söyleyen DİSK ve KESK, alanlar-

İşbirlikçi ve işçi düşmanı yüzü açığa çıkan sendikacılık!

Türk-İş, tarihinin “en kalabalık” 1 Mayıslarından birini kutladı!

Türk-İş içerisinde yer alan kimi ilerici sendikaların zaman zaman özel bir ağırlık vererek sağladıkları kitlesel katılımlar bir yana bırakılırsa, Türk-İş yönetimi her dönem, üçyüz-beşyüz kişilik katılımları yeterli görmüştür.

Ama 2004 1 Mayıs’ına “kitlesel” katıldı Türk-İş. Birlik mücadele dayanışma için değil, sırf sendikal rekabet için... Türk-İş, 1 Mayıs’ın ne yaratıcısı, ne savunucusu olmamıştır hiç bir zaman; hep **geriye çeken** olmuştur. Oligarşiyle birlikte 1 Mayıs’ı yoketmek isteyen olmuştur. Bunu bile bile “tek bir Mayıs”, “işçi sınıfının birliği” diyerek Türk-İş’e yedeklenmeyi savunmak, 1 Mayıs tarihine ihanettir.

1988 ve 89 1 Mayıslarında devrimcilerin önderliğinde alanlara çıkılmasının ardından oligarşi, bu mücadeleyi yasadışı ilan etmek için Türk-İş’e başvurmuş ve on yıldır 1 Mayıs’a basın açıklamasıyla bile hatırlamayan Türk-İş’e “salonda 1 Mayısı kutlama” kararı aldırılmıştır.

Türk-İş’in bu başvurusuna izin verilmesinin ardın-

dan da iktidar “bu kutlamanın dışındaki tüm kutlamaların **yasadışı** olduğunu ve **yasadışı** 1 Mayıs kutlamak isteyenlere **ateş açılacağı**” ilan etmişti.

1990 1 Mayıs’ında bu tezgah sonucunda tam dört bin (4000) kişi gözaltına alındı İstanbul’da.

Türk-İş bu sene de aynı misyonu üstlendi.

Başlangıçta, Türk-İş de yeraldi Taksim başvurusunda. Sonra 26 Nisan’da henüz bir mutabakat sağlanmadan tek başına Abide-i Hürriyet için başvuru yapacağını açıklayarak “ipleri kopardı”. İzinli tek 1 Mayıs, Abide-i Hürriyet’teydi. Böylelikle Abide-i Hürriyet dışındaki 1 Mayıs’lar otomatikman “**yasadışı**” konuma düşürülmüş oluyordu. Ardından valiliğin bilinen tehditleri geldi. Saraçhane’deki kitlesellikten, kitlenin kararlılığından oligarşi içi hesapları kadar bir çok nedenle bir saldırı olmadı, ama Türk-İş yine de AKP’nin ve polis kendisinden istediği misyonu oynamış oldu.

Hak-İş, Memur-Sen; 1 Mayıs olsa da olur, olmasa da olur!

1 Mayıs’ı ancak kazanıldıktan sonra hatırlayan ve 1 Mayıs’lar içindeki yerleri, 1 Mayıs’ı hep geriye çekmeye çalışmaktan öteye geçmeyen Hak-İş ve Memur-Sen de tartışmaları “fırsat” sayıp 1 Mayıs eylemine katılmayarak asıl düşüncelerini ve yüzlerini ortaya koydular. Muhtemeldir ki, **AKP** de onlardan bunu istedi.

daki tecritin hayatın her alanında, ve tabii hapis-hanelerde uygulanan tecritten bağımsız olmadığı-
nı da görmek zorundadırlar. Bu da tecrit konu-
sunda bugüne kadar izledikleri politikanın gözden
geçirilmesini gerektirir.

◆ Saraçhane’de saldırı ihtimaline rağmen mü-
cadele ve kazanma kararlılığıyla toplanan kitle, şu-
nu göstermiştir; demek ki, ciddi bir örgütlenmeyle
kitleye moral verildiğinde, güven verildiğinde, oli-
garşinin politikalarını bozacak; statükoları parçala-
yacak önemli adımlar atılabilir.

Ve yine Saraçhane göstermiştir ki, birlik de
“mücadele temelinde” gelişip güçlenebilir. Küçük
hesaplar, grup çıkarları yerine oligarşinin karşısı-
na kararlı bir duruşla çıkan bir birlik, kitleler için
çekim merkezi de olur. Bu birlik, demokratik halk
cephesi tarzında bir birlik olmalıdır.

EMEP, kışkırtıcı üslubunu terkedip, yerini gözden geçirmelidir

Mesele salt “alan” tartışması değildi. Oligarşi-
nin dayattığı statükolara karşı çıkılıp çıkılmaya-
cağı tartışmasıydı. Bu tartışmayı “işçici” bir ba-
kış açısından gören EMEP, “işçi sınıfının birliği”
adına TÜRK-İŞ’le aynı alanı paylaştılar.

Öyle ki, 1 Mayıs öncesi tartışmalarda EMEP,
kendini adeta Türk-İŞ’i savunmak zorunda hisset-
ti. Türk-İŞ içinde çeşitli ilerici sendikaların bulun-
ması farklı, Türk-İŞ’in bir bütün olarak üstlendiği
rol farklıdır. Açık ki, Türk-İŞ içindeki ilerici sendi-
kalar, Türk-İŞ yönetimini, Türk-İŞ’in politikalarını
belirleyebilmekten uzaktırlar. Elbette devrimciler,
gerici, faşist sendikaları da terketmezler; ama ge-
rektiği noktada da ayrılmalardan, kopuşlardan
kaçınmazlar. Türk-İŞ içindeki ilerici sendikalar için
de böyle bir tercih anı gelecektir.

Siyasi bir parti olarak EMEP için o an gelmiş
ve EMEP o anda, “işçici” bakışından kopmadığı
için statükoculuktan da kopamamıştır.

EMEP, 1 Mayıs sonrasında ise bu ayrışmayı
asıl nedenleriyle tartışmak yerine “*çocukluk,
keskinlik, küçük burjuvanın işçiyle rekabeti,
işçiye karşı solcu...*” gibi kavramlarla hırçın bir
üslupla küçümsemeye, karalamaya çalışmaktadır.

Herşeyden önce EMEP bu kışkırtıcı üslubuna
son vermelidir. Mevcut politikasını savunmak için
saldırganlaşmak EMEP’e de, bütün olarak sola
da, “sınıf”a da bir şey kazandırmaz. Bu üslupla
tartışmakta kaybeden EMEP olur.

“Sınıf orada... yok burada” tartışması da de-
ğildir bu. Bu boş bir tartışmadır.

EMEP “*akla ziyan bölünme*” tesbitinin yanlış-
lığını görerek başlamalıdır işe. Sonraki bazı yazı-

larında meselenin “alan meselesi” olmayıp “*zih-
niyet meselesi*” olduğunu söylemiştir ki, bu daha
doğrudur; bunu tesbit etmekle “akla ziyan bölün-
me” tesbitini de tekzip etmiş oluyor zaten. “Akla
ziyan bölünme” söylemi, esas olarak Türk-İŞ’in
“*niye bu ayrılık oldu biz de anlayabilmiş değil-
liz... ne oldu da Taksim gündeme getirildi biz de
anlayamadık*” şeklindeki politikaları tartışmak-
tan kaçan sözlerinin bir başka versiyonudur.
Türk-İŞ’in polemikleri ise politik değil, apolitiktir.

EMEP işte burada meselenin özüne dönmeli-
dir. Tartışılan bir zihniyettir. Bu zihniyeti tartışa-
lım. Bu zihniyet politikalara göre şekillenen bir
zihniyettir. Bu politikaları tartışalım.

“Emek Platformu”na yüklenen rol, EMEP poli-
tikasındaki açmazlardan biridir. Emek Platformu
böyle bir rolü üstlenemeyeceğini pratikte defalar-
ca ortaya koymuş olmasına rağmen, EMEP’in
öngörülerini defalarca boşa çıkartmış olmasına
rağmen, EMEP hala kafasını ondan kurtarama-
mıştır. KESK’in, DİSK’in oradan kopuşunun bu-
gün için ileri bir rol oynayacağını görememekte-
dir. KESK ve DİSK’in bu noktada göstereceği ira-
de ve inisiyatif, Emek Platformu’nun diğer bile-
şenlerini de daha ileriye itecek, zorlayacaktır.
EMEP bunu bile değerlendiremez durumdadır.

1 Mayıs işçi sınıfının sadece ekonomik taleple-
rini dile getireceği bir gün değil, işçi sınıfının eko-
nomik-demokratik, ideolojik ve siyasi mücadele-
sini yükselteceği bir gündür. Bunun anlamı ise,
devrimci mücadeleyi geliştirmektir. Kim ki 1 Ma-
yıs’ı bunun dışında düşünüyor, ekonomistçe
düşünüyor demektir. EMEP işte böyle düşündü-
ğü, 1 Mayıs’ta sadece alanda özelleştirmeye, IMF
programlarına vs. karşı taleplerin dile getirilmesi-
ni gördüğü için bu ayrışmayı da anlayamamıştır.

Emekçiler için, devrimci demokrat kesimler
için izinli ve icazetli olmasına rağmen Abide-i
Hürriyet değil, yasak ve saldırı tehdidi altında ol-
masına rağmen Saraçhane bir çekim merkezi ol-
muştur. Bu sonuç, Abide-i Hürriyet, statükoyu
temsil ettiği için, Türk-İŞ’le aynılaştığı ve onbinler,
militanca mücadele iradesi ortaya koyduğu için
ortaya çıkmıştır. Abide-i Hürriyet’e giden sol
gruplar kitlenin durumunu da tahlil edemediler.
Onların hesaplarına göre, Saraçhane’de “çatışma
ihtimali” olduğu için fazla kimse gelmeyecek, sa-
dece “sol” gruplar küçük bir kalabalık oluştura-
cak, Abide-i Hürriyet’tekiler de kitlelerden kop-
mamış olacaktı.

Tablo tersine oldu. Bu tablo da düşündürmeli-
dir EMEP’i. Çünkü bu tablo, 1 Mayıs tavırlarını
haklı çıkarmak için sola karşı adeta küfür niyeti-
ne kullandığı “marjinallik”, “sınıftan kopuk grup-
lar” gibi kavramlarının da gerçeği yansıtmadığı-
nın somut göstergesidir.

Deniz'lerin İzinde Umudu Büyütüyoruz

İdam edilişlerinin 32. yıldönümü nedeniyle 6 Mayıs günü saat 13:30'da Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnönü anıldı.

1200 kişinin katıldığı eylem İnönü Caddesi'nde başlayan yürüyüşün ardından Dolmabahçe Meydanı'nda devam etti. 68'de Denizlerin, 6. Filoyu denize döktüğü yerd, Dolmabahçe. Haklar ve Özgürlükler Cephesi ve bir çok devrimci grubun katıldığı eylemde, üzerinden yıllar geçmesine rağmen idamların ve sorumlularının unutulmadığı ve unutulmayacağı haykırıldı.

Eyleme katılan gruplar aynı zamanda emperyalizme ve NATO'ya karşı, taşıdıkları dövizler ve pankartlarıyla göndermeler yaptılar. Eyleme 80 kişilik kitleyle katılan HÖC, "NATO Ezenlerin Silahlı Örgütüdür" pankartı açıldı. Nato'ya hayır dövizlerinin de dikkat çektiği kitle, "Denizlerin izinde

umudu büyütüyoruz" mesajları verdi. Kitle, 68'de 6. Filonun denize döküldüğünü ve sırada NATO'nun olduğunu haykırdı. Eylemde "NATO'ya Hayır", "Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı. Bush kuklasının da yakıldığı eylemde kitle emperyalistlere ve onun silahlı gücü olan NATO'ya karşı verecekleri mücadelenin de kararlılıklarını bir kez daha gösterdiler.

Tüm kitlelerin de katıldığı "İstanbul NATO'ya Mezar Olcak" sloganının ardından eylem, saat 14:00'da sona erdi.

Sayı 109

42

9 Mayıs
2004

İTÜ ŞENLİĞİ YAPILDI

18'si düzenlenen "geleneksel İTÜ şenlikleri" 26-29 Nisan günlerinde yapıldı.

Kazım Koyuncu konseri ile başlayan şenliklerde, çeşitli konserler, paneller ve tiyatro gösterileri yer aldı. 28 Nisan günü yapılan etkinliklerden biri de "TECRİT ve NATO" konulu paneldi. TAYAD'lı Ahmet Kulaksız, Ölüm Orucu Gazisi Zehra Kurtay, İHD'den Ümit Efe, ÇHD'li Av. Selçuk Kozağaçalı ve Asrın Hukuk Bürosu'ndan Av. Hatice Korkut panellerde konuşmacı olarak katıldı. Tecritin emperyalistle-

rin politikası olduğu dile getirilen panelde konuşan Ahmet Kulaksız, TAYAD'ın tecrite karşı dışarıda yürüttüğü mücadeleye değindi ve "yaptığımız mücadelede 300'ü aşkın gözaltı ve 100'ü aşkın tutuklamaya maruz kaldık. Mücadelemizden dolayı örgüt demogojileri altında derneğimize hukuksuzca baskınlar yapıldı ve yine onlarca üyemiz tutuklandı" dedi. Panele 200 kişi katıldı.

Gençlik Derneği'nin stant açtığı şenliklerde üç gün yapılan etkinliklerde gençlik 1 Mayıs alanına çağrıldı. Kapanış günü olan 29 Nisan'da ise konserler vardı. 1500 kişinin izlediği konser saygı duruşu ile başladı. Sırasıyla sahneye, Grup Vervaroz, Erdal Erzincan, İ.Ü. Halk Bilimleri Kulübü Halk Oyunları ekibi, Koma Gulen Xerzan, Grup Munzur sahne aldı. Grup Yorum'un konseriyle coşku da doruğa çıktı. Grup Yorum, kurulduğu günden bu yana mücadelesinin yanıbaşında olduğu gençliğe, sevilen marşları ve türkülerinden oluşan bir konser sundu. Son olarak Grup Vardiya'nın konser verdiği şenliklerin kapanış konuşmalarında "1 Mayıs'ta alanlar dayız" ve "YÖK'e hayır" duyuruları yapıldı.

30 Nisanda da aynı yerde Öğrenci Meclisi Kulübü Şenliği yapıldı.

AKP-YÖK Neyin Kavgasını Veriyor?

Ne YÖK'ün ne de AKP'nin kavgası, üniversitelerin demokratikleşmesi kavgası değildir. Demokratik üniversiteyi sadece sosyalistler yaratır.

YÖK Yasa Tasarısı'na ilişkin görüşmelerde son aşamaya gelindi. Dergimiz yayına hazırlanırken, AKP'nin hazırladığı tasarı TBMM'de görüşülüyordu. Tasarıda en büyük tartışma imam hatipler üzerinden "kadrolaşma, AKP'nin kendi YÖK'ünü yaratma" konusunda yaşanıyor. YÖK başkanı, Genelkurmay ve çeşitli üniversitelerin rektörleri ve onların karşısında MEB Hüseyin Çelik, Cemil Çiçek'in yaptıkları açıklamalarla, asıl sorun daha da gün yüzüne çıktı.

Ne, kimsenin görüşünü almadan hazırladığı tasarıya "YÖK'ü demokratikleştirecek tasarı" adını veren AKP iktidarının, ne de onlara karşı çıkan YÖK'çülerin sorunu, demokratikleşme değildir. Son açıklamalarla alenileştiği gibi, asıl olarak iktidar kavgası yaşanmaktadır. Sistemin asıl çelişki ve çatışmalarının üzerini örtmeye hizmet eden Laik-antilaik eksenindeki bu çatışma, aynı zamanda sistem içi iktidar kavgasının bugün aldığı biçimdir. YÖK yasa tasarısı bu çatışmanın bir aracı durumundadır.

AKP yalan söylüyor; YÖK'ü nasıl düzeltirim değil, YÖK'ü nasıl denetimime alır, tekellere nasıl üniversiteleri peşkeş çekerken iktidarımı nasıl sağlama alırım politikası izliyor.

12 Eylül'ün çocuğu YÖK'çüler yalan söylüyor; Ne üniversitelerin bilim yuvaları olmasından yanadırlar, ne de akademik, bilimsel, mali

özerklikten. Onlar sadece kendi saltanatlarından yanadırlar.

Üniversitelerin demokratikleştirilmesi, özerk hale getirilmesi ko-

nusunda en küçük bir kaygı taşıyanın ilk yapması gereken gençliğe kulak vermektir. Ama dikkat edin, oligarşi içi it dalaşının taraflarından hiçbirisi, üniversitelerin en büyük bileşeni olan gençliğin ne düşündüğünü sormuyor. Her iki kesim de gençliği susturmakta, sindirmekte, apolitikleştirmekte hemfikir olduklarını binlerce örnekle gösteriyorlar.

Devrimciler, demokratlar, ilericiler bu it dalaşında taraf değildir. Üniversiteleri bağımsızlaştı-

racak, demokratikleştirecek tek güç sosyalistlerdir. Sadece biz böyle bir üniversite yaratabiliriz.

Şimdi, bu it dalaşının gerçek niteliğini göstererek demokratik üniversite şiarını yükseltmenin, halk için bilim, halk için eğitim talebini yükseltmenin zamanıdır.

Apolitikleştirme Cezası

19 Aralık katliamını protesto eden Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nden 15 öğrenciye çeşitli cezalar verildi. Gençliği apolitikleştirmek, ülkesinde yaşananlara ilgisiz kalmasını sağlamak ve demokratik mücadelesini engellemek için uğraş veren YÖK'cü rektör, bu baskıları protesto için yemekhane boykotu yapan öğrencilere de soruşturma açmakta gecikmedi. YÖK ve AKP'nin hemfikir oldukları tek konu bu: gençliği apolitikleştirme ve sindirme, üniversiteleri F tipleştirme.

Sayı 109

43

9 Mayıs
2004

ABD Propagandasına Gençlik Engeli

Ege Üniversitesi'nde 4 Mayıs günü düzenlenmek "Büyük Ortadoğu Konferansı" devrimci, demokrat öğrenciler eylemiyle engellendi.

ABD propagandisti ASAM ve Ege Üniversitesi Rektörlüğü işbirliğiyle düzenlenen konferans öncesi toplanan gençlik, "İşbirlikçi Rektör dışarı, bilim içeri" pankartı taşıdı. açtı. Gençlik Derneği'nin de bulunduğu gençlik örgütlenmeleri, konferans salonu önüne sloganlarla yürüdü. Giriş kapısına kendilerini zincirlemek isteyen öğrencilerin öfkelerini engelleyemeyen ÖGB'ler, kapıyı söktü. Gençlik izleyicilere salonu terk etmeleri yönünde konuşmalar yaptı. "ASAM defol üniversiteler bizimdir", "İşbirlikçi Rektör istifa", sloganları atan öğrenciler, salon kapısında kol kola girerek girişleri engelledi. Konferansı yapacak başka bir yer arayışına giren rektörlük, öğrencilerin kararlılığı karşısında geri adım ata-

rak "konferansın iptal edildiğini" açıklamak zorunda kaldı.

Coşkulu marşlarla yürüyüşe geçen öğrenciler, "ASAM defoldu, sıra geldi NATO'ya" sloganları attı. Edebiyat Fakültesi önünde bir açıklama yapan öğrenciler, ASAM'ın Amerancılığına dikkat çekerek, rektörlüğü uyardılar.

Basın açıklamasında, rektörlüğün daha önce de NATO'yla işbirliği içinde, Amerikan imparatorluğunun çıkarları için BOP'u tanıtmaya toplandı hatırlatıldı.

NATO Protestosu

Burdur Gençlik Derneği ve DPG'li öğrenciler, NATO'yu Cumhuriyet Parkı'nda yaptıkları eylemle protesto ettiler. "NATO ya geçit yok, kahrolsun emperyalizm" pankartını açan öğrenciler, gençliğin anti-emperyalizm bayrağını dalgalandırmaya devam edeceğini dile getirdiler. Eylemde "NATO'yu döktüğü kanda boğacağız", "Direnen halklar yenilmeyecek" sloganları atıldı.

Selma Kubat'ın Bant Takma Töreni Konuşması “*Tecrit Kalkana Dek Direneceğiz*”

Selamım eğilmeyen başlara

Dostlar, yoldaşlar

Uzun direnişimizin 10. ekipleri ile Ölüm Orucunda 4. yılımıza giriyoruz. Bugün ilk günkü gibi coşkuluyuz, kazanacağımıza inanıyoruz ve kararlıyız. Öncelikle bu direnişi yaratan partimize, önderime ve şehit yoldaşlarıma, dışarıda direnişimizi büyüten ailelerimize selam olsun. Selamım eğilmeyen başlara, bizi yalnız bırakmayan halkımıza, direnişte yanımızda olan doslarımızadır.

Ben de bugün ölüm orucuna başlıyorum. 10. ekibimiz adını Gültekin Koç'tan alıyor. Yedi yoldaşla birlikte onur bandımızı kuşanıyoruz. Zafere ulaşmak için onuncu yolu yapıyoruz. Onuncu kez kararlılığımızı anlatıyoruz. Halkımıza nasıl kazanılacağını öğretiyoruz.

Biz Verimli Anadolu Topraklarının İsyan Tohumlarıyız

Her ne kadar görkemli bir direniş yaratsakta biliyoruz ki ancak tohum toprağı bulduğunda verim gerçekleşir. Önemli olan da görkem değil verimdir. Biz bu verimli Anadolu topraklarının isyan tohumlarıyız. Bugün burjuvazinin bekçileri, işgal ordusu direnişimizi, halkların direnişini yok sayıyor. Bugün etkisi görülmeyecek bir direnişin içindeyiz. Ve eminim ki tohumlarımız eninde sonunda çatlayacak. Onun için de bugün zulmün en koyusu düşüyor payımıza. Tecrit, işkence, 12 Eylül faşizmini aratmıyor. Biz de faşizme, emperyalizme, oligarşiye karşı direnmenin onurunu, gururunu yaşıyoruz. Bugün onuncu kez "yeneceğiz" diyoruz, daha onlarca kez aynı şeyi farklı zaman ve koşullarda dillendirecek, zafer için öleceğiz. İnsanca bir yaşamı kazanana dek, tecrit kalkana dek direneceğiz.

Bizi Bu Denli Direngen Kılan Nedir?

Neden öldüğümüzü soruyor herkes? Kimileri küfrediyor, kimileri aptallık diyor. Kör doğuşu, intihar diyenler de az değil. Neden direnerek öldüğümüzü anlamak için herşeyden önce dünyanın ve ülkemizin içinde bulunduğu durumu, oligarşinin hapishaneler politikasını anlamak gerekiyor. Bu karanlık zulüm günlerinde, zaferin ufukta görünmediği bu günlerde **bizi bu denli direngen kılan nedir?**

Amerikan imparatorluğu dünya halklarına koşulsuz teslimiyeti dayatıyor. Emperyalistler dün-

yayı çiftlikleri, halkları ise köleleri olmaya zorluyor. Bunun için saldırıyor, işgal ediyor, katlediyor. İşbirlikçi yönetimlerle yapmadığını "demokrasi, barış, özgürlük" söylemleriyle, yalanlarıyla bizzat işgale yöneliyor. Irak'ta Filistin'de, ülkemizde halklar canları pahasına direniyor, yüreğinin işgal edilemeyeceğini haykırıyor. Emperyalistlerin hiçbir direnen güce tahammülü yoktur. Uzun süre Avrupa Birliği masallarıyla halkımızın, kimi direnen güçlerin gözleri boyandı. Bunlar demagojiden öteye geçmedi elbette. Vatanını savunmak için feda eylemi yapan... kadın da, ABD'yi beyinden vuran da terörist ilan edildi. Direnenlere, halklara saldırının adını *terörizme karşı savaş* koyuyor emperyalistler. Silahlı mücadele, sınıflar savaşı, halkların kurtuluş özlemi barbarlıkla suçlanıyor. Asıl barbarlar, katiller belli olduğu halde. Avrupa ve Amerika'dan hayal kırıntıları bekleyenler yanılıyorlar, emperyalizm çıkarı olmadan hiçbir şey yapmaz. Bu hayalciliktir.

Bunu bilenler direniyor bizim ülkemizde de.

Tecrit ve İşgal Aynı Emperyalist Zihniyetin Ürünüdür, Direneceğiz

Avrupa ülkeleri gibi kendi halkını refah içinde yaşatamayacak oligarşi de her tür hak talebine saldırılarla cevap veriyor. Biz de biliyoruz ki hiçbir hak bahşedilmez, kazanılır, öterek, direnerek kazanılır. Emperyalistler dünya halklarına kurşun yağdırırken halklarının tepkisini almamak için kısmi haklar tanımaktadır. Oligarşiye ise truva atı rolü biçilmiştir. AKP iktidarının rolü bugünlerde daha çok ayyuka çıktı. At sırtında Osmanlı orduları gibi yağma, talan ve çapulculukla işgal ordusu olmaktır görevi. Artık ABD ne derse o yapılacaktır. Kukla hükümet halkımızı açlığa, yoksulluğa sürüklüyor. Halk çocuklarını haksız savaşa gönderiyor. 16 milyon insanımız açlık sınırında yaşıyor. 1 milyar 600 milyon insanımız yoksulluk sınırında. Ekonomiyi düze çektik masallarıyla IMF politikaları uygulanıyor. Faturası işçilerimize, kölelik yasaları, kamu emekçilerine cüzzi maaş artışları ve nemaların ödenmemesi olarak çıkarılıyor. Mezarda emeklilik yasaları, sendikasılaştırma çabaları sürüyor. Örgütlenme, hak alma mücadelemizde direnme hakkımız baskı ve zorla engellenmeye çalışılıyor. Her yerde tecrit gündemde; işçiler, memurlar, emekçi halkımız, Irak, Filistin...

Tüm bunlardan dolayı direnişimiz yalnız F tipi

hücrelere karşı değil emperyalizme, faşizme ve oligarşiye karşı sürüyor, sürdürüleceğiz.

Tecrit ve işgal aynı emperyalist zihniyetin ürünüdür. Hücreler Avrupa standartları denilerek meşru gösterilmeye çalışılıyor. Asıl meşru olan bizim direnme hakkımızdır. Hücrelerin açılışından bugüne yüzlerce ölüm, intihar girişimleri, psikolojik etkileri bir bir ortada. Ortak yaşamı savunan bizler hücrelerde teslim alınmaya çalışıyoruz. Emperyalist politikalara karşı örgütlenme, direnme hakkımızı, silahlı mücadelemizi, sınıflar savaşını sürdürmeye devam edeceğiz. Tabi sınıflar savaşının katı kurallarıyla.

Kanım Da Canım Da Bu Vatan İçin Feda Olsun

Bugün ben de ölüm orucuna başlıyorum. Direnmeyi, işkenceler altında teslim olmamayı partimizden, yoldaşlarımdan öğrendim. Bugün bu görev için, önde yürümek ve halkıma barikat olmak için bandımı kuşandım. Bu uzun zorlu direnişte başım dik gidebilecek güce sahip olduğuma inanıyorum. Ben "kurban" değilim, sadece Anadolu toprağına bereket getirecek bir kaç damla kanım. Kanım da canım da bu vatan için feda olsun. Halkım vatanım ve yoldaşlarım için ölebilmek büyük bir mutluluk. Bu mutluluğu ölene kadar taşıyacağım. Emperyalizme oligarşiye karşı bir mermi de benim bedenim olacak ve bunun için hepimiz bu mutluluğu yaşamalıyız. Hüzün dolmamalı içimize. Ben sizde siz bende yaşayacağız. Biz tüm tutsaklar halkın bağrında açan çiçekler gibi yaşıyorsak, yaşanacak bu hayat yarattıklarımızla.

Zaferin öyle kolay kazanılmayacağını biliyorum. Ben ve benim gibi onlarca yoldaşım daha

şehit düşecek. Dayatılan çözümsüzlüğe karşı "çözün" diyecek ailelerimiz. Hala açlıklar, soğuklar, yürüyüşler, gözaltılarla çözün diyor TAYAD'lı ailelerimiz. Biliyorum ki bu zorlu yolu tamamlamak halk ve vatan sevgisinden geçiyor. Bende halkımı, vatanımı uğruna ölecek kadar çok seviyorum...

Teslim olmayacağım işkencecilere. Zorla müdahale ediliyor, ben de defalarca deneyenlere defalarca kez direneceğim. Kendi zaferimin bu koşullarda kolay olmayacağını biliyorum. Devrimci irade ve yaratıcılığın önünde hiçbir gücün duramayacağını daha iyi biliyorum. Yine bu yolda yürürken sizlerden öğreneceğim. Birbirimize öğretecek öğrenecek çok şeyimiz var. Ben de ölme kararlılığımı büyütecek kendi zaferimi halkıma, vatanıma, sizlere armağan edeceğim.

Bir devrimci için en doğal olan şehitlik kimseyi üzmesin. Yeniden doğanlarla, doğan günle yaşayacağım, yaşayacağız. Nasılsa yaşam nefes alıp vermenin ötesinde birşey. Sizler de keşfedin, yaşamın ne olduğunu sorun. En çok da mutlu olun, umutlu bir iş yaptığınız için. Ve bir gün sizin de elinizde dalgalanacak bu bayrak. Yolumuzun doğruluğuna nasıl inanıyorsam, sizlerle yaşayacağıma, yerimin dolacağına da inanıyorum. Kendime de sizlere de güveniyorum. Sizleri çok seviyorum. Partimi, önderimi, yoldaşlarımı çok seviyorum.

Zaferi biz kazanacağız. Gültekin hedefini bulan, zulmü ininde kana boğan fedaimizdi. Biz Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi olarak hedefi bulan, katilleri ininde boğan olacağız.

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz
20 Ekim 2003

Sayı 109

45

9 Mayıs
2004

TAYAD'lı Aileler: Anısı Önünde Saygıyla Eğiliyoruz

"... Dört yıldır F tipi hapishanelerin köhne hücrelerinde süren Ölüm Orucu eyleminde bugüne kadar içeride ve dışarıda 111 kişi yaşamını yitirdi. Geçtiğimiz ay yine 10. ekte yer alan Muharrem Karademir ve Günay Öğrener de tecriti ve zorla müdahaleyi protesto etmek için bedenlerini tutuşturarak yaşamlarına son verdiler. Selma da Muharrem, Günay, Ümit gibi zulmün, işkencenin savunucularını bedenini tutuşturarak cevapladı.

Bugüne kadar 1... 5... 10... 50... değil 111 ölüm... Gençlerimiz geleceğimiz derken gençcik insanların, geleceğimizin tükenmesine daha ne kadar seyirci kalacağız?..

Anaların ahını alanları kurtarmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecek.

Daha ne kadar sessiz kalıp tecrit ve sansür duvarlarının, değil çevremizi, beynimizi kuşatmasını bekleyeceğiz?

AKP iktidarı bu ölümleri daha ne kadar görmezden, duymazdan gelecek? Basını, halkı zorla susturdular diyelim, ya vicdanlara gem vurabilecek mi? Amerika'nın gücü bu ölümlerin sorumlularını kurtarmaya yetecek mi? Onu bilemeyiz ama evlatlarının ölümlerini kucaklayıp ağıtlar yakan anaların ahını alanları kurtarmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecek.

Bizler TAYAD'lı aileler olarak Selma Kubat'ın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

TAYAD'lı Aileler

Tayyip'in "Reel Politikası": IMF'ye Bağımlılık Allah'ın Emri!

2005'te bitecek olan IMF ile stand-by'ın ardından ne yapılacağı, IMF ile ilişkilerin sürüp sürmeyeceği tartışılırken, Tayyip Erdoğan konuya "açıklık" getirdi.

Erdoğan'ın, 5 Mayıs'ta İzmir İktisat Kongresi'nde yaptığı konuşma, AKP iktidarının "IMF'den kurtulacağız" sözlerinin sadece yalandan, halkı aldatmaktan ibaret olduğunu gösterdi. Tayyip bu gerçeği ortaya koyarken de başka bir aldatmaya başvurdu. IMF ile ilişkileri, emperyalist tekellere bağımlılığı bir tek "Allah'ın emri" olarak göstermediği kaldı ve şöyle dedi:

"20 milyar dolar IMF'ye borcumuz var. Ben yokum diyebilir misiniz? Burada samimi olacağız. Dünya gerçeklerinin dışında yaşayamazsınız. 'IMF ile çalışmayız' gerçekçi bir söylem değildir. Borcum yok mu diyeceksin".

Emperyalistlere borcuna ne kadar da sadık!

Halka, mesela ektiğinin karşılığını alamayan köylüye borcu umurunda değil! Halkı nasılsa azarlamak, "gözünüzü toprak doyursun" demek kolay; ama Tayyip'in IMF'ye karşı tek "efelenmesini" gören oldu mu?

Boş yere IMF başkanı "hükümetin kararlılığına güvenimiz tam" demiyor. Bu güvenin politik ve ekonomik anlamı iyi biliniyor. Tekeller ancak kendilerine hizmet edenlere böyle övgüler düzerler. Ama asla güvenmezler, sadece kullanırlar ve önceki iktidarlarda olduğu gibi, işe yaramaz duruma geldiklerinde bir kenara atarlar.

Hiçbir İktidar IMF'ye Kölelikten Kurtaramaz

Tayyip'in sözleri, bütün IMF'cilerin "acı itirafıdır" aynı zamanda. Muhalefetteyken IMF'yi eleştiren MHP için ANAP Genel Başkanı Mesut

Yılmaz "iktidar olmalarını istiyorum. O zaman görürler, IMF ile çalışır mı çalışmaz mı" demişti. Aynı sözleri Tayyip tekrarlıyor. Bir başka iktidar döneminde de bu sözler yinelenecektir.

Bu sistemin yapısını anlatıyor Tayyip. "Gerçekler" dediği, dünya gerçekleri değildir, ama emperyalizme göbekten bağımlı, işbirlikçi tekelin merkezinde oturduğu oligarşi tarafından yönetilen bir düzenin gerçekleridir.

Yani bu düzende kim iktidar olursa olsun IMF'ye, emperyalist tekellere bağlı, onların talimatlarını yerine getirmek zorunda olacaktır. Bu çarkı kıracak olan halkın iktidarındır. Emperyalist tekelin talanından kurtulmanın başka hiçbir yolu yoktur. (Bu arada kimi reformist sol partiler de bu "gerçeğe" teslim olmuş, IMF'ye borçlar iptal edilsin diyemiyor, "borçlar ertelensin" diye IMF'nin 'kaderimiz olduğu' propagandasına hizmet ediyor.)

Riyakar İslamcılar ve Kapitalistler Yalan Söylüyor: Tekellere Bağımlılık Kaderimiz Değildir

Ancak buna karşın Tayyip'in sözleri "bir gerçeğin" ifadesinin ötesinde, emperyalistlere ne kadar iyi hizmet ederse, onlara bağımlılığını ne kadar yinelerse, o kadar koltuğunu sağlama amaçlarını düşünen bir riyakar İslamcının sözleridir. IMF'sinden Avrupa'sına, Amerika'sından TÜSİAD'ına kadar "IMF ile ilişkiler sürmeli" diyenlerin emirleri yerine getiriliyor.

Görünürde "İslami söylemler" kullanacaksın, ama tekellere hizmette kusur etmeyecek, politikanla, yaşamınla, beyinle kapitalist olacaksın. IMF'yi eleştirenlerin ağzını kapatacak, terörist ilan edecek, F tiplerine atacaksın; sonra da IMF'yi aslında biz de istemiyoruz, ama mecburuz, diyeceksin.

Tayyip ve AKP tam da budur. Daha doğru deyişle riyakar İslamcılığın politikasıdır bu.

Yoksulluğun son bulması, eşitlik, adaletli bir düzen konusunda ise aldatılan, oyalanan, beklentilere sokulan halkımızdır.

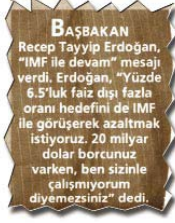
Peki IMF ile ilişkiler kesilmez, "borçları ödemiyoruz" denilemez mi?

Elbette denilir. Çünkü bu "borç" dedikleri, zaten bizden çalınandan başka bir şey değildir. Bağımlılaştırmanın en eski, en bilinen aracıdır.

Tayyip Erdoğan ise IMF'ciliğini arsızca, "dünya gerçekleri" söylemi arkasına gizlemeye çalışmaktadır. Dikkat edin, Amerikan uşaklığında, IMF talimatlarında, işgal ortaklığında, faiz

**İzmir İktisat Kongresi'nde
AKP ve işbirlikçi tekeller
IMF'ye yaranırken, açlık,
yoksulluk ve zulümden başka
hiçbir şey vermeyen IMF
konusunda halkın düşüncesi
bu pankartla dile getirildi.
5 Mayıs günü İzmir'de, Kona-
nak Meydanı'nda da toplan-
tısı ve IMF'yi protesto gös-
terisi yapıldı.**

Başbakan
Recep Tayyip Erdoğan,
"IMF ile devam" mesajı
verdi. Erdoğan, "Yüzde
6.5'lük faiz dışı fazla
orani hedefini de IMF
ile görüşerek azaltmak
istiyoruz. 20 milyar
dolar borcunuz
varken, ben sizinle
çalışıyorum
diyemeyiz" dedi.

**Yoksullara
büyük vaatlerle iktidar
olan AKP bir buçuk yıl-
dır böyle yönetiyordu.
IMF'nin, tekellerin
emirlerinden başka hiç-
bir icraatı yoktur bu iktidarın. Ve işte Tayyip
açıklıyor; bundan sonra da böyle yöneteceğiz.
Bunun için tüm halkı sadece emperyalist te-
kellere "borç-faiz" adı altında haraç ödemeye
zorlayacak, zam ve vergilerle soymaya
devam edeceğiz"... Çıplak gerçek bu;
gerisi riyakar İslamcılığın
yalanlarından ibaret.**

konusunda... yani emperyalizme, kapitalizme
dair her konuda "dünya gerçekleri, bundan ka-
çamaz, aksini yapamazsınız" diyor.

AKP'nin "Kadın Hakları"

Yine AB'nin isteği üzerine "AB'ye uyum"
için yapılacak Anayasa değişikliklerinin mad-
delerinden biri de kadın haklarına ilişkindi.

Her konuda AB'yle ne kadar "uyum" içinde
olduklarını kanıtlamak için cansiperane gayret
gösteren AKP'lilerin zihniyeti, kadın-erkek eşit-
liği meselesinde ortaya çıkıverdi.

Önerilen Anayasa değişikliği, kadınların bu-
güne kadar ekonomik, siyasi ve kültürel olarak
baskı altında ve geride bırakılmış olmaları ne-
deniyle kadınlara yönelik "**pozitif ayrımcılık**"
uygulanmasını da içeriyordu.

Zaten "eşitliği" sindiremeyen şeriatçı kafa,
bir de üstüne üstlük "pozitif ayrımcılık" yapıl-
masını hiç sindiremezdi.

TBMM Anayasa Komisyonu'nda yapılan
tartışmalarda AKP'liler "**kadın-erkek**" meselesi-
ni, "**bunların biriyle başedemiyoruz, daha çok
olurlarsa ne yapacağız**", "**bu gidişle erkeklerin
hiçbir hakkı kalmayacak**", "**bari eşitlik diye eş-
lerimizi de yanımızda taşıyalım**" gibi son dere-
ce "bilimsel" tahliller yaptılar.

AKP'nin güya en "aydın" isimlerinden biri
olarak gösterilen Burhan Kuzu isimli milletve-
kili ise parlamentoda daha çok kadın olması
dileğine "gece 11'den sonra evine giden kadı-
na bizim toplulumuzda iyi bakılmaz" diyerek
kendi beyninin içini döktü.

Fabrikaların, işyerlerinin gece vardiyalarının

Bu, işbirlikçiliği meşru göstermenin söylemi-
dir. Yani Tayyip'e göre bu dünya düzeninde kim-
se Amerika'ya, tekellere, Avrupa'ya, IMF'ye di-
renemez, karşı çıkamaz, ne derlerse yapmak
zorundadır. "Reel politik" de denilen bu aldatma
önceki iktidarlar tarafından da sıkça kullanılma-
sına rağmen. AKP iktidarı tarafından neredeyse
her gelişmede kullanılıyor.

Ama Irak'tan Afganistan'a, Filistin'den Latin
Amerika'ya, Venezuela'dan Küba'ya kadar,
Tayyip'in "dünya gerçekleri" dediği emperyalist
politikalara direnenler var. Dahası, onlarca ülke-
de IMF'nin yarattığı tahribatlar ortadayken, bira-
kın sol, sosyalist olmayı, biraz ulusal onuru olan
kimi ülkelerde dahi IMF kapı dışarı edildi.

Tayyip yalan söylüyor. İşbirlikçiliği, sömürü-
yü sineye çekmemizi istiyor. Halk olarak buna
razı olacak mıyız, olmayacak mıyız? Razi olma-
mak, bu iktidara karşı örgütlenmek, mücadele
etmek, kendi iktidarımız için birleşmektir.

da da çalışan milyonlarca kadın olduğunu yok
sayan, onlara pervasızca "kötü kadın" sıfatını
yakıştırıp hakaret edebilen birinin eline kalmış
AKP'nin "demokratik anayasa"sı ve "kadın
hakları".

Konuya ilişkin gayri-ciddi konuşmalarında
da, ciddi açıklamalarında da hep kadına aşağı-
lama var. Ama yine de teşekkür etmek lazım
AKP'lilere; İslamın kadına "**en büyük değeri
veren**" anlayış olduğu, hatta türbanın, çarşafın
da "**kadına verilen değer sonucunda olduğu**" id-
dialarının safsata olduğunu da bizzat kendi
ağızlarıyla göstermiş oldular.

AKP zihniyetinden bundan fazlası da çıka-
maz. Öyle bir kültürleri yoktur. "kadın hakları"
yasasını yapamazlar, ama "Kadın nasıl köleleş-
tirilir"in kitabını yazabilirler.

Konunun asıl hukuki muhataplarından Tec-
rit Bakanı Cemil Çiçek de önerilen maddeye şu
gerekçeyle karşı çıktı: "**Bu ülke ayrımcılık la-
fından ürperir. Pozitif lafından halkımız anla-
maz.**"

Görüyor musunuz, Adalet Bakanı ne kadar
bilimsel, ne kadar hukuksal!

AKP iktidarı, esas olarak tüm halkın verilen-
le, önüne konulanla yetinmesinden yana. Hak,
hukuk, eşitlik deyince, "bu ülke"nin değil ama,
Çiçek gibi Susurlukçuların tüyleri ürperiyor.
Söz konusu olan bir de "**türbanın altından, evi-
nin içinden çıkarılmaması**" gereken kadınlar
olunca, hak, eşitlik sözünü duymaya bile ta-
hammülleri yok.

Hollanda

Yurtdışında 1 Mayıs'larda Kızılbayraklılar Umudu Haykırdı

Sydney kentinde düzenlenen mitinlerde kızılbayraklılar, Cephe pankartları, büyük

ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı. Bu iki slogan aynı zamanda bir geleneğin, direnişin geleneğinin de halklarını temsil ediyor, 1972'den 2004'e bir destanı anlatıyordu.

Yine mitinglerde Avrupa Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejlerinde, tecritin mimarlarının Avrupa olduğu gerçeği teşhir edildi.

Emperyalizme karşı savaşın ve direnişin dünya çapındaki önder güçlerinden olan Parti-Cephe, işçi sınıfının mücadele gününde, Avrupa kentlerinde, devrimci, komünist, sol güçlerle birlikte alanlarda kurtuluşun yolunun sosyalizmi olduğunu haykırdı.

Ve dalga dalga yürüyen kızılbayraklar... Direnişin, sosyalizmin simgesi kızılbayraklar tüm gösterilerde dalgalandırıldı. Kimi yerde kızılbayraklarında üzerinde savaşın cephesinin yıldızı varken, kimi yerlerde sadece kızılbayraklar aynı direniş mesajını alanlara taşıdı.

Birçok kentteki mitingde Mehmet Akif Dalcı'nın resimleri kortejlerin en ön sırasında yerini aldı

Dünyanın dört bir yanından

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Avrupa ülkelerinde düzenlenen, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs gösterilerine kitlesel olarak katıldı ve umudun sloganlarını haykırdı.

ALMANYA'nın Köln, Dortmund, Duisburg, Stuttgart, Ulm, Nürnberg, Berlin ve Frankfurt kentlerinde;

AVUSTURYA'nın Viyana, Innsbruck, Linz ve Salzburg kentlerinde;

FRANSA'nın Paris, Lyon, Marsilya ve Nancy kentlerinde;

HOLLANDA'da;

BELÇİKA-Liege'de;

İNGİLTERE'nin başkenti Londra'da;

İSVİÇRE'nin Zürih ve Basel kentlerinde;

İSVEÇ-Göteborg'da;

YUNANİSTAN'ın Atina, Selanik ve Giret kentlerinde;

AVÜSTRALYA kıtasında,

direnişin şehitlerinin resimleri, tecriti protesto eden, direnişi destekleyen pankartlarıyla yerlerini aldılar.

Umudun Adı DHKP-C

Devrimcilerin kortejlerinden bütün Avrupa kentlerinde; Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluş Kadar Savaş, Umudun Adı DHKP-C, Direne Direne Kazanacağız, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Amerikan Saldırganlığına ve Tecrite Hayır, Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi sloganları yankılandı. Emperyalistlerin "terör listesi" adı altında halkların direnişlerine düşmanlıklarını ilan etmelerinin karşısında, bağımsızlık ve demokrasi için direnenlerin cevaplarıydı bu sloganlar.

Bütün kentlerde yapılan mitinglerde "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluş Kadar Savaş" sloganı

Sayı 109

48

9 Mayıs
2004

Avusturya

İsviçre

Almanya-Köln

Dünyanın bütün meydanları bizimdir

Küba'dan Vietnam'a, Çin'den Moskova'ya, Filipinler'den, Venezuela'ya, Peru'dan İspanya'ya, İtalya'dan Asya ülkelerine dünyanın bir çok ülkesinde 1 Mayıs kavga sloganlarıyla kutlandı. En kitlesel gösteri Küba'da gerçekleşirken, Havana'da Castro'nun da katıldığı mitingde milyonlarca Küba'lı Amerikan emperyalizmini lanetledi. Moskova'daki kutlamalarda kızılbayraklarla sokağa çıkan onbinlerin büyük çoğunluğunun gençlerden oluşması, gelecek için umut verirken, işçi sınıfı bütün meydanlarda SOSYALİZM özlemini yeniden ve daha yoğun haykırmaya başladı.

göç ederek Avrupa'da yaşamak zorunda bırakılan halkların, azınlıkların ilerici güçleri ile yanyana, Irak ve Filistin direnişlerine destek sloganları atıldı. Bazı kentlerde de HÖC kortejlerinde Filistin ve Irak bayrakları taşınarak, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnen halklar selamlandı.

Fransa-Paris

Amerikan İmparatorluğuna Karşı Dünyanın Dört Kıtasından Devrimcilerden Ortak Tavır

Her sene olduğu gibi, 2-4 Mayıs günlerinde Belçika Emek Partisi'nin ev sahipliğiyle yapılan **Uluslararası Komünist Seminerler**'de, dünyanın dört bir yanından elli civarında siyasi örgüt Brüksel'de buluştu. Bu sene işlenen konuların başında, '**ABD emperyalizmi ve Dünya Halkları**', '**emperyalist savaşa karşı mücadele**' ve '**komünistlerin önümüzdeki süreçte üstlenmeleri gereken görevler**' konular vardı.

Türkiye'den DHKC ve TKP'nin davetli olduğu ve açılış konuşmasını Belçika Emek Partisi başkanı Ludo Martens'in yaptığı toplantıda, komünistler arasındaki ortak çalışmaların somut ve öncelikli dört ekseninde sürdürülebileceği vurgulandı. Bu eksenler, Irak direnişinin sahiplenilmesi, İstanbul NATO karşıtı kampanya, Sosyalist Küba ve Demokratik Kore Cumhuriyeti başta olmak üzere, sosyalist ülkeleri destekleme ve Dünya Sosyal Forumları gibi uluslararası buluşmalarda, devrimci komünist bir oluşum yaratılması olarak sıralandı.

İlk gün söz alan, DHKC Enternasyonal temsilcisi, Büyük Ortadoğu Projesi ve AKP'ye biçilen rolü anlattı. 1 Nisan 'DHKP-C Operasyonu' saldırılarına değindiği konuşmasında AB'nin ABD ile ortak bir şekilde devrimci muhalefeti ve giderek tüm muhalif güçleri yoketmeye yöneleceğini belirtti. Son olarak İstanbul NATO zirvesine karşı düzenlenecek etkinliklere çağrı yapan DHKC Enternasyonal, bu kapsamda uluslararası düzeyde oluşturulan Resistanbul 2004 platformunu, Türkiye'de ise, 'NATO ve Bush Karşıtı Birliğin' çağrılarını desteklemeye davet etti.

İlk gün, 'Emperyalistler arasındaki çelişkiler' başlıklı oturumla sona ererken, ikinci gün, ağırlıklı olarak eski sosyalist ülkelerin temsilcilerine söz verildi.

Son gün ise FHKC, Filipinler Komünist Partisi gibi ulusal ve devrimci savaş veren örgütlerin yanı sıra, Nepal ve Hindistan'dan devrimciler söz aldı.

Ayrıca Küba ve Kuzey Kore KP'lerinden birer resmi temsilcinin yanı sıra Venezuela'dan katılan Venezuela Komünist Partisi temsilcisi, Chavez başkanlığındaki 'anti-emperyalist ve Bolivarcı Devrim sürecini' desteklemeye çağırırdı.

Seminerin son bölümünde, ABD'nin İmparatorluk savaşlarını kınayan ortak bir deklarasyonun hazırlanması ve deklarasyonda Kara Listelerin, Tecrit Hapishanelerinin ve emperyalist politikaların, Küba ve Kuzey Kore gibi ülkelere yönelik savaş girişimlerinin işlenmesi, bildirgenin Seminerlere katılan heyetlerce imzalanması kararı verildi.

kahramanlar Ölmez

08 Mayıs - 14 Mayıs Şehitlerimiz

Hasan OKUT
Renan ERİŞ
Müjdat ÇELİKAY
9 Mayıs 1978

Dev-Genç önderliğinde anti-faşist mücadele içinde yeralan devrimcilerdi. Yıldız Üniversitesi'nde gece bölümünde okuldan çıkarılarken, faşistlerin saldırısında katledildiler.

Murat ÇUHACI
13 Mayıs 1995

İstanbul Okmeydanı'nda sivil faşistlerin bıçaklı saldırısı sonucu şehit düştü.

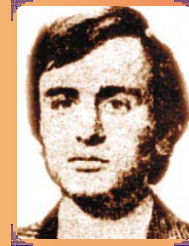

Ali Haydar ŞAHİN
12 Mayıs 1987

Uzun yıllar mücadelede yeraldı. Rahatsızlığı sonucu aramızdan ayrıldı.

Hüseyin SOYUUGUR
11 Mayıs 1987

Yeni Çözüm Dergisi okuru olan Hüseyin, OD-TÜ yurdunda geçirdiği rahatsızlık sonucu yaşamını yitirdi.

İrfan AĞDAŞ
13 Mayıs 1996

Liseli bir devrimciydi. İstanbul Alibeyköy'de Kurtuluş Gazetesi dağıtımı yaptığı sırada, polis tarafından herkesin gözü önünde sırtından kurşunlandı. Yaralı olarak polis otosuna alındı ve orada işkenceye devam edilerek katledildi.

Kavga amansız ve katı
Kavga dedikleri gibi destansı
Ben düştüm. Yerimi başkası alacak... O kadar.
Burda bir kişinin lafı mı olur?
Kurşuna diziliş, dizildikten sonra-kurtlar.
O kadar yalın ve akla yatkın.
Ama birlikte olacağız fırtınada halkım,
çünkü sevdik seni.

Nikola Vapstarov

(Bulgar devrimcisi Vaptsarov'un Nazi işbirlikçileri tarafından kurşuna dizilmeden birkaç saat önce yazdığı şiirdir.)